XIX. évfolyam 40. szám

Ára: 1 forint

1963. október 3.

Ludas Matyi

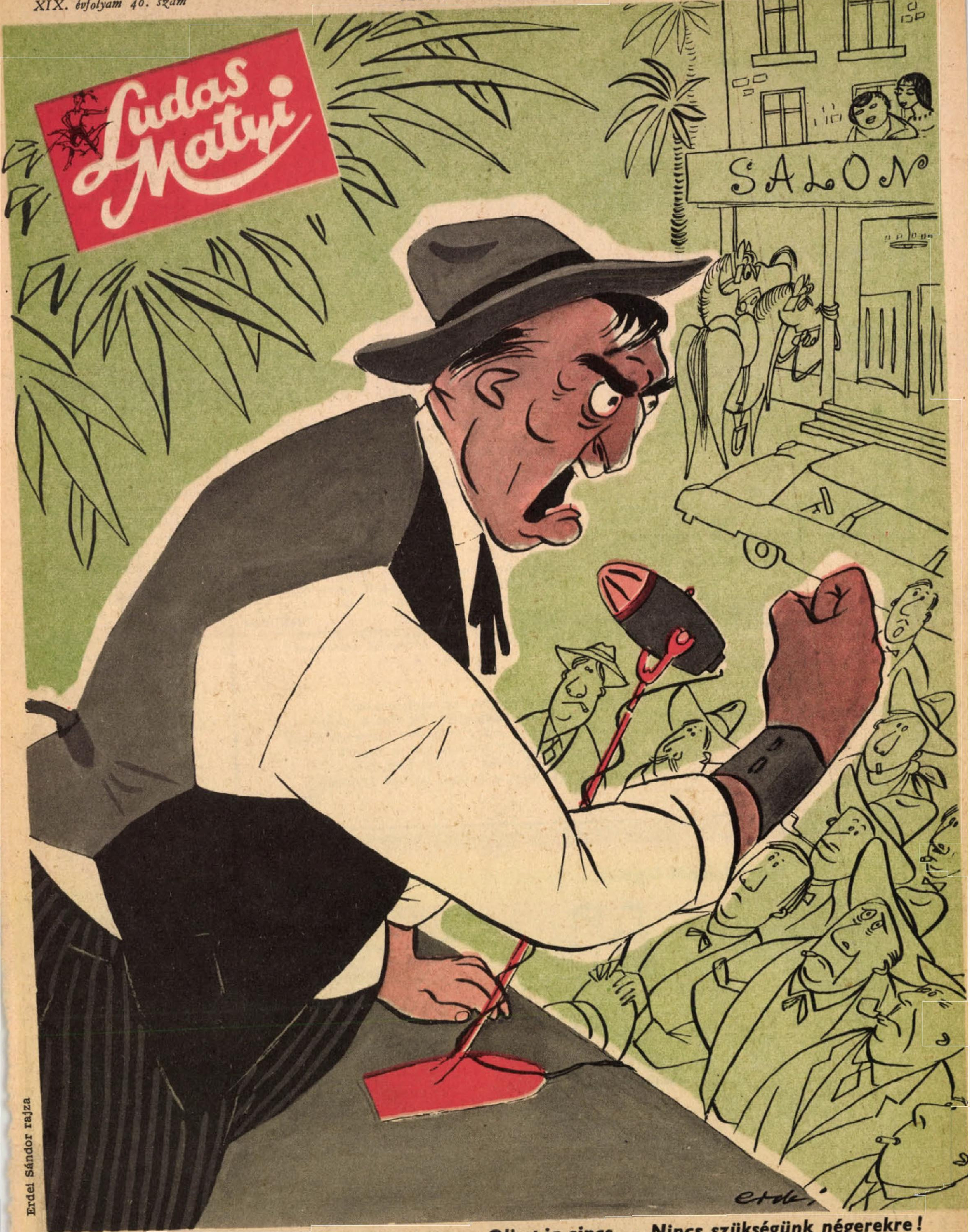

Erdei Sándor rajza

FAJVÉDŐ GYŰLÉSEN — *Háború sincs, Olimpia sincs... Nincs szükségünk négerekre!*

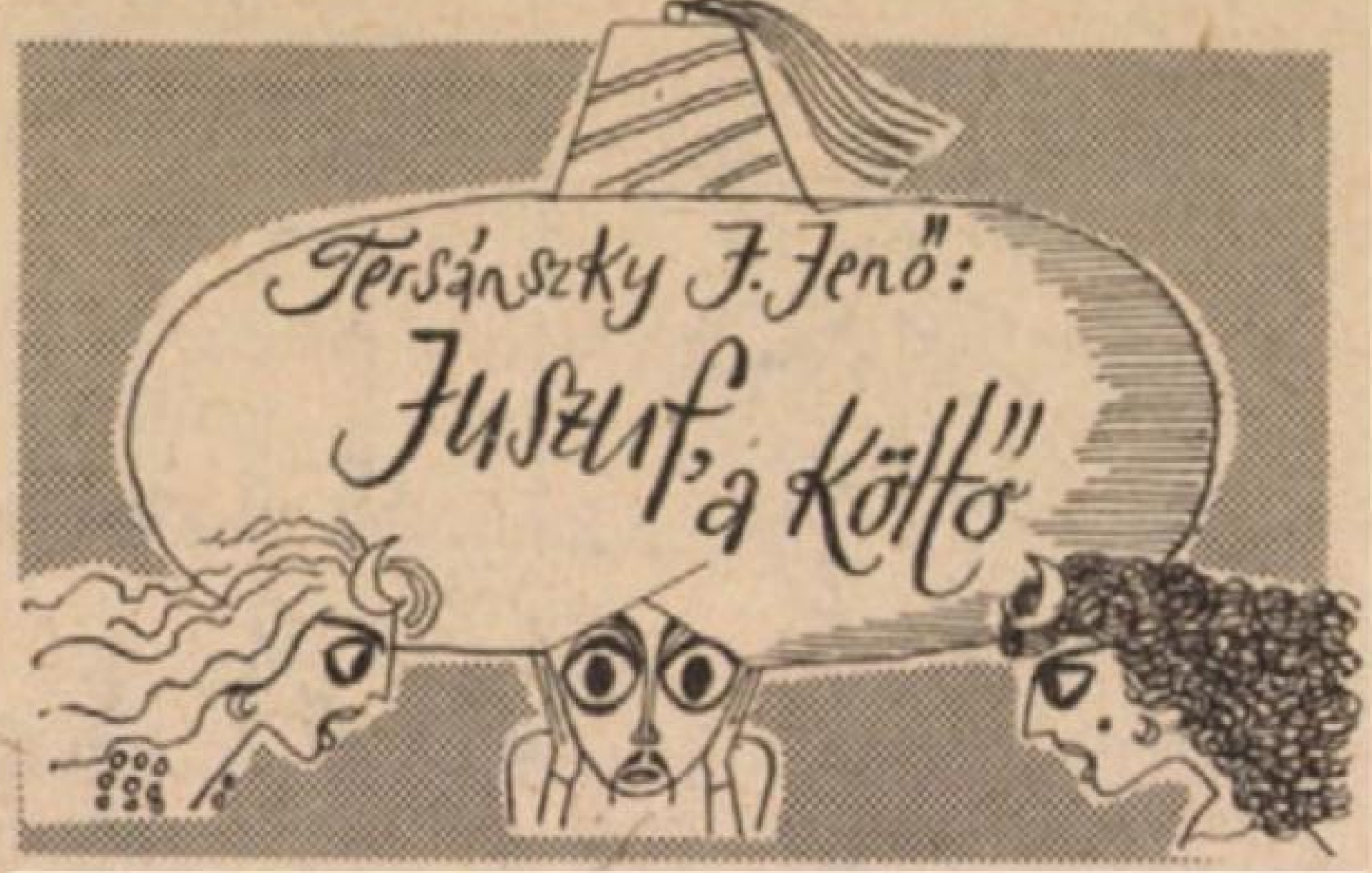

Juszuf a költő hármat szeretett:
A nőket, a bort s a kerevetet.

*

Magyarán szólva: Juszuf őkeme,
Bujálkodó volt, iszákos és henye.
De ne a végén kezdődjék a mese!
Volt Juszufnak egy szőke kedvese,
Haja arany, szeme kökény,
Lénye lenge és édes tünemény.
Juszuf nap, nap — mellett őt látogatta,
Lelkébe az ihletet szőkéje adta...

*

Ám Allah, a Nagy, úgy akarta,
Hogy elcsábítsa Juszufot egy barna.
Szeme tüzes, haja, akár az éj!
A csókja! Kéj és kín és szenvedély.

*

A szőke végül is rárévedett:
Juszuf kívüle más nőt is szeret!
Féltésében és dühében csinált
Juszuffal, egy veszett patáliát.
Hát még a barna? Amint ő is rájött:
Nem ő egyetlen, kivel Juszuf kiköt.
Szegény Juszufnak most már csók helyébe,
Két vad némber visongott a fülébe.

*

Ki bír ki ilyet? Juszuf enyhületül,
Kábítószerhez, a borhoz menekül.

A bor pediglen lefektette,
Írás helyett a kerevetre.
Hát ha eddig csak kujon volt mármost,
Ez csinált Juszufból henye iszákost.

*

Allah, a Nagy, Juszuf szenvedését látva,
Jó dalnokát a szívéből megszánta,
Istenek kegyencének hívják a költőt,
Allah dönt: hívnom mellém köll őt.
Elküldte Juszufhoz a Halált, követjét.
Színe elé az utat mindjárt megejtsék!

*

No! Juszuf, aki annyit vétkezett,
Nem hitte, hogy: útja a mennybe vezet.
Masallah! — töprenkedett végig az úton;
— Még a Gyehennán sem lesz tőle nyugtom,
Amiért élve úgy nyaggattak ketten:
A szőkét-e, vagy a barnát szerettem?

*

Jó Juszufom, te nagy bolond!
Miért bánt ezért tégedet a gond?
Hiszen szőke és barna kedvesed lássd!
Sokkalta jobban utálta egymást,
Mint ahogy tégedet szerettek.
Te meg a szőkét, barnát egyformán szeretted.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

EGY SZARDELLA BÚCSÚLEVELE

Jóravaló, eleven kis hal voltam mindaddig, míg hálóba nem akadtam. Ekkor vonatra raktak, és sok száz kilométeres utazás után a magyar konzervipar vett kezelésbe. Tízezernyi társammal együtt péppé őröltek, és sok egyéb viszontagság után „szardella paszta" néven átadtak a kereskedelemnek. Rövidesen mostani gazdám asztalára kerültem, és itt kezdődött igazi kálváriám. Mert hiába igyekezett ő szakszerű, előírásos vigyázattal préselni engem kifelé; rozoga tubusom az alján megrepedt, a közepén szétpukkadt, a tetején meg két helyen kinyílott, és én a hirtelen támadt réseken át a mandzsettájától az abroszig mindenhová kenődtem, csak épp a vajas kenyerére nem.

Így kerültem a szemétládába. Szomorú, hogy élvezhetetlenné maszatolódva itt kell elpusztulnom, ahelyett, hogy rendeltetésemet és fogyasztóim étvágyát betölteném. Tessék megkérdezni a csomagolástechnikai szakembereket: mikorra remélhető, hogy a 6 Ft 60-ért – amibe kerültem – repedésbiztos tubusokba gyömöszölik az eljövendő szardella-generációkat?...

(k—y)

Hogy kéznél legyen...

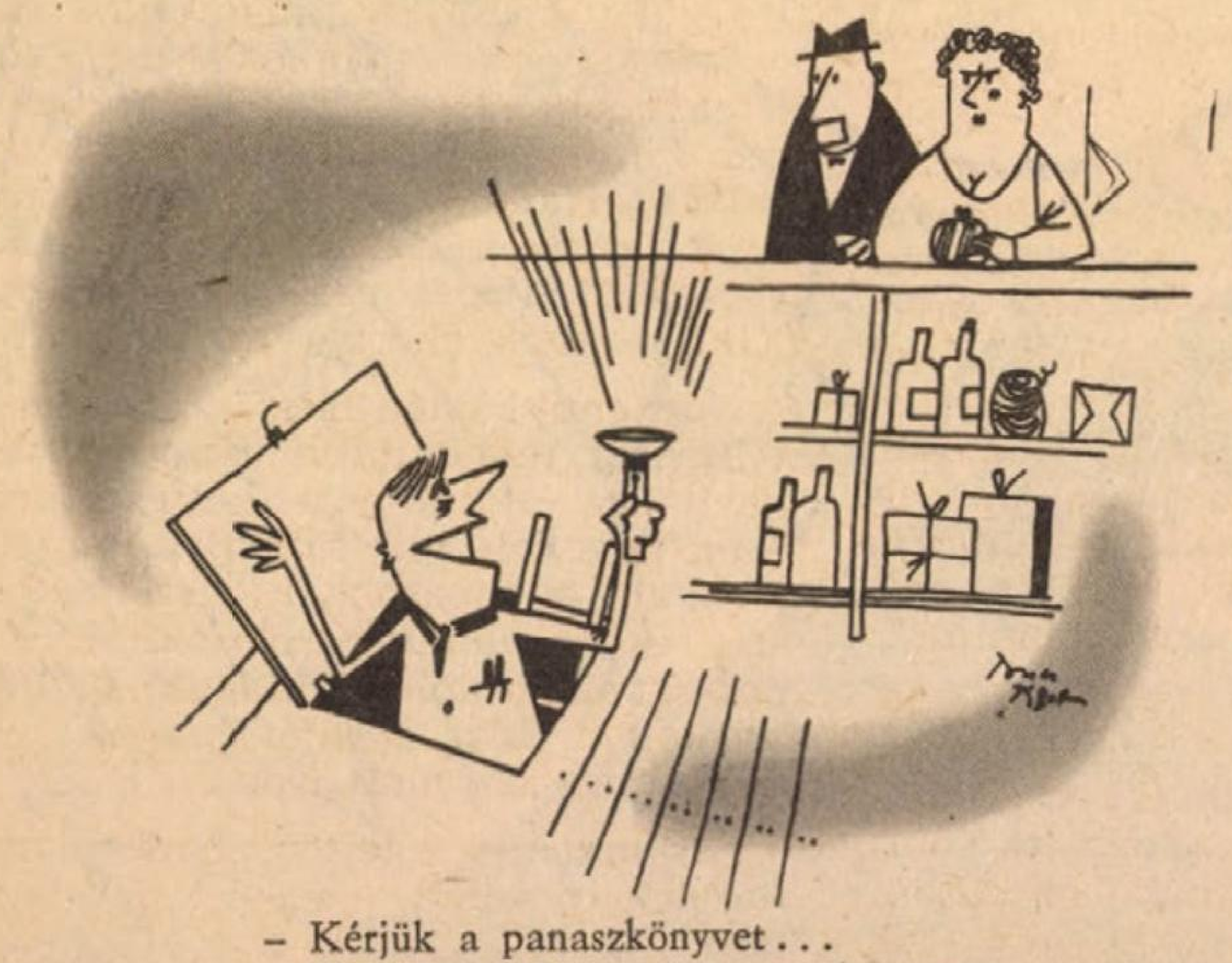

– Kérjük a panaszkönyvet...
– Tessék várni, mindjárt megkeresem.

Sportközvetítés Moszkvából

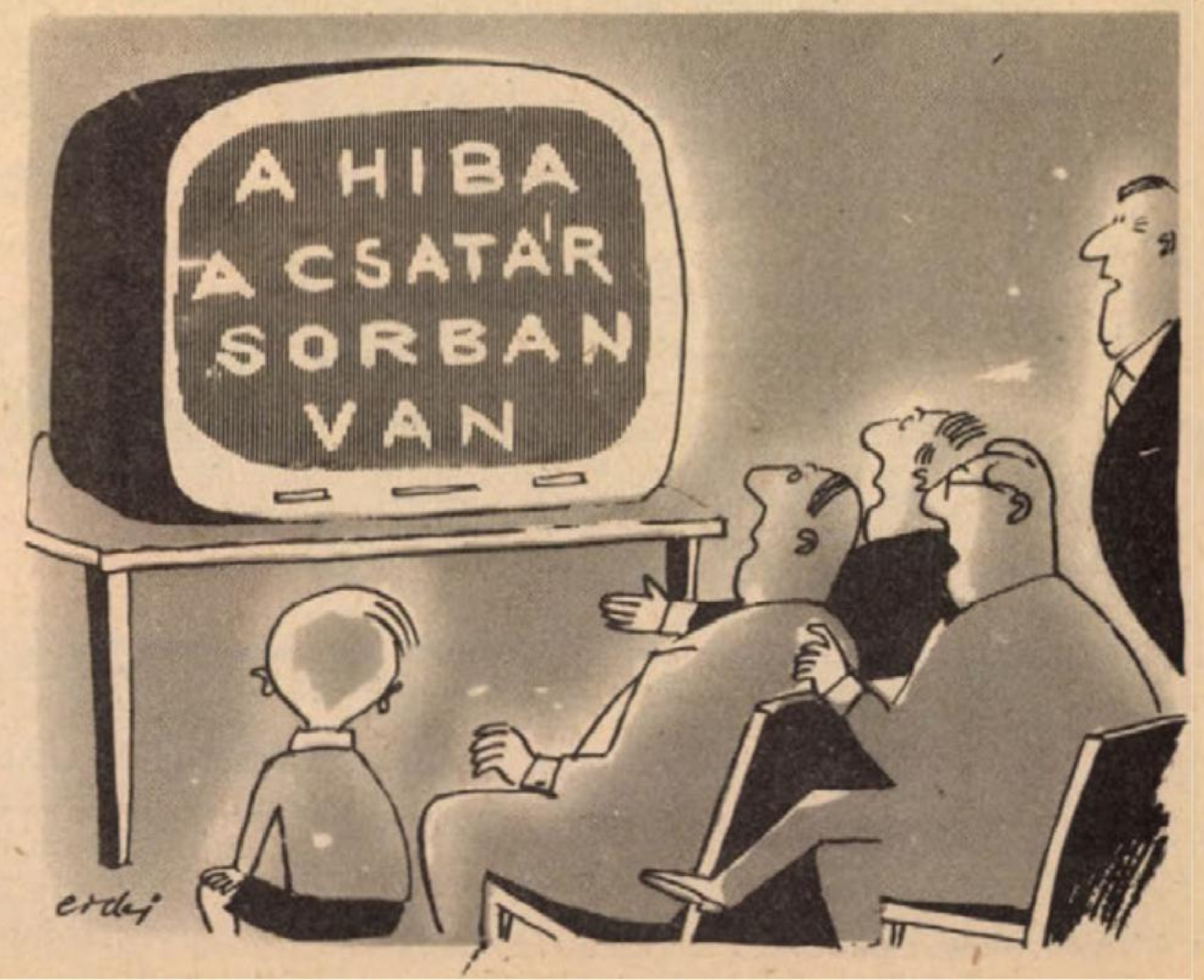

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HEGYEN-VÖLGYÖN JUBILEUM!

Minap a villamoson őszinte lelkesedéssel láttam az Utasellátó Vállalat plakátját, amely nem csekély eseményre hívta fel a figyelmemet:

„80 ÉVES A MAGYAR HÁLÓKOCSI”

Bizony-bizony, hogy múlik az idő. Felnőnek a gyerekek... Szerencsére a magyar hálókocsi még remekül tartja magát. Gondolom, ez elsősorban a mértékletes életmódnak köszönhető. A derék kupék nem isznak, keveset dohányoznak, és nők terén sem viszik túlzásba a dolgot...

– Persze, az a gyanúm, ha egy hálókocsi elavul, szépen kicserélik, s így legtöbbjük mindössze néhány esztendős, az utasok nem kis örömére.

No de nem ez a fontos, hanem, hogy valamilyen alkalomból jubilálni lehet. Remélem, jövőre, a magyar hálókocsi születésének kerek 81. évfordulóján már tűzijáték és ökörsütés is lesz!

K. Gy.

Titkos tárgyalás De Gaulle és Adenauer között

Vasvári Anna rajza

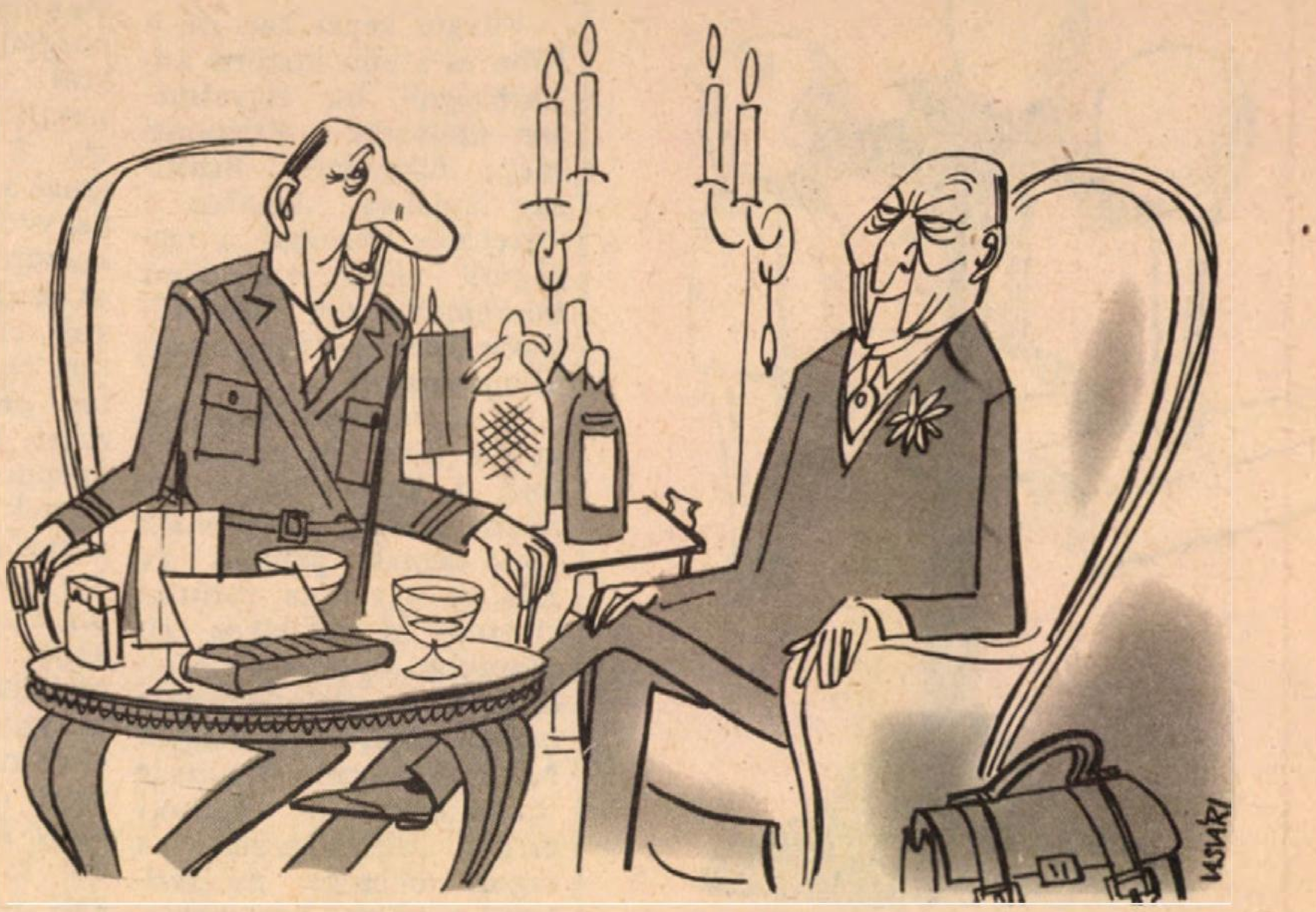

– Maga kiemelt nyugdíjat kap?...

A MODERN KÖLTÉSZET VADHAJTÁSAI

Fel kell emelnünk intő szavunkat költészetünk aggasztó elzavarodási folyamata ellen. Költőink a mindenáron való újat akarás címén olyan zagyvalékokkal hökkentik meg a jobb versekre érdemes közönséget, hogy hovatovább az elmegyógyintézetekben külön lírai osztályokat kell felállítani. A magukat modern költőknek nevező ifjú titánok valósággal sportot űznek abból, hogy kerékbe törik a nyelvet, az értelmet, az ízlést, s még a tetejébe mélységesen lenézik azokat, akik az ő halandzsáik olvasása nyomán megdöbbenni merészelnék. Pedig ha ez így megy tovább, akkor a vers nem a lélek halk zenéje, nem az értelem és a dallamosság harmóniája, nem a gondolatok, a rímek és az ütem ölelkezése lesz, hanem valami szörnyű, robbanó zenebona, amely sérti a fület, a lelket, a jó ízlést.

Itt van például egyik tehetséges fiatal költőnk, Petőfi Sándor legújabb verse, a *„Falu végén kurta kocsma”*. Csupa zavaros, érthetetlen kép. Mi az, hogy kurta kocsma? Kurta pl. a malac farka stb., de ugyan miképpen érti a poéta a kurtaságot egy kocsma esetében? Vertikálisan vagy horizontálisan? Minőségi vagy forgalmi szempontból? Ezekre a kérdésekre a későbbiek sem adnak választ. *„Oda rúg ki a Szamosra...”* Mi rúg ki? A kocsma? És a Szamosra? Nem inkább a vendégek rúgnak be? Vagy mérges a kocsma a Szamosra, és kirúg rá? Megszemélyesítjük a kocsmát? Minek? Ez a szimbolizmus viszi sírba a magyar költészetet. Meg azt mondja, hogy *„meg is látná magát benne, ha az éj nem közelegne”*. Először is az éj nem közelegik, hanem mindössze beesteledik, a Föld forgásának jóvoltából. Sajnos, manapság, költőinktől várhatunk legkevésbé természettudományos műveltséget.

Később is találunk olyan hipermodern ferdítéseket, mint *„pihen a komp”*. Szegény komp, nagyon fáradt lehet, viszont az anyagfáradtságon nem segít a kikötés. S hogy *„benne hallgat a sötétség”*, ezt csak olyan ember írhatta le, aki nem tudja, mi a különbség a fény- és a hangtünemények között, tudniillik a hallgató sötétség körülbelül olyan, mint a rózsaszínű bégetés. Az ilyen értelmetlen kép csak zavarkeltésre jó. Még inkább megdöbbenünk, amikor megtudjuk, hogy *„a kocsma bezzeg hangos...”*. Ez igazán nem szép a kocsmától, miért nem tartja a száját. No persze, nem a kocsma hangos, hanem közönsége, sőt a cimbalmos, aki különben a vers szerint nem cimbalmozik, hanem *„munkálkodik”*. Minő szegényes, művészietlen szó! Holott egy népdal világosan megmondja, hogy odajár a cimbalmos a cimbalmával cimbalmozni minden este. De hát modern költőinknek derogál a néptől tanulni!

A vers szereplői is elrontott ízlésűek, de az ő zavarosságuk némileg megmagyarázható ittasságukkal. Ennek tulajdonítható, hogy a bort nagypapához és ifjú babához hasonlítják. Vegyes érzelmekkel olvastuk azt a részletet is, hogy *„ördög bujjék az uradba”*. Az elnyomók elleni harc leszűkítése ez a fideista kitétel, amelyet csak tetéz a pokolba való küldés, az indulatnak ez a sajnálatosan tudománytalan előítéletekben való kifejezése. Maga a kép nemcsak felvilágosodásellenes babonákra épül, hanem zavaros is, hiszen minek a pokolba menni, amikor közben az ördög az úrba bújik. Nem világos itt a szándék. Aztán jócskán található a versben nem titkolt pornográfia is, hiszen *„ha mindjárt az ingemért is”* húznia kell a cigánynak, ez a nyugati modern erkölcsökre olyannyira jellemző strip-tease árnyékát vetíti előre. *„Megint jőnek, kopogtatnak”*. Kik? Többen? Később első személyben panaszkodik valaki édesanyja betegsége miatt, tehát nyilván ő kopogtatott. A kívánság különben orvosilag indokolatlan. A betegnek kedélyre, vidámságra van szüksége, nem sopánkodásra. *„Feleletet egyik sem ad”*. Mire? Senki sem kérdezte őket. *„Kihörpintik boraikat”*. Hány bora van egy legénynek? Isszák a vizeket, szívják a levegőket? *„Végét vetik a zenének.”* Kik? A legények vagy a zenészek?

Nos, ennyi talán elég is. Ez a vers világosan megmutatja, hogy milyen tévutakra tántorgott költészetünk. Ez a vers tele van fülledt szimbólumokkal, elvonásokkal, értelmetlen szó- és fogalomkapcsolásokkal. Kinek írnak költőink? Maguknak? Az lehetetlen, hiszen saját maguk sem értik meg azt, amit írnak.

Álljunk meg a lejtőn, modernkedő fiatalok, vessünk véget a halandzsának!

Feleki László

Az írónak a Magvető kiadásában megjelent „Homo sapiens” című kötetéből.

Az ügyfél

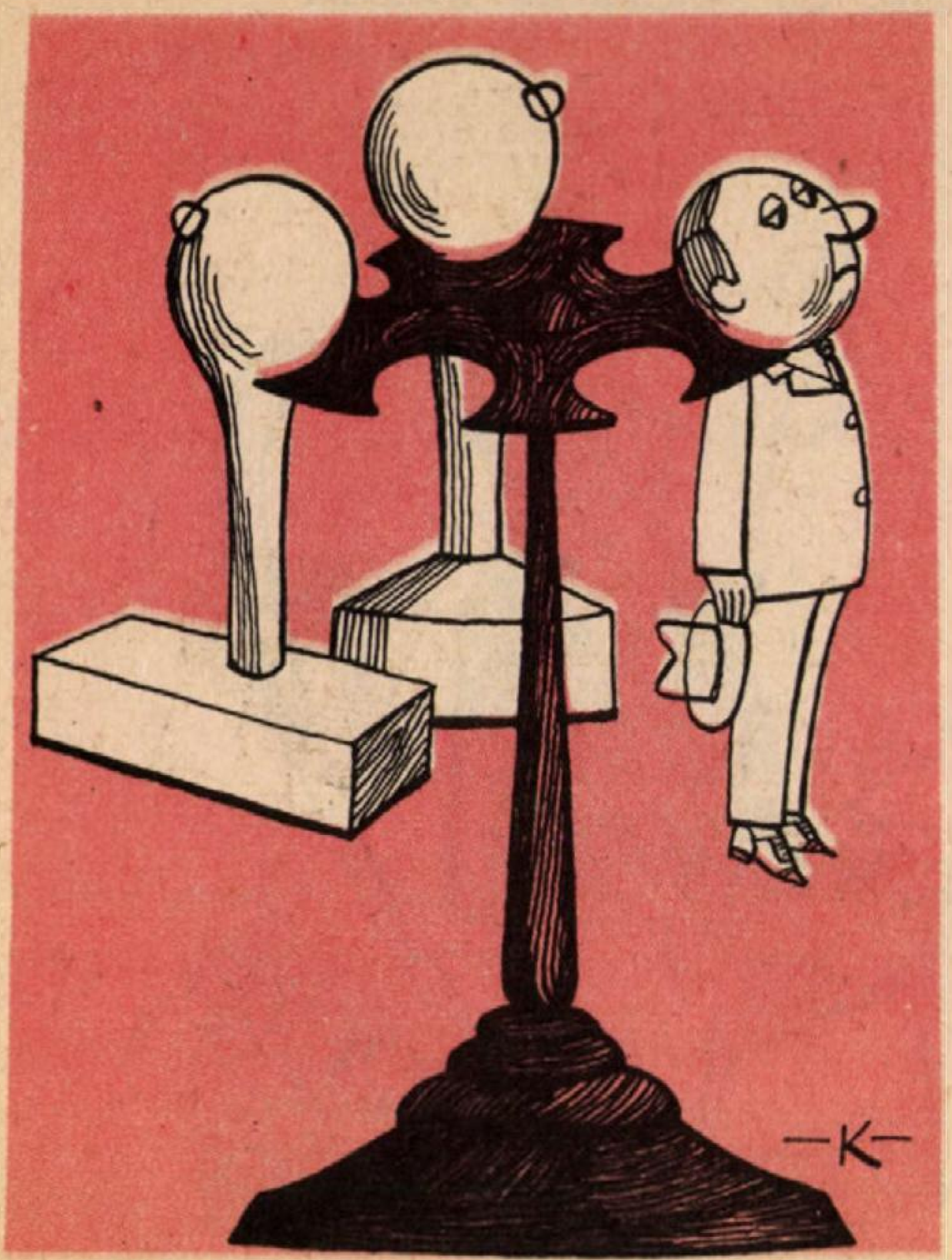

Szigor

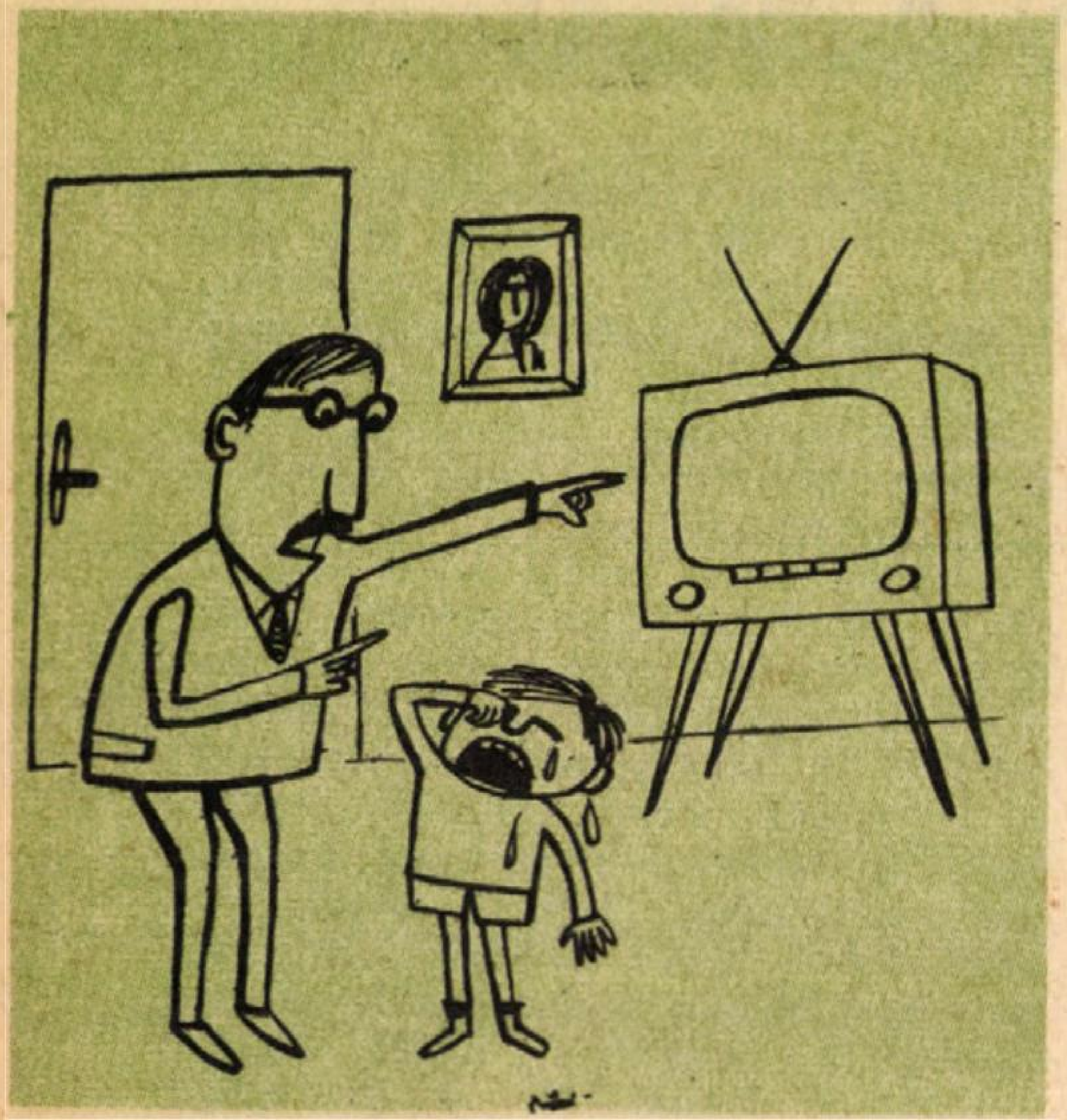

– Haszontalan kölyök! Ma büntetésből végignézed a tévé vidám műsorát!

LEVÉL egy Kis Kópéságról

Kedves Olvasónk!

Világos képet kap ön a hiba és a bűn közötti különbségről, ha figyelmesen elolvassa a Központi Népi Ellenőrzési Bizottság lapjában „Amikor a vezetőség elszakad a tagságtól" címen megjelent beszámolót egy termelőszövetkezetben megtartott ellenőrzésről.

A szövetkezet vezetősége a közösség pénzét – írja a lap –, *nagyvonalúan* kezelte. Hetvenkét téesz-tagnak például év közben 533 ezer forintot fizetett ki utólagos elszámolás *jogcímén*, de elszámolási kötelezettség nélkül. Amikor a megyei Népi Ellenőrző Bizottság vizsgálata fényt derített erre a *„túlelőlegezésre"*, a tagok többsége megtérítette a felvett összegeket. (Azóta már bizonyára a kisebbsége is!) *A pénzt visszafizették – nincs probléma!*

Az elnök 5700, a főkönyvelő 950, a könyvelő 5800, az anyagbeszerző 24 500 forinttal nem számolt el abból a pénzből, amelyet a téesz kasszájából különböző anyagok vásárlására vett fel. A szövetkezet nem ismert irgalmat: elnöktől az anyagbeszerzőig kímélet nélkül megterhelte mindegyikük munkaegység-előleg számláját azzal az összeggel, amellyel nem számolt el.

Senki sem mondhatja, hogy nem a kellő szigorral jártak el velük szemben. Egészen más lenne a helyzet, ha az el nem számolt összegeket nem írták volna a derék vezetőségi tagok előlegszámlájára. *De terhükre írták – nincs probléma.*

Jellemző a téesz vezetők *nagyvonalúságára* – olvashatja a cikkben –, a közgyűlési határozat nélküli nagyarányú *reprezentálás* és a – *vesztegetés.* S ha olvasta, majd tanakodhat azon, vajon nagyvonalúságnak vagy korrupciónak minősül-e az, hogy a megyei tanács volt előadójának két darab, egyenkint hatvan kilós sertést ajándékoztak azért, hogy kiutaljon egy Szuper-Zetort a szövetkezetnek? Az egyik kenderátveyőnek 1000 forintot, egy másiknak 1500 forintot fizetett ki a szövetkezet, hogy előnyösebben minősítse a kendert, amit a szövetkezettől átvesz. Gondolom, azt fogja majd mondani: bizony ez nagy igazságtalanság. Miért kivételez a szövetkezet? Adott volna mind a két kenderátvevőnek 1250 forintot, s akkor nem károsította volna meg egyiket sem!

Én magam arra a következtetésre jutottam, nem is lenne rossz bevezetni, hogy téesz az állami vállalatot, az állami vállalat a téeszt, aztán az egyik állami vállalat a másik állami vállalatot, egyik téesz a másik téeszt „fizesse le". De ezt ne nevezzük korrupciónak, hanem csak nagyvonalúságnak. Szebben hangzik. *Ha nincs korrupció, nincs probléma!*

Azt is olvashatja a vizsgálatról szóló érdekes leleplező cikkben, hogy a szövetkezet elnökhelyettese, építési brigádvezetője, és egy külső közvetítő hivatalos kiküldetésben egy másik megyébe utaztak. Némi kerülővel megjárták a jósvafői Tengerszem Szállót, a tokaji Halászcsárdát és egyéb költséges helyeket, és 1750 forintot *reprezentáltak el* a szövetkezet pénzéből. Továbbá: „a szövetkezet vezetői lopott tűzoltófelszerelést vásároltak és még több olyan meg nem engedett szabálytalanságot is elkövettek, amelyek miatt el kell marasztalni őket." *El vannak marasztalva – nincs probléma!*

A téesz gazdálkodásáról csak egyetlen mondatot idézek: „A tiszta vagyonnál a korábbi években jelentkezett tetemes növekedéssel szemben tavaly már kétmillió 516 ezer forint csökkenés mutatkozott. S ami még ennél is súlyosabb: 1962-ben hárommillió 300 ezer forintos mérleghiány keletkezett!"

Mondanom sem kell, hogy a kellő büntetés nem maradt el. Mint a cikk elrettentő példaképpen megírja: a téesz-elnök és a főkönyvelő, a feltárt *hibákat* beismerte, s mindketten *megígérték, hogy a jövőben csak addig nyújtózkodnak, ameddig a takaró ér.* Ezenkívül több fórumon megvitatták az ügyet, a közgyűlésen a tagság olyan határozatot hozott, hogy az elnökhelyettest azonnal leváltja. *Ha pedig a jövőben ismét előfordulnak hasonló hibák,* akkor leváltja még az elnököt is.

Ebből megtanulhat ön különbséget tenni, kedves Olvasónk, a nagyvonalúság, a vesztegetés, a korrupció, a szabálytalanság és a hiba között. Esetleg a bűn és a bűnhődés között is.

Földes György

Jucika gépesíti a takarítást

Pusztai Pál rajza

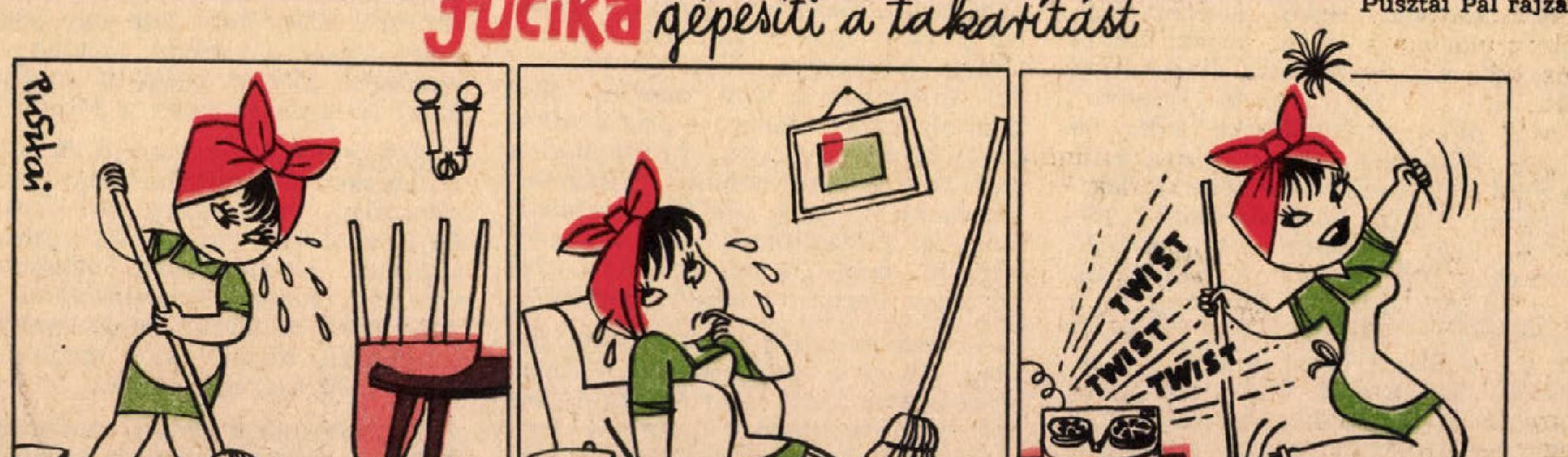

Fejlődnek a termelőeszközök

Mészáros András rajza

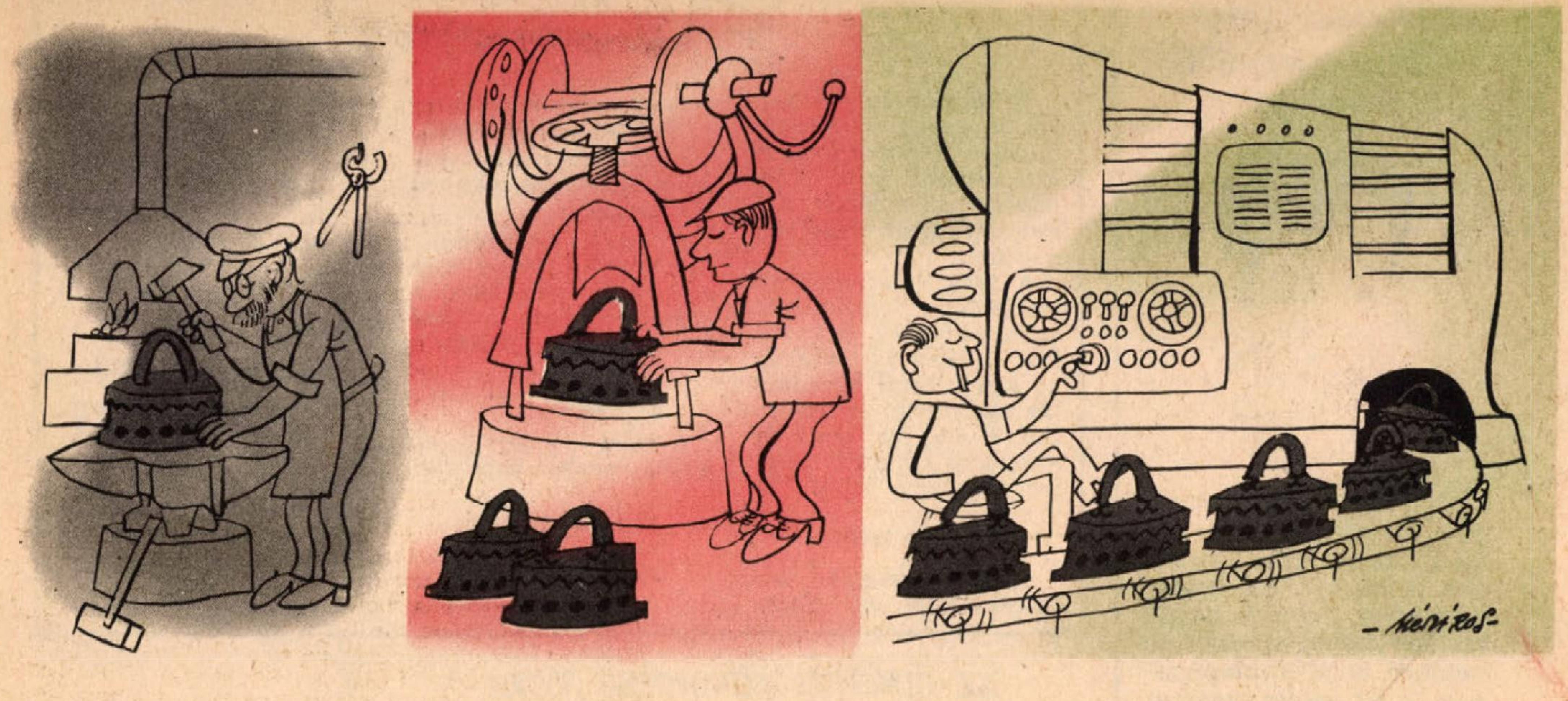

Filmvásár

A közelmúltban alkalmam volt megnézni két francia filmvígjátékot is a Magyar Televízió képernyőjén. Elképzelésem szerint az alábbi módon folyt le az a tárgyalás, melyen a fenti vígjátékokat megvásároltuk:

Magyar Televízió: (A továbbiakban M. T.) Alászolgája. Valami jó kis vígjátékot szeretnék venni.

Francia Filmforgalmazó: (A továbbiakban F. F.) Tartom szerencsémnek. Ajánlhatok egy pompás vígjátékot, francia—olasz koprodukció, Bardot, Mastroianni, Fellini rendezés, egymillió frank.

M. T.: Drága.

F. F.: Valóban. De erősen ajánlhatok egy burleszket, Tati, Bourvile, à közönség végig a hasát fogja a röhögéstől, négyszázezer.

M. T.: Nem baj, ha nem fogja végig a hasát.

F. F.: Százezerért van itt egy ötéves film, de sziporkázóan szellemes.

M. T.: Olcsóbb nincsen?

F. F.: Tűrhető kis vígjáték, igénytelen, de Fernandel és Yves Montand. Huszonötezer.

M. T.: Ez a legolcsóbb?

F. F.: Van itt egy film, ezerötért. Mindenféle mulatságos dolgok történnek benne. Főhős tűbe ül, ágya leszakad, vacsorája odaég . . .

M. T.: Még olcsóbb is van?

F. F.: Ugyanez a film, Pajtás filmfelvevőgéppel készült, a női főszereplőnek kis bajusza van, ötszázért.

M. T.: De ennél olcsóbb aztán már nincsen?

F. F.: Van itt két doboz vígjáték, párja százötven frank. Csak a fémdobozt kell megfizetni.

M. T.: Jó lesz. A dobozokat itt is hagyhatom. Csak azt mondja még meg: ideológiailag nem káros a film?

F. F.: Erre mérget vehet.

M. T.: Mert igényesek vagyunk ám arra, hogy ne mutassunk be mindenféle ízlésrontó szemetet!

S. P.

Borvidék

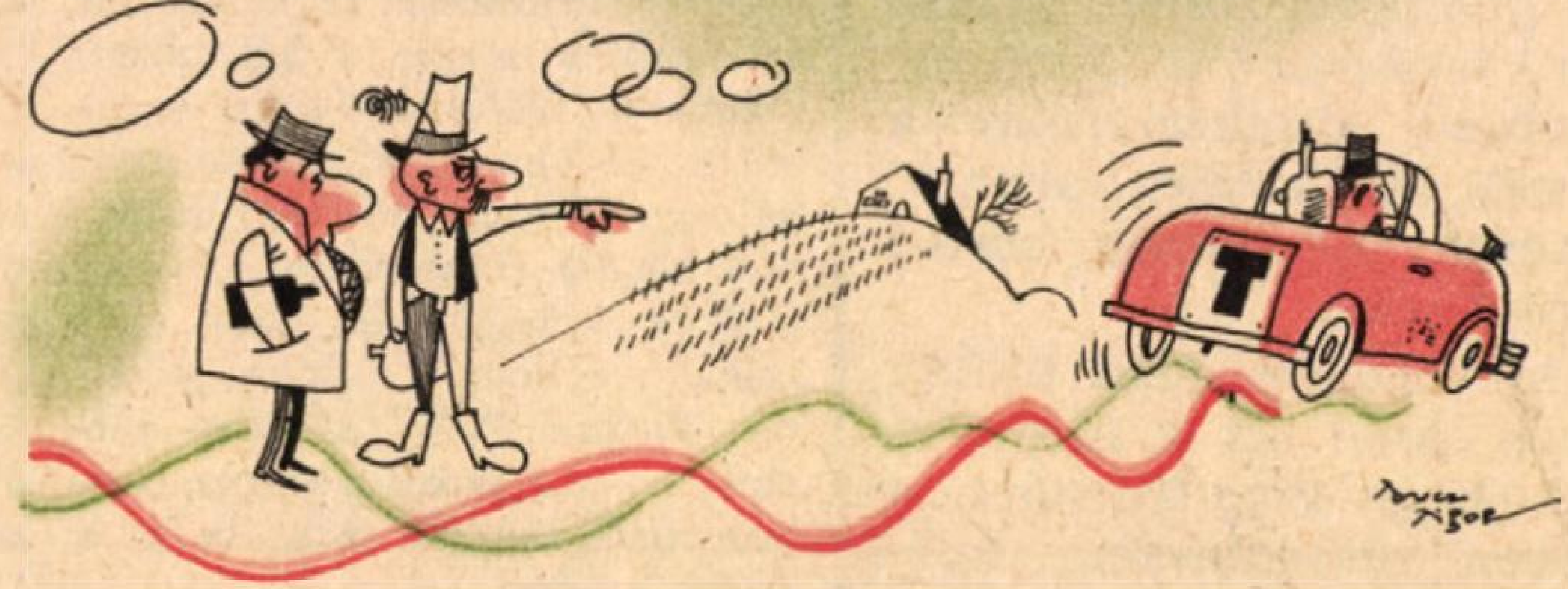

– Itt nem azt jelenti, amit a városban . . . Itt azt jelenti, hogy tökrészeg . . .

Vége az üdülési szezonnak

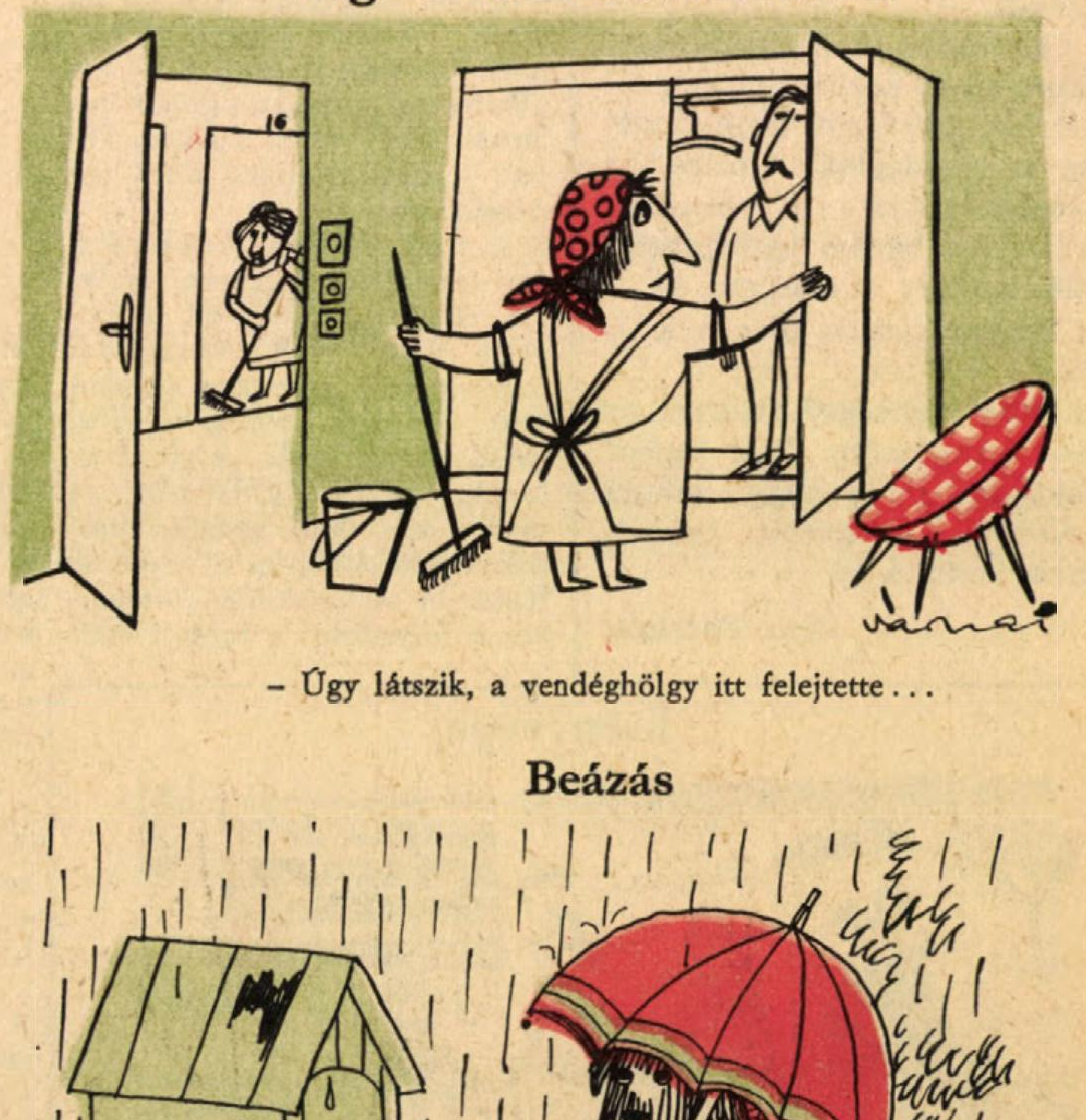

– Úgy látszik, a vendéghölgy itt felejtette . . .

Beázás

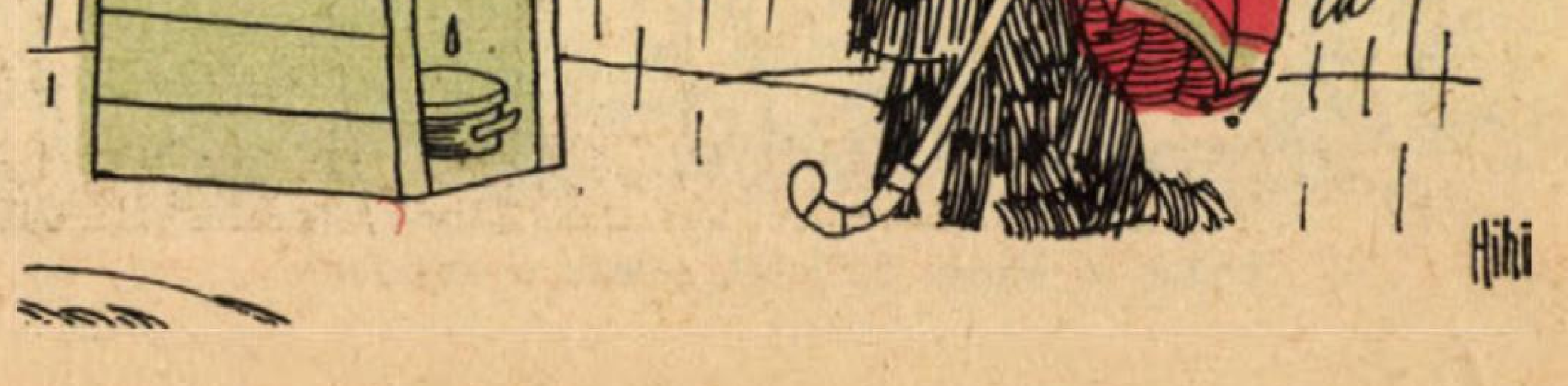

Ludas Matyi EMLÉKKÖNYVÉBE

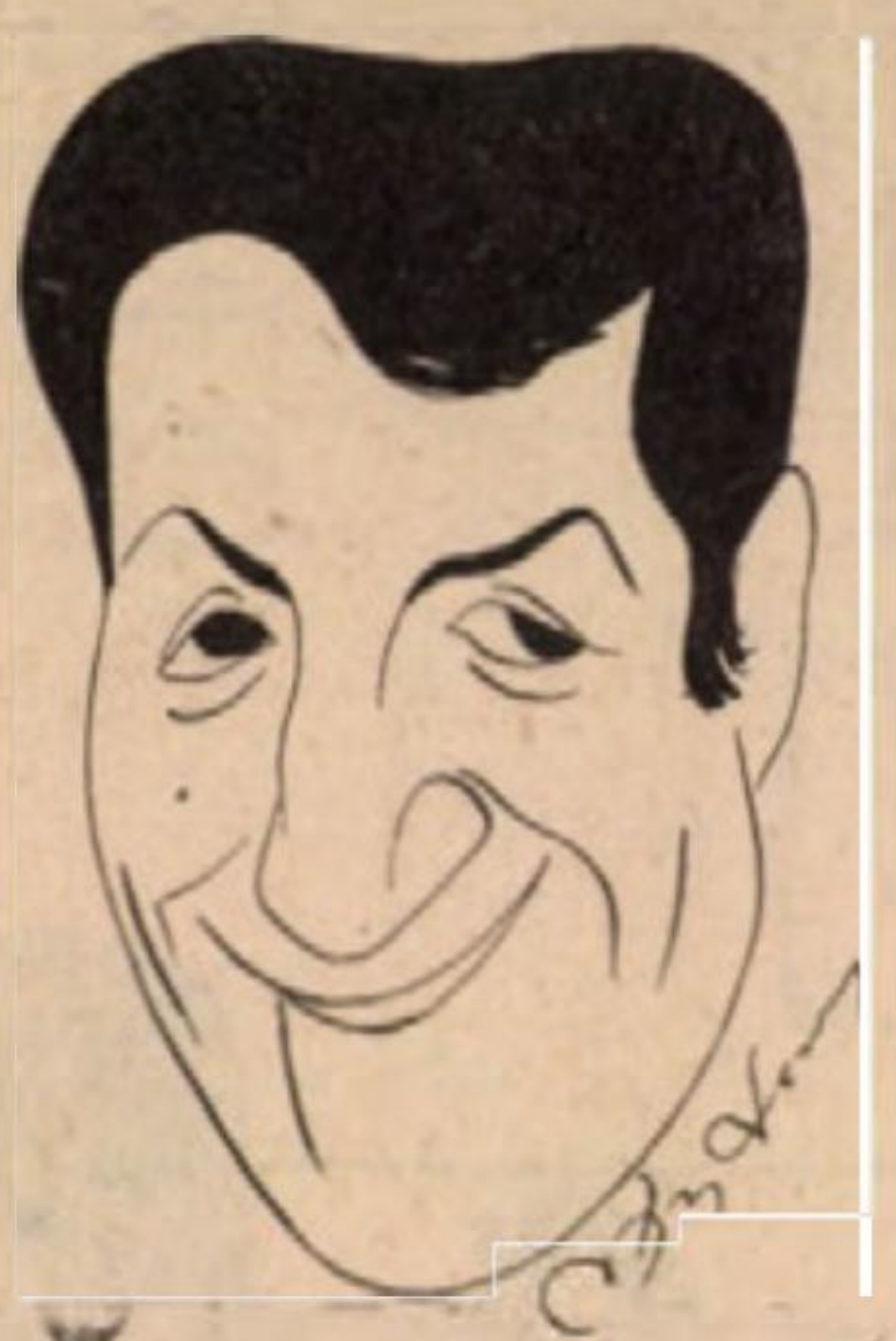

Egy baseli festőművész barátom estélyt adott tengerentúli vendégei tiszteletére. A meghívottak ízléses, művészien készült menükártyát kaptak, amelyen az ételeken kívül a műsorszámok is fel voltak tüntetve. Ez a műsor-menülap két meglepetést is tartalmazott. Kitűnt, hogy a libamájjal és gombával töltött csirkét én készítettem, és a műsorszámok attrakciójaként a baseli „La bonne Auberge” étterem tulajdonosa három dalt énekel.

A vendégek nem tudták mire vélni azt a furcsaságot, hogy Vico Torriani, a neves slágerénekes, libamájjal töltött csirke készítésével tölti idejét, és helyette egy vendéglős szórakoztatja dalaival a vendégeket.

A remek menü elfogyasztása után került sor a műsorra. Barátom bejelentette a vendéglőst, mire én megjelentem a zenekar előtt, és három leghíresebb slágeremet énekeltem el.

Ekkor tudták meg a külföldi vendégek, hogy a „La bonne Auberge” étterem az én tulajdonom. Sok tapsot kaptam, de a nagy sikert részben a töltött csirkének tudtam be.

Vico Torriani

Ezt olvastuk

A Népszabadság kis hírt közölt arról, hogy Neuenburgban működik a világ legpontosabb órája. Legfeljebb egymilliárd másodpercet késik, vagy siet naponta.

A svájci óragyártásban megrendült bizalommal számítottuk ki, hogy a fent említett kronométer, ha késik, közel harminckét évet késik, és ugyanannyit siet, ha siet. És méghozzá mindezt huszonnégy órán belül!

ÚJ PÉNZNEM

Az Esti Hírlapban olvastuk, hogy egy nagyszabású dohányzáselleni propagandakampányra: „Kétszázezer holland koronát fordítanak 1964-ben Hollandiában . . .

A derék hollandusoknak igazán illene tudniok, hogy szép hazájuk pénzneme nem holland korona, hanem: gulden.

VERS

A Füles címlapján az alábbi versike olvasható:

„Grimm, a híres
meseíró
Most száz éve
született.”

Megjegyzésünk:

„Fenti versnek a
szerzője
Egy kissé megtévedett,
Száz éve Grimm
halálának,
S nem száz éve
született!”

BIOLÓGIAI CSODA

A Népszava írja, hogy az egykori híres gyerekszínésznek, Mickey Rooneynak: „. . . ötödik *feleségétől* a napokban gyermeke született.” Rendkívüli alakítás lehetett!

Dr. Árgus

AZ OLMÜTZI KŐKOPORSÓ TITKA

Farkas Emőd író, költő és hírlapíró volt egy személyben. Mellékesen tanárkodott is az Állatorvosi Főiskolán, legfontosabb feladatának mégis a kártyázást tekintette. Délután négykor megjelent az Otthon klub játékszobáiban, alsóson, pikéten, kaszinón kezdte (ezek szelíd polgári játékok voltak), de aztán jött számára a komoly ügy, a baccarat. Farkas Emőd kicsiben játszott – este tízkor azonban villamospénz nélkül ment haza a Thököly útra.

Mődi bácsi „a felnőtt ifjúság” számára írt regényeket II. Rákóczi Ferencről, a szabadságharcról, Petőfiről és diákhonvédekről. Két tucat könyvet írt össze, jórészt folytatásokban, mert úgynevezett sordíjas volt a „Budapest” című krajcáros napilapnál. Egy sorért 4 fillért kapott – ennyi volt 1900 körül egy zsömle ára.

A tízes években belekezdett egy folytatásos regénybe, melynek címe: „Az olmützi kőkoporsó titka” volt. Szerepeltek benne rabok, szuronyos börtönőrök, fellegvár, titokzatos hős, szelíd pásztorlányka, gőgös hercegnő, méreg, gyilkosság és egyéb, más ilyen andalító dolgok. Folytatásonként új szereplő lépett be a rétestészta-történetbe, s folyt-folyt a regény, már úgy másfél esztendő óta. Egy folytatás kétszáz sor, magyarra fordítva nyolc korona, és ez a nyolc korona az az összeg, amelyet Mődi bácsi az Otthonban naponta megforgatott. Mondom, a napi kis pénz ördögi biztonsággal elúszott, de az író mindennap reménykedett, hogy egyszer a kártyajárás is megfordul.

Délelőtt megtartotta óráját az iskolában, pár perc alatt megebédelt, írt úgy egy fél-folytatásnyit – aztán rohant veszíteni. De mivel tisztességtudó és rendes polgár volt, este hazament, s körmölte tovább a következő napi feladatát.

A második év végén, úgy az ötszázadik folytatás körül, a főszerkesztő felszólította a regény gyártóját, hogy sürgősen fejezze be a kőkoporsó históriáját. De Mődi bácsi vesztett, vesztett, és minden reggel új szereplő lépett be a kőkoporsóba, hogy tovább gördülhessen a történet. Már nem lehetett kibírni Mődi bácsit, az olvasók is panaszkodtak, ezért a főszerkesztő behívatta Molnár Ferencet.

Egy szép reggelen Mődi bácsi a Rottenbiller utca sarkán megvette a „Budapest”-et. Majdnem összerogyott ijedtében, mert a „folytatása következik” helyett az volt a hasáb alá írva: „Vége”. De még milyen „vége”! A gonosz Molnár a regényben szereplő valamennyi figurát összegyűjtötte egy tengeri hajóra, a hajó viharba került, és minden szereplő odaveszett. Meghaltak mind, s ezzel együtt meghalt Mődi bácsi kártyaszenvedélye is.

Bródy András

Alig utca*

„Alig utca” –
Ez a furcsa,
Ez a rusnya,
Torz, csúf neve
Egy utcának
Budapesten!
Csak azért, mert
Pár házból áll,
S mert nem próbál
Körút lenni –
Ezért kellett
Csúffá tenni
És „Alig”-ra
Keresztelni!
Nem szellemes,
Sokkal inkább
Buta, nyüves,
Bolond, gügye,
Szellemtelen
Ez a csúf név,
Ez a gúnynév,
Mikor erről
Értesültem,
Hanyatt estem,
Úgy meglepett,
S azt hittem, hogy
Vad elmebaj
Telepedett
Egy utcára
Budapesten!!!
„Alig utca”
Kapjon rendes,
Tisztes nevet,
Józan nevet –
De sebesen!!
Mert, ha nem kap,
Keresztapját
Meg nem óvja
Az ördögnek
Kegyelme sem!!

G.

---

* Az Alig utca Budapesten, a XIII. kerületben van.

Idényvége

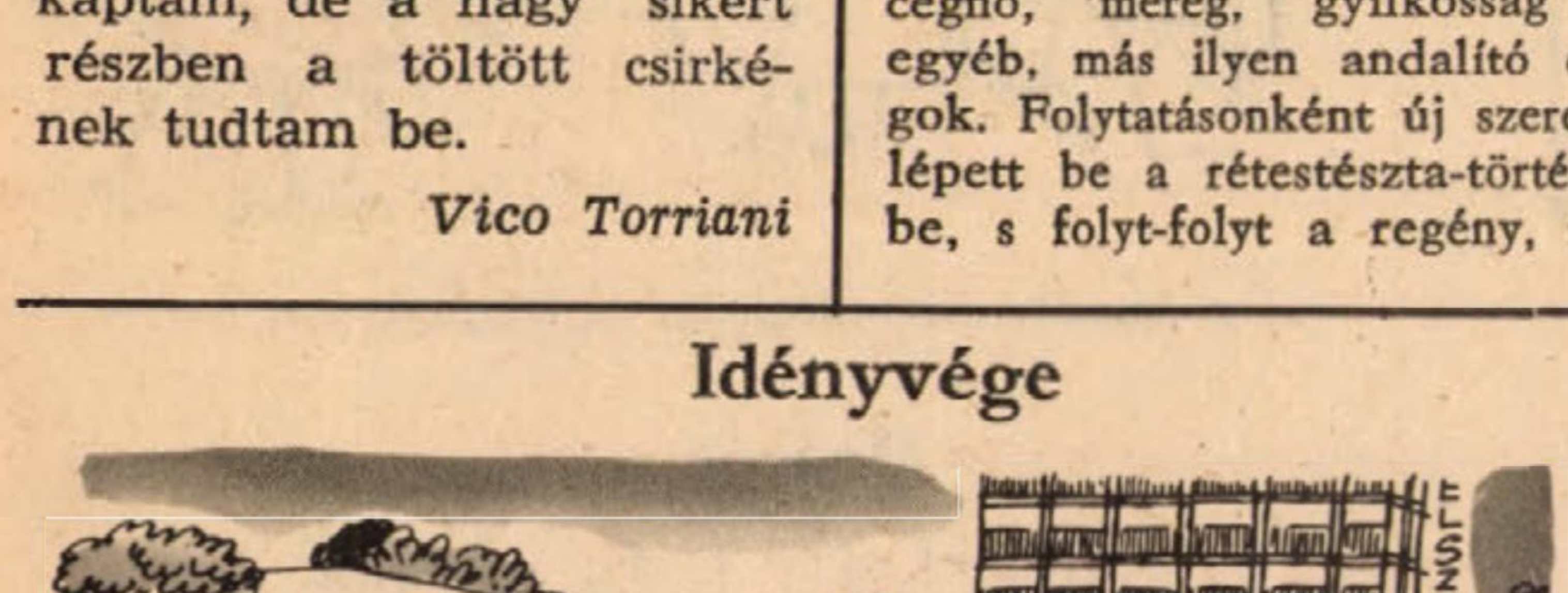

– Elment az utolsó külföldi, miénk a Balaton!

NYUGATIAK AZ NDK-BAN

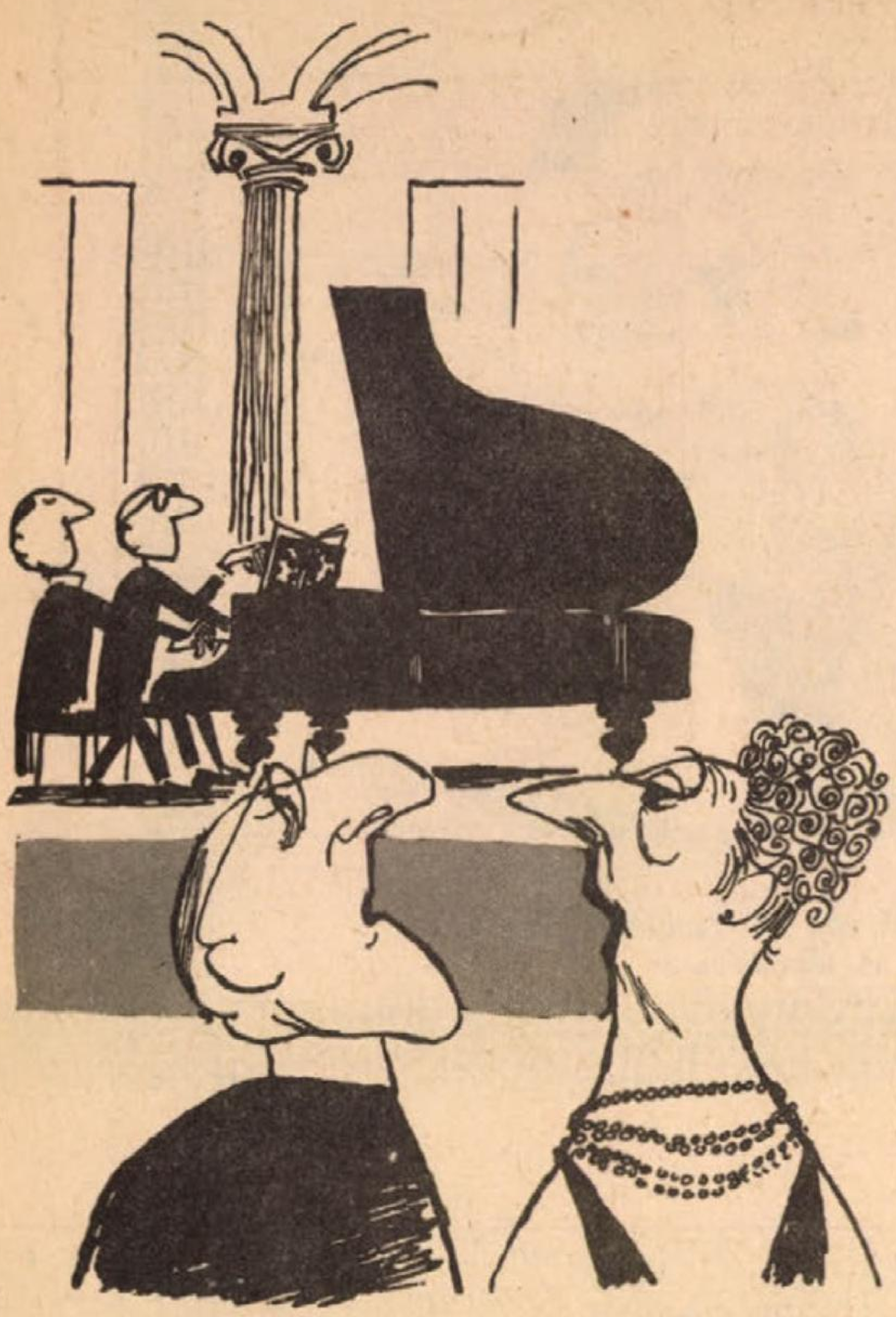

– Tipikus keleti dolog! Még zongorájuk sincs elég!

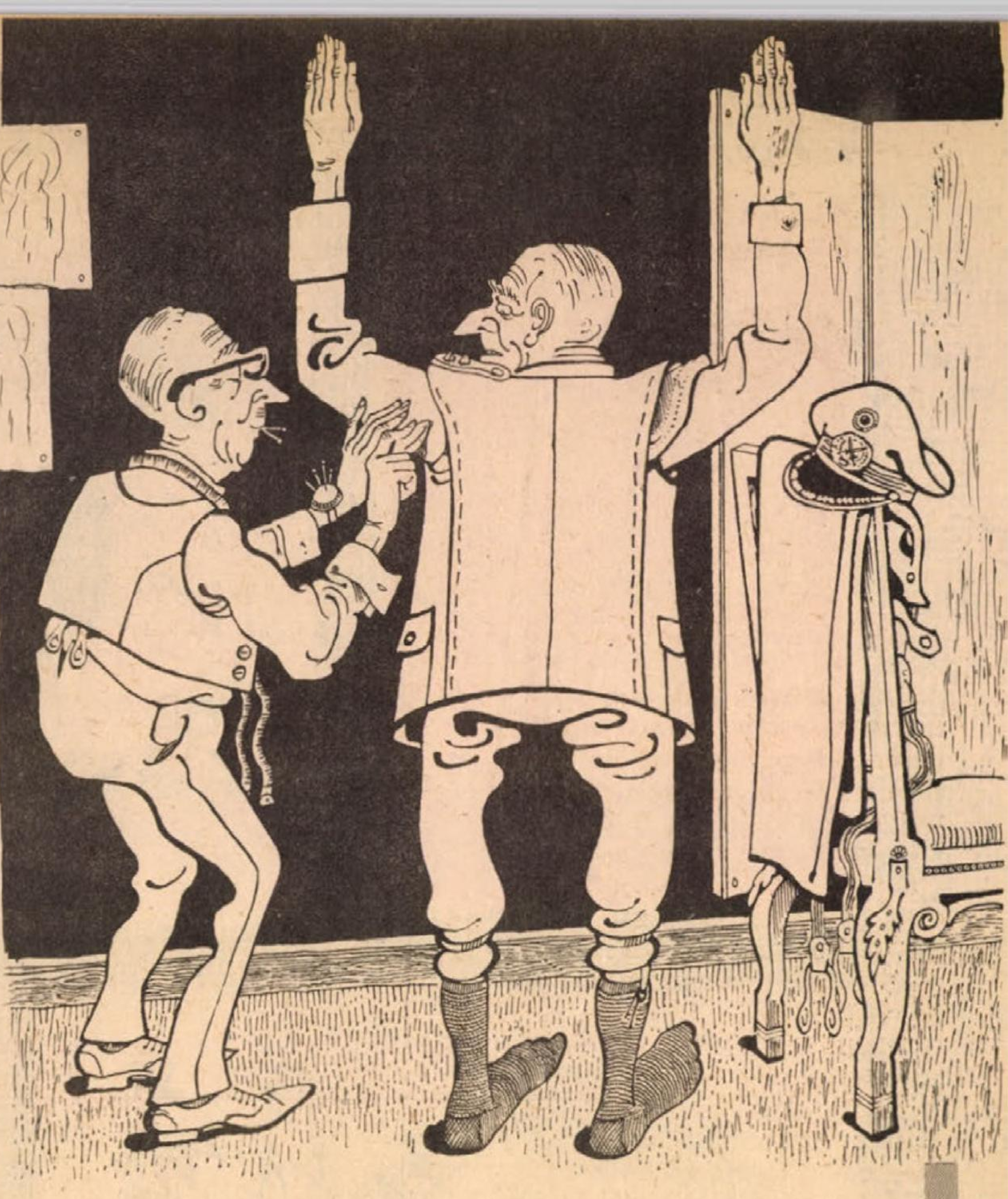

EGY SOKAT PRÓBÁLT BONNI KATONATISZT

– Ügyeljen arra is, mester, hogy ha a karomat felemelem, kényelmesen feküdjön a zubbony!

A berlini EULENSPIEGEL-ből

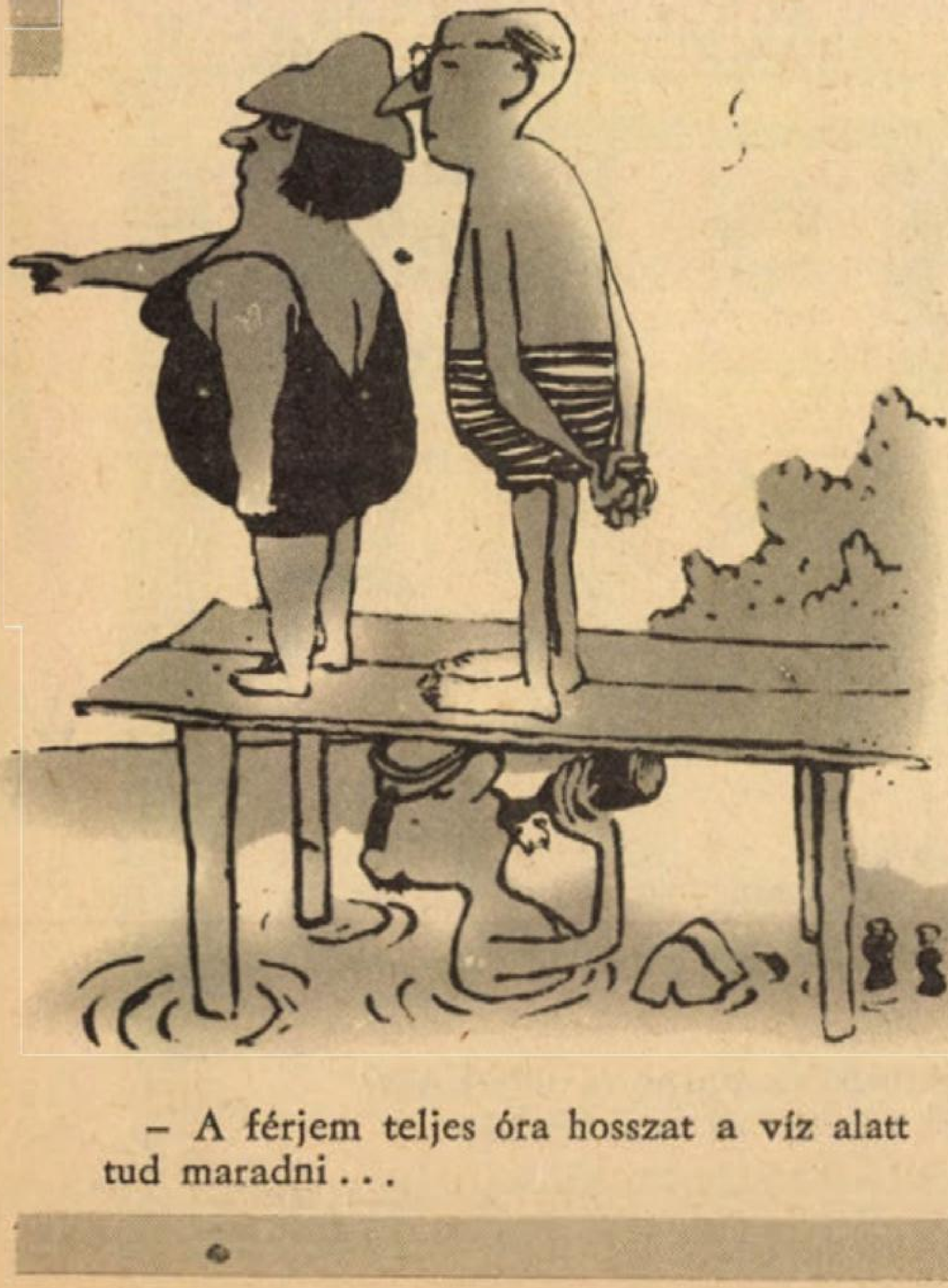

– A férjem teljes óra hosszat a víz alatt tud maradni . . .

TALÁLKOZÁS

Az űrhajó kijelölt pályáján ismeretlen bolygó felé száguld. Földi küldöttséget visz, hogy a két csillag lakói egy kis tapasztalatcserére üljenek össze. Az ünnepi alkalomhoz méltó fogadtatás után hamarosan elkezdődnek a tárgyalások. Rengeteg probléma kerül napirendre és a földiek többek közt felteszik a kérdést:

— Vajon miképpen történik a szaporodás ezen a bolygón?

— Roppant egyszerűen — felelik a vendéglátók —, piruláink vannak; ezeket meleg vízzel kell leöntenünk, és kész, már meg is van a gyerek!

A földiek igen elcsodálkoznak, amikor ezt meghallják. Most a vendéglátók érdeklődnek: — És hogyan történik a szaporodás Önöknél, a földön?

A földiek zavarba jönnek: nagynehezen, körülményesen magyarázzák a rendkívül kényes kérdést, az ismeretlen bolygó lakói pedig egyszerre, mint a vezényszóra, felkiáltanak: — Ezt mi is jól ismerjük! Nálunk így készülnek a pirulák!

(Fordította: Páris Pál)

KÉP SZÖVEG NÉLKÜL

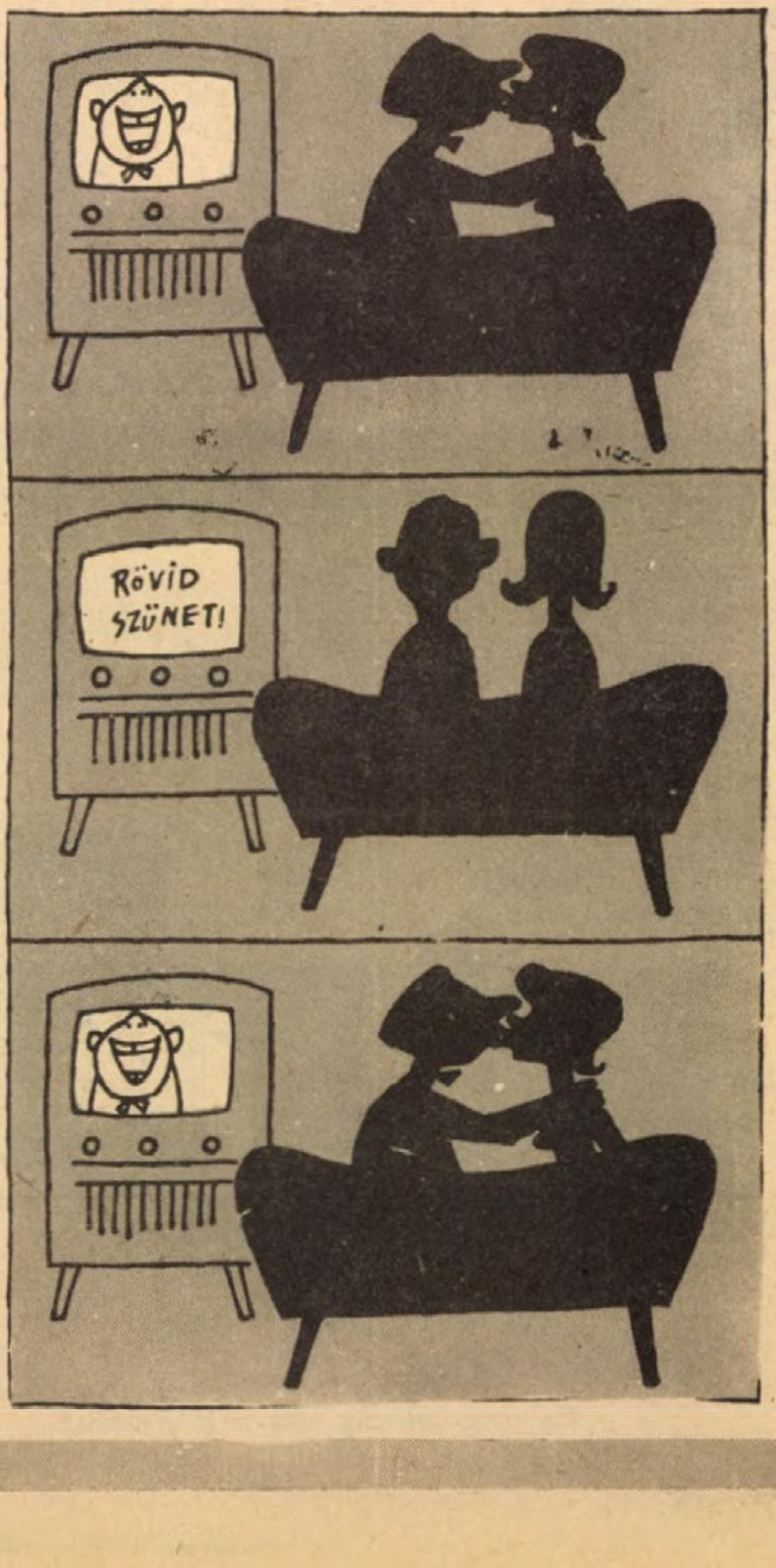
RÖVID SZÜNET!

AHOGY A KÜL-FÖLDIEK LÁTJÁK!..

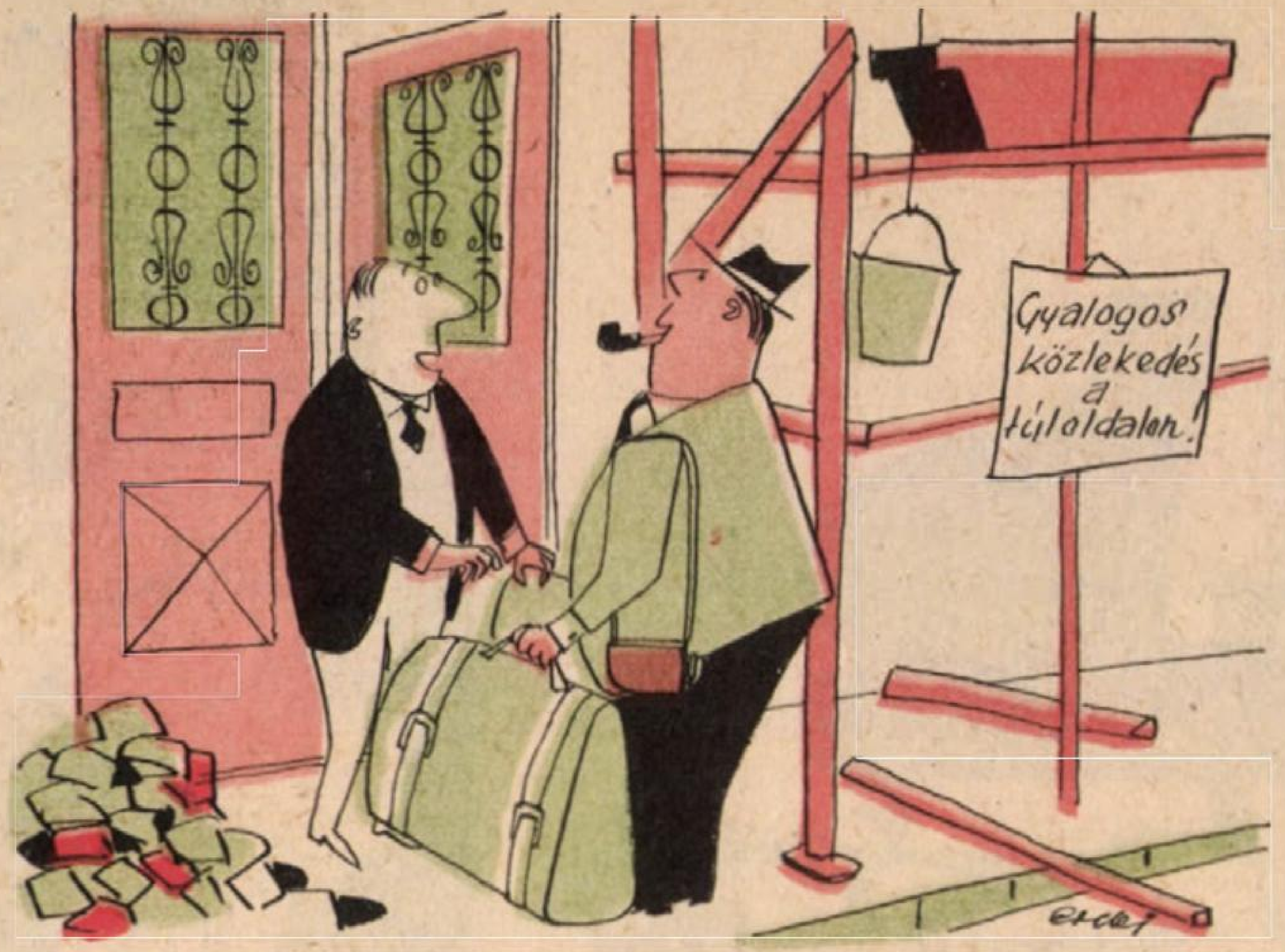
Gyalogos közlekedés a túloldalon!
erdei

– Hogy találtál ide két év után, Johnny?
– Ráismertem az állványokra!

ÉPITKEZÉS MIATT AZ ÚT LEZÁRVA!
-y

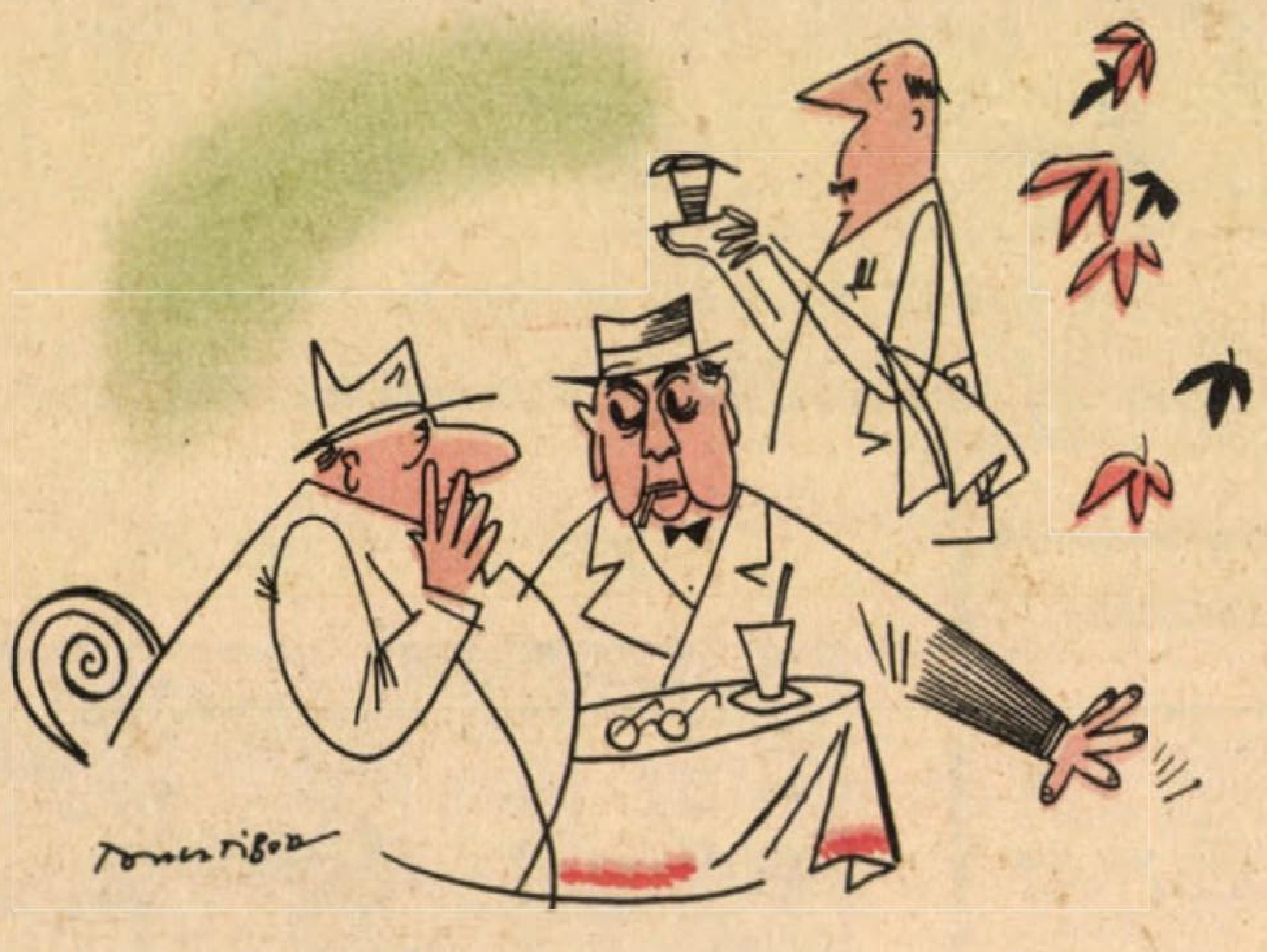
Toncz Tibor

– És milyen politikai esemény foglalkoztatja most önöket, magyarokat?
– Még nem hallotta? Lemondott a norvég kormány . . .

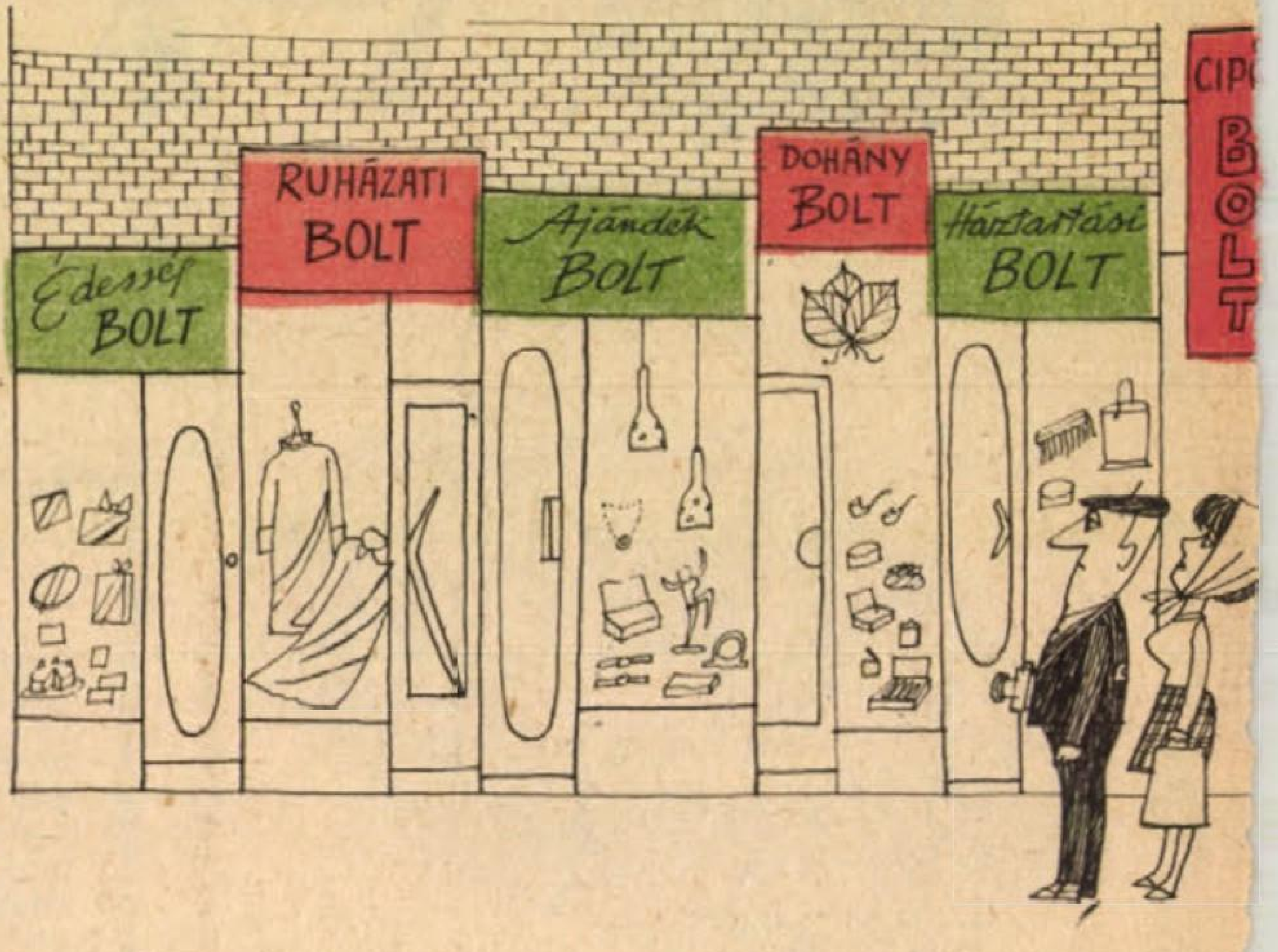
Édesség BOLT
RUHÁZATI BOLT
Ajándék BOLT
DOHÁNY BOLT
Háztartási BOLT
CIP BOLT

Fantáziadús cégtáblák

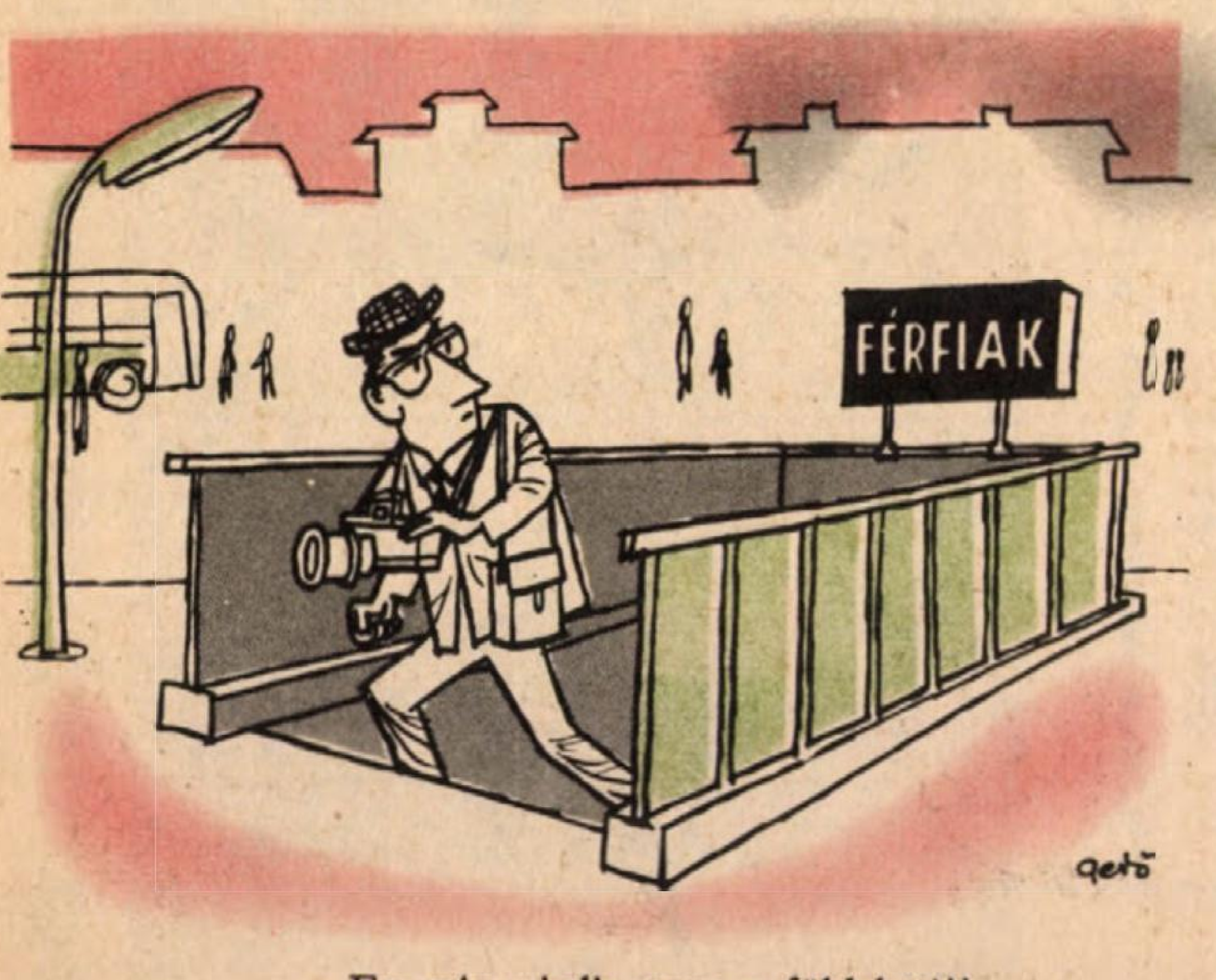
FÉRFIAK
gerő

– Ez még mindig nem a földalatti!!

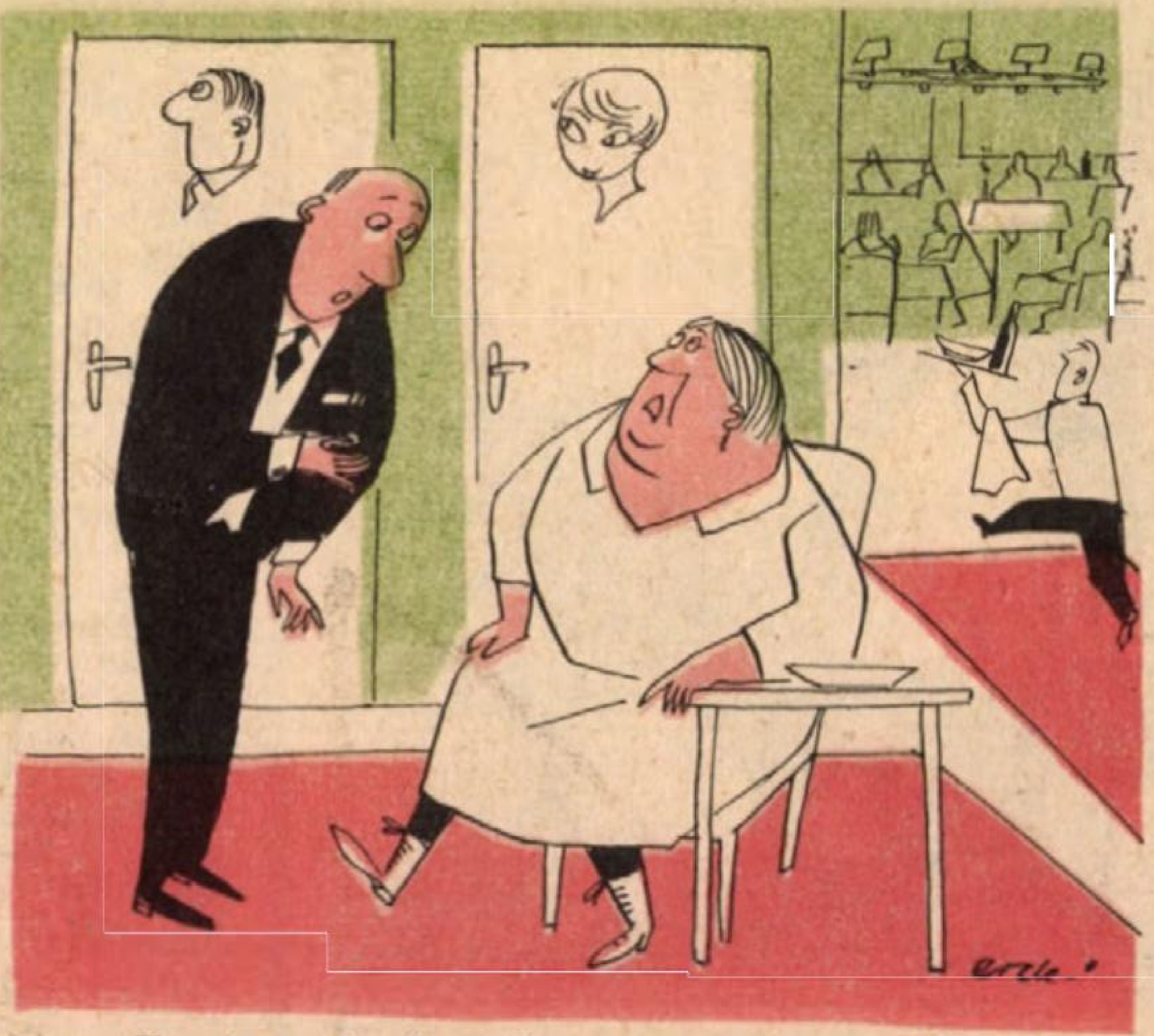

– Bocsánat, kaphatnék szappant és törülközőt?
– Mit képzel! Ez étterem és nem strand!

Akár
kem ang

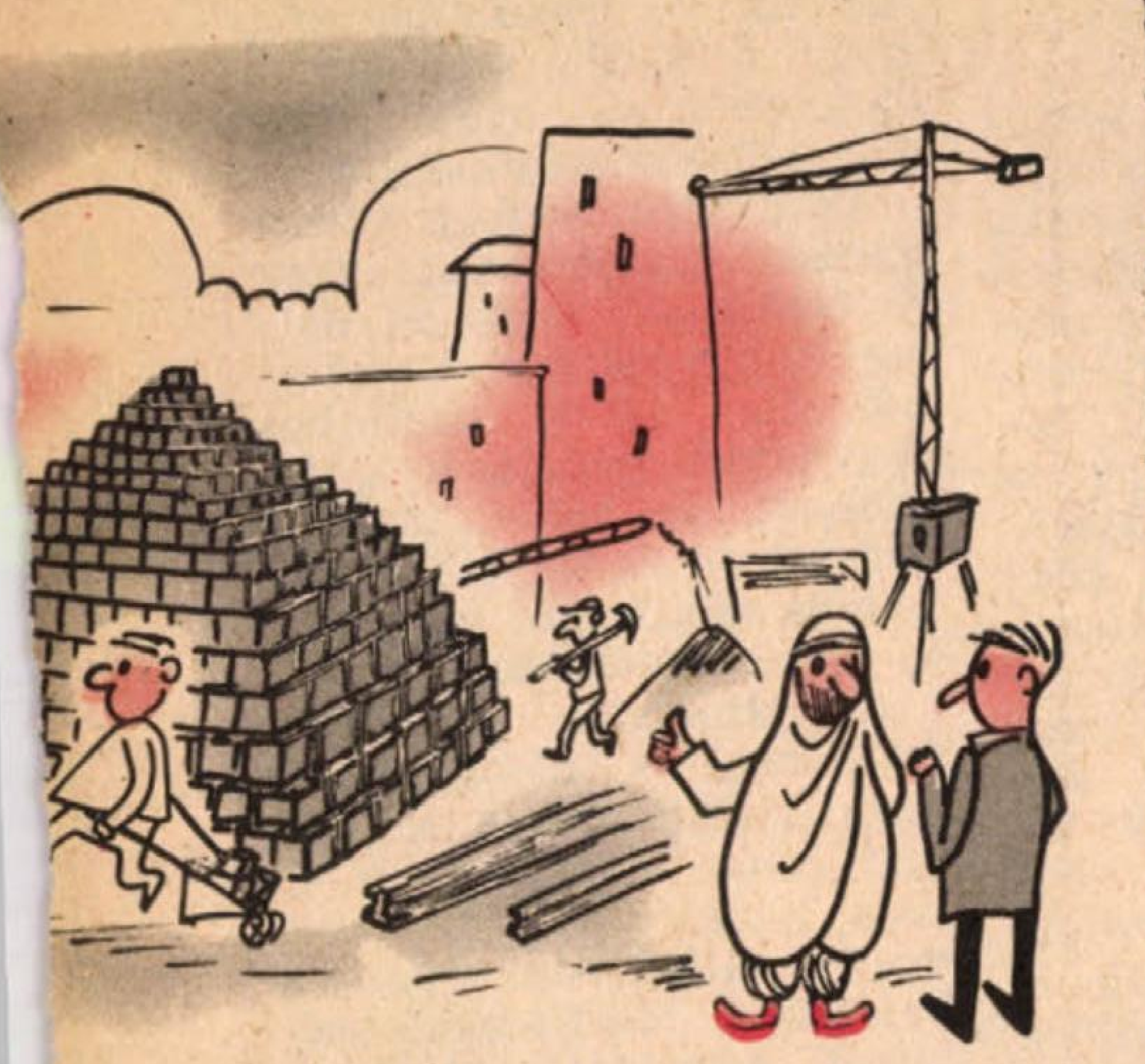

– Melyik fáraónak építik?

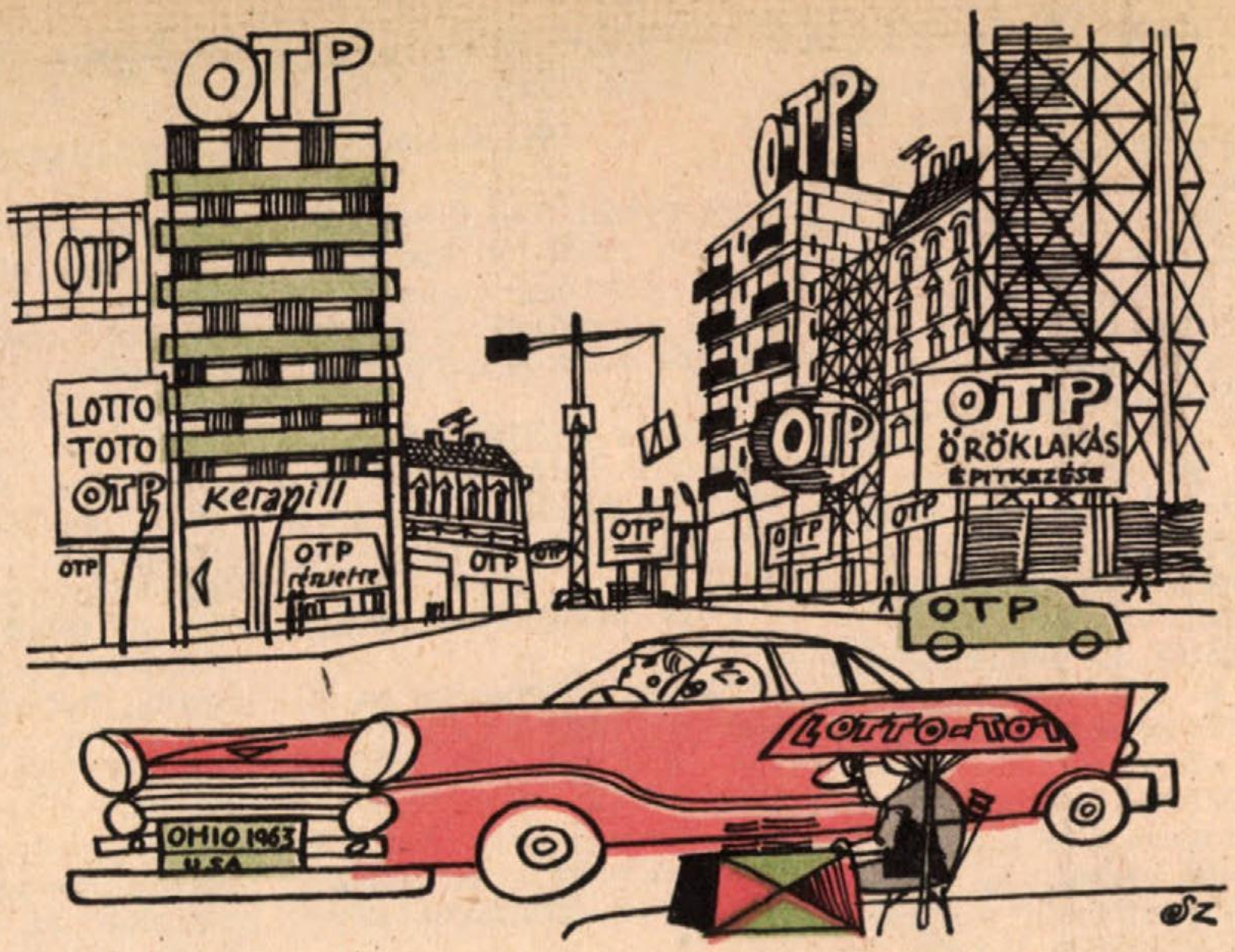
OTP
OTP
LOTTO
TOTO
OTP
kerapill
OTP részletre
OTP
OTP
OTP
OTP
OTP
ÖRÖKLAKÁS
ÉPÍTKEZÉSE
OTP
OHIO 1963
U.S.A.
LOTTO-TOTÓ

– Ez a Mr. OTP nagyon gazdag ember lehet!

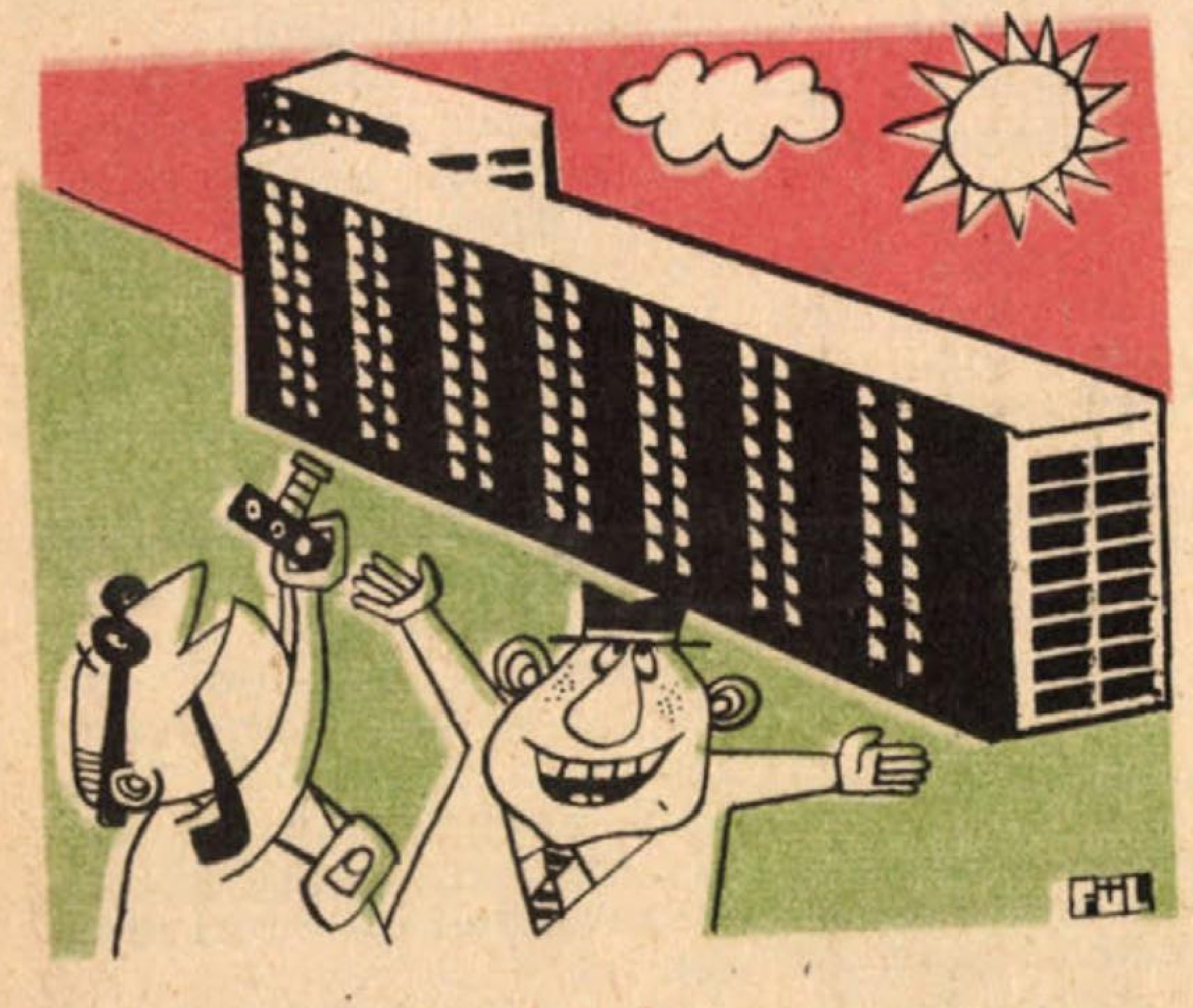

– Ezt a szép házat három hét alatt építettük előregyártott elemekből.

– És meddig készültek az elemek?

– Három évig!

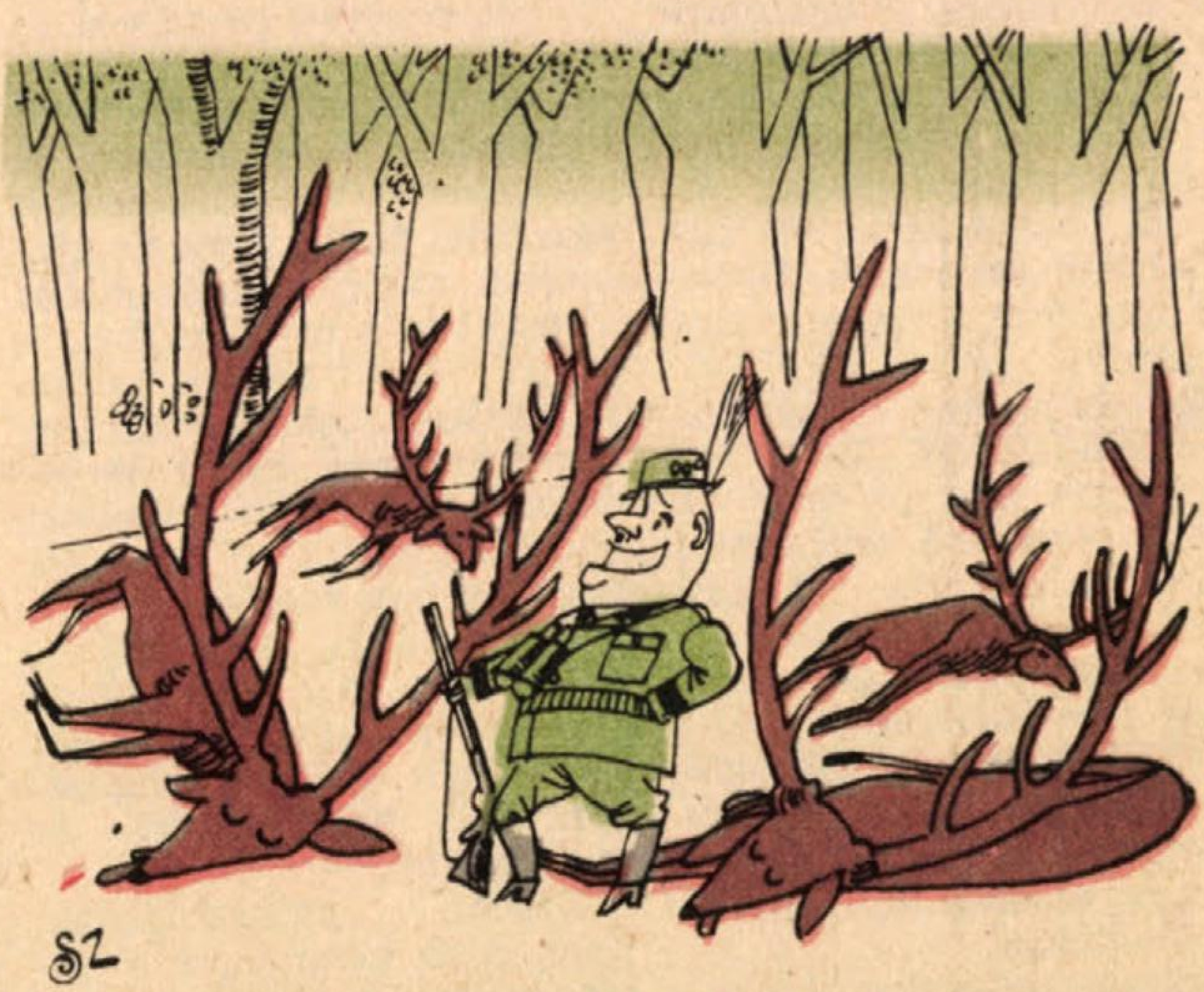

– Érdekes, a magyar vadászoknak nincs ilyen szerencséjük!

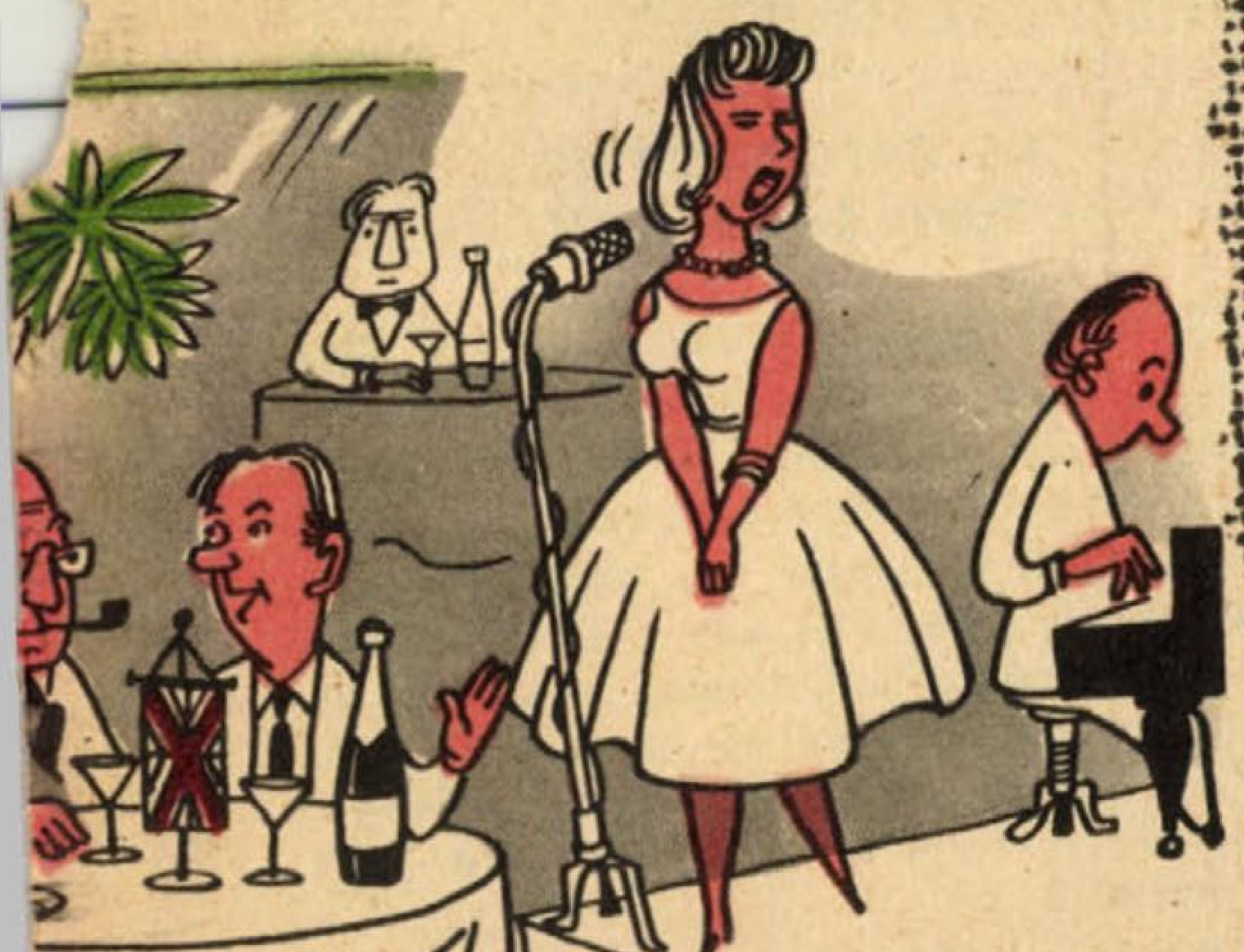

magyarul énekel, akár angolul, kérem, fordítsa le ne-
lra.

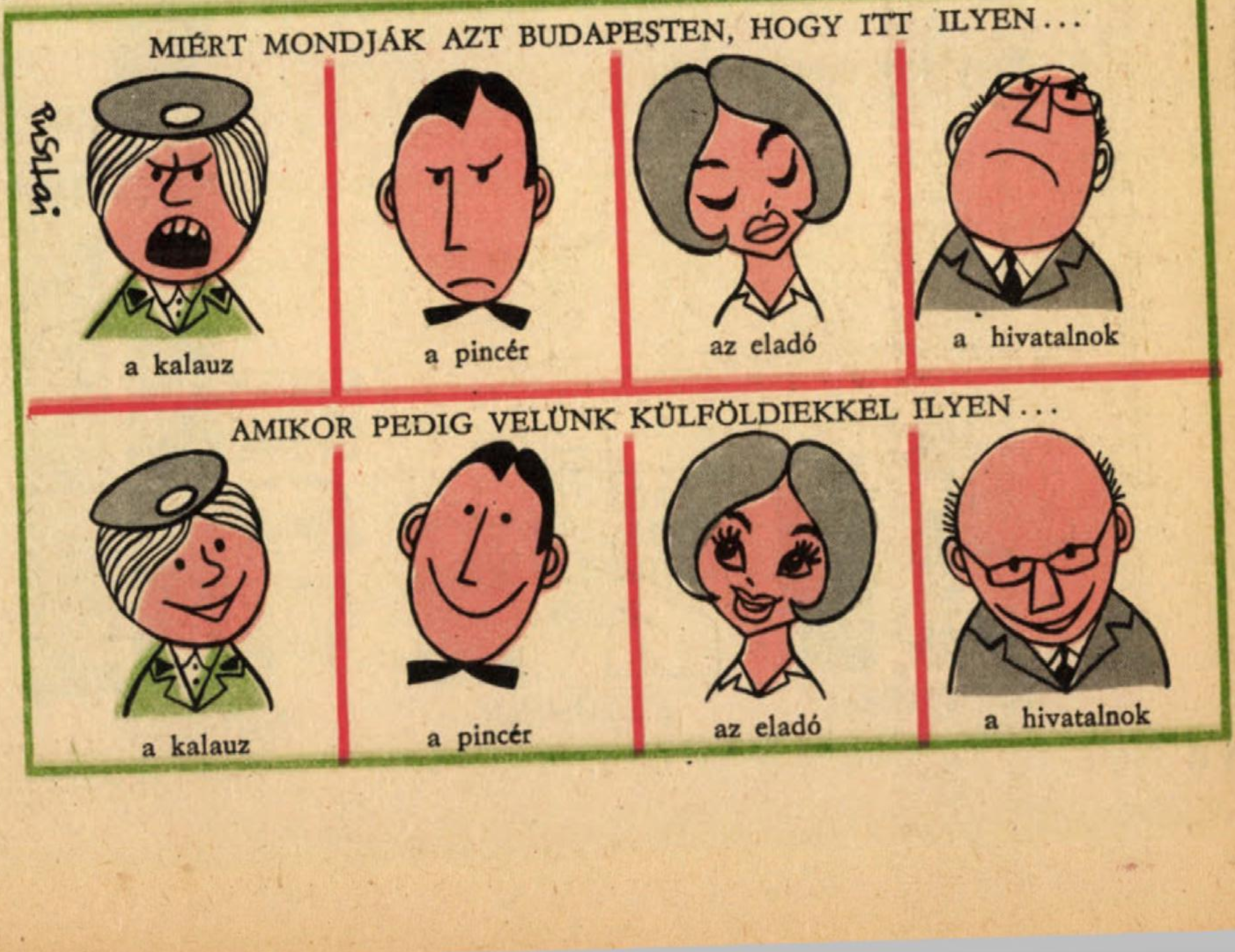
MIÉRT MONDJÁK AZT BUDAPESTEN, HOGY ITT ILYEN...
a kalauz
a pincér
az eladó
a hivatalnok
AMIKOR PEDIG VELÜNK KÜLFÖLDIEKKEL ILYEN...
a kalauz
a pincér
az eladó
a hivatalnok

Felnőtteknek—gyerekekről

TILTSUK, VAGY NE TILTSUK?

A Rádió, a Televízió, a napilapok és a hetilapok példájára szerkesztőségünk is indít pedagógiai tanácsadó rovatot. Az általános gyakorlatnak megfelelően az útbaigazítást kérő levelek közül kiválasztottunk egyet, mely tapasztalataink szerint a szülők jelenlegi leggyakoribb nevelési dilemmáját veti fel. Nevezetesen: tiltsuk-e el, vagy ne tiltsuk óvodás és iskolás korú gyermekeinket a rendszeres ópiumszívástól?

Először is ismerkedjünk meg K. Ede budapesti hallgatónk ezzel kapcsolatos levelével:

„Kisfiunk, Zoltánka a Vicsori utcai általános iskola második osztályába jár. Az utolsó padban ül, a bal szélen. Tanítónője a múlt héten behívatott, és közölte, hogy Zoltánka az órák alatt időnként ópiumot szív. Érdeklődött, hogy tudunk-e a kisfiúnak erről a szokásáról, és tagadó válaszomra további érdekes részletekkel szolgált. Elmondta, hogy mámoros állapotban Zoltánka rendkívül élénk, jókedvű, barátságos, és sziporkázóan szellemes. Ilyenkor úgy vág az esze, mint a borotva. Játszi könnyedséggel oldja meg a legnehezebb feladatokat. Aztán bekövetkezik a depresszió. A gyerek révedező tekintettel néz maga elé. Ha szólnak hozzá, zavaros, összefüggéstelen válaszokat ad, vagy pedig tétova-bambán hallgat. Vonakodva, közömbösen vesz részt a közös játékokban is. Goromba, ingerült és aluszékony. Reflexei lassúak.

Ekként tájékoztatott a tanító néni.

Feleségemmel azóta már nemegyszer beszélgettünk otthon erről a kérdésről. Úgy érezzük, valami itt nincs rendjén. Mégsem tudjuk eldönteni, hogy mit tegyünk!?

Vegyük egyszerűen tudomásul a helyzetet és bízzunk abban, hogy Zoltánka idővel kinövi ezt a szokását?

Vagy pedig avatkozzunk be?

Az első álláspontot az indokolná, hogy az ópiumszívás kisfiunk tanulmányi előmenetelét végeredményben károsan nem befolyásolja. Mielőtt a kábítószer rabja lett, Zoltánka közepesrendű tanuló volt. Most váltakozva kap kitűnő és elégtelen osztályzatokat aszerint, hogy éppen mámoros avagy depressziós állapotban van-e, amikor a tanító néni felelésre szólítja. Átlaga tehát változatlanul közepes. Erről az oldaláról tekintve — rendben is van a dolog. A szülői szeretet valahogyan mégiscsak azt súgja, nem helyénvaló, ha egy nyolcéves gyerek óra alatt ópiumot szív. Nem tudjuk megmagyarázni, hogy miért, de így érezzük.

Kérem, válaszoljanak, hogy önök szerint mi a helyes pedagógus eljárás Zoltánka fent említett esetében."

Eddig a levél.

És most próbáljuk kialakítani a helyes álláspontot. Nézetünk szerint Zoltánka szüleinek semmiképpen nem szabad közömbös kézlegyintéssel napirendre térniök az ügy felett. Mi, felnőttek, felelősek vagyunk gyermekeink jövőjéért. Még jelentéktelennek tűnő apróság felett sem hunyhatunk szemet, ha az a legkisebb hatással is lehet gyermekünk sorsának alakulására. Mi sem áll tőlünk távolabb, minthogy azt tanácsoljuk: a szülők nyersen, durván tiltsák el Zoltánkát az ópiumszívástól. Az effajta kategorikus parancs súlyos következményekkel járhat. Esetleg nyílt lázadásig fajuló dacos ellenállást vált ki a gyerekből, és ez a konokság végső kihatásában megbonthatja, fellazíthatja a szülői ház eddigelé oly derűs, kiegyensúlyozott harmóniáját.

A másik veszély, hogy kényszer alatt a gyerek megígéri ugyan, hogy nem szív többé ópiumot, de — minthogy nem győzték meg, csak ráparancsoltak — nem tartja be adott szavát. Sunyi, alamuszi vonások alakulnak ki jellemében, és hazudós lesz.

Mi hát a helyes eljárás?

Véleményünk szerint a helyes válasz megközelítésénél a kiinduló pont az egyenrangú, őszinte beszélgetés Zoltánkával. Csakis ennek eredményeként tárulkozhat ki előttünk a gyermek lelkivilága, és a megoldás módozatait is kizárólag így ismerhetjük fel.

Először is azt kell tapintatosan kipuhatolnunk, hogy a kisfiú megrögzött ópiumszívó-e, vagy még csak hébe-hóba pipázgat?

Az utóbbi esetben türelmesen magyarázzuk meg Zoltánkának, hogy az ópium túlnyomórészt morfinból áll, és a morfinból nagyhatású gyógyszerek készülnek. Ő tehát játékos kedvtelése során beteg bácsik és nénik elől szippantja el az orvosságot.

Apellálhatunk hazafias érzületére is. Mondjuk el, hogy Magyarország — Kobay János nagyszerű eljárása nyomán — a nyers morfin világtermelésében a hatodik, a morfinszármazékokat exportáló országok sorában az előkelő második helyet foglalja el. Népgazdasági érdekeink ellen vét tehát, aki idehaza, az iskolában szipákolja el azt, amiért drága valutát kaphatnánk külföldről.

Másként kell viselkednünk akkor, ha a beszélgetés kapcsán az derül ki, hogy Zoltánka már idült ópiumszívó. Ebben az esetben a gyereknek ezt a kialakult, megrögződött hajlamát pozitív jellembeli tulajdonságai kifejlesztésére hasznosíthatjuk. Fokozatosan szoktassuk hozzá, hogy csak akkor nyúlhat az ópiumpipához, ha előzetesen elvégez valami konkrétan kiszabott házimunkát. Port töröl, mosogat, számtanpéldát old meg, esetleg kívülről megtanul egy rövid verset.

Így majd felnőtt korában is természetesnek tartja majd, hogy előbb jön a munka, aztán a szórakozás.

Kürti András

Egy kis statisztika

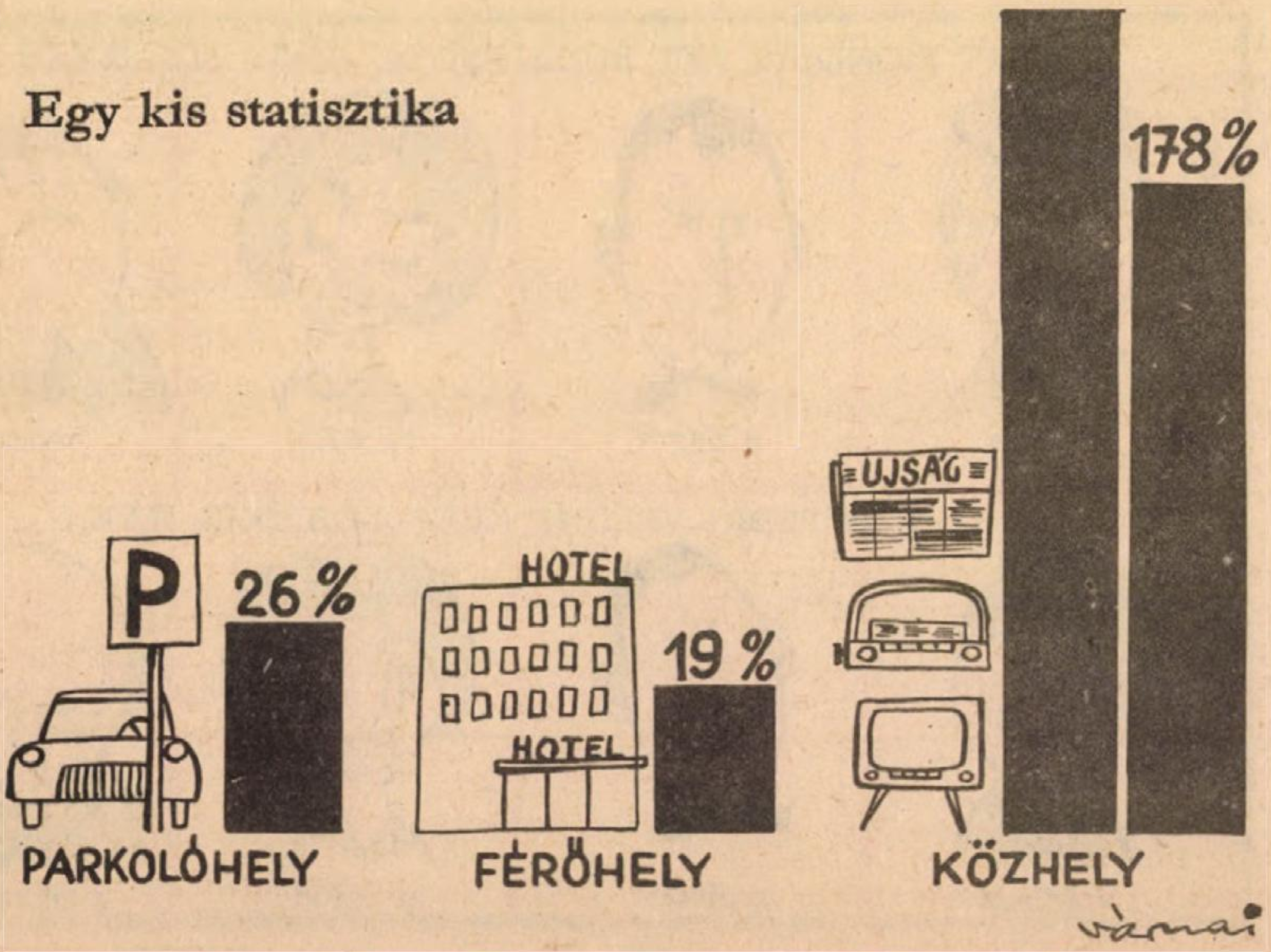

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

A Ludas Matyi 1963. VIII. hó 22-i számában *„Minden gumimatrac megtalálja a maga foltját?!"* címmel bíráló cikk jelent meg szövetkezetünk munkájáról.

A Palma Gumigyár, az általa gyártott gumimatracokhoz csatolt tájékoztatóban szövetkezetünket jelölte meg – tudtunk és beleegyezésünk nélkül – a garancia-időn túli javítások készítőjeként. Erre a többletmunkára azonban szövetkezetünk nem volt felkészülve.

Azóta a hiányosságok megszüntetése érdekében különböző intézkedéseket tettünk és reméljük, hogy ezekkel az intézkedésekkel sikerül majd a bíráló cikkben felsorolt panaszokat orvosolni.

Gumiipari Ktsz
Bp. VI., Csengery u. 35.

KÜLÖNÖS SZENVEDÉLY

– Mi az, már észre sem veszi a szegényembert? Maga csúnya fiú! – pirított rám a Múzeum-kertben a kis szőke Stromfainé, akit még Blaskóczi Ica korából ismerek.

– Izé... lét és nemlét roppant kérdésein töprengtem, hehehe – próbáltam mentegetni szórakozottságomat. – Hát magácskával meg mi van? Hogy ízlik a házasélet?

Ugyanis Ica nemrég ment nőül egy Stromfai Kálmán nevű távoli kollégámhoz.

A fiatalasszony szelíden elpirult:

– Üljünk le erre a padra, ha ráér. Olyan jól esne kicsit kibeszélgetni magam egy régi baráttal. Mellesleg itt adtam randevút Kálmánnak fél ötre, de hamarább érkeztem, mert rossz az órám. Aránylag egész jól megvagyunk. Ő figyelmes férj...

– De? – tettem fel az obligát kérdést.

– Sejtettem, hogy maga rögtön ki fogja találni. Hát igen... Eleinte azért bizony akadtak problémák. Tudniillik a férjemnek volt egy elég kellemetlen szokása...

– Ivott?

– Nem. Hallgatózott. Mindig és mindenhol hallgatózott. Könyörgöm, ne nevessen ki, ez halálosan komoly dolog. Ha például villamoson utaztunk, hiába szóltam hozzá, nem vette észre, mert fülelt, hogy mit beszélnek a mellettünk ülők. Otthon még kínosabb volt a helyzet. Eleinte csak a puszta fülét tapasztotta folyton a falra, de később barkácsolt valami elektromos hangerősítőt, amit beleszerelt egy ócska rádiódobozba és esténként, ha bekapcsolta a készüléket, nem a Kossuth adót lehetett hallani, hanem a szomszédainkat. Képzelheti, milyen pokoli volt. Állandóan reszkettem, mi lesz, ha egyszer rájönnek a dologra a hivatalában. Egyébként a világért se gondolja, hogy ő holmi aljas szándékból tette ezt, és az ily módon megtudott titkokból esetleg hasznot akart húzni. Szegény férjemet csupán valami eredendő és olthatatlan kíváncsiság gyötörte minden iránt, ami nem rá tartozik. Elvittem egy pszichológushoz. A diagnózis szerint a defektust az okozta, hogy annak idején Kálmánt a szülei gyakran küldték ki a szobából, mondván, hogy most olyasmiről lesz szó, ami nem kisfiú fülének való. Ezért fürkészte azóta szüntelenül a felnőttek titkait, arról szinte egészen megfeledkezve, hogy közben ő is felnőtt... No de doktor Povács szerencsére teljesen kigyógyította. Egy kis hipnózis, egy kis szuggerálás, már ahogy ilyenkor szokták.

Az órámra pillantottam. Hűha, hogy elszaladt az idő!

– Megbocsát, Icuka, de nekem mennem kell. Volt szerencsém!

– Örülök, hogy összetalálkoztunk.

Amikor néhány lépés után búcsúzóul még utoljára visszapillantottam, láttam, amint Kálmán kissé szégyenlős mosollyal kimászik a pad mögötti bokorból és kezet csókol a feleségének.

De tapintatosan úgy tettem, mintha semmit sem vettem volna észre az egészből.

Dalmáth Ferenc

Előregyártott elemek

Hegedűs István rajza

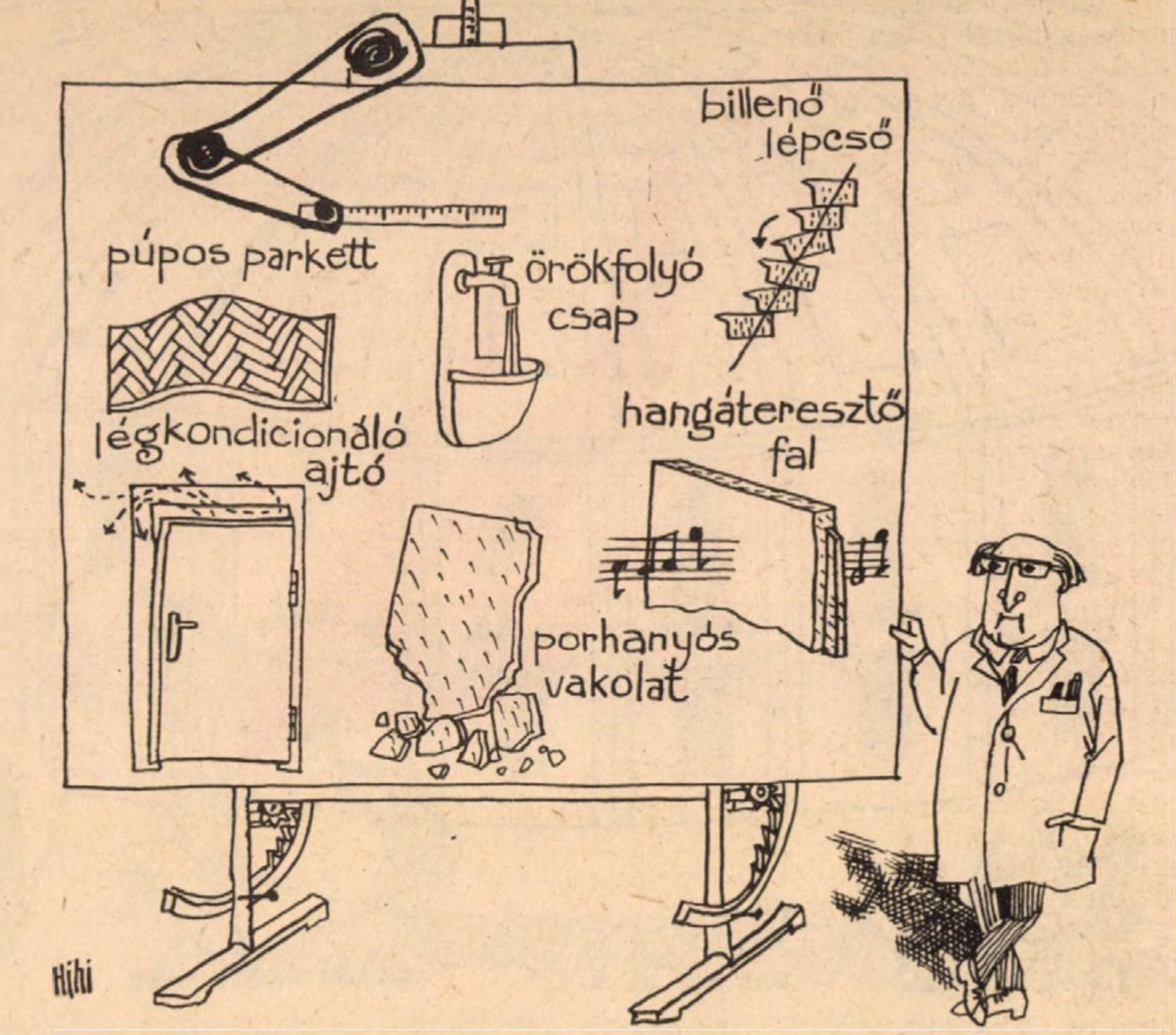

BÖGRE-CSÁRDA

Mivel tudvalevő, hogy a tisztelt olvasók nem szeretik a homályos kifejezéseket, azonnal tisztázom, mi is az a Bögrecsárda.

Bögrecsárda az egyszerű nép ajkán falusi zugbormérést jelent. Nos, az egyik alföldi falucskában alaposan elszaporodtak a bögrecsárdák. A pénzügyőrök tehetetlenek voltak, mert az egyszerű nép ajka ez ügyben minden kérdezősködésre néma maradt.

Ekkor történt, hogy az egyik pénzügyőr, felkérezkedve a helybeli szövetkezet szekerére, furcsa dolgot tapasztalt: a szekér elé fogott öreg ló, a Bandi, engedelmesen kocogott egy darabig, de mikor a kultúrház elé ért, úgy gyökeret vert a lába, hogy csak a legátalkodottabb káromkodásra volt hajlandó odébbállni. Mivel pedig valószínűnek tűnt, hogy Bandi nem a kultúra iránt érzett olthatatlan vágyból ragaszkodott a helyhez olyan csökönyösen, a kíváncsi pénzügyőr megkérdezte a fogatost, nem tudja-e, mi lehet az oka a különös vonzódásnak.

– Hogyne tudnám – nevetett a fogatos –, ez a vén gebe, mikor még ló volt, Szomjas-Balogh Janit szolgálta, aki most szintén szövetkezeti fogatos, de akkor még fuvaros volt, és gyakran megállt a kultúrház előtt, amelynek a helyén akkor még kocsma volt. Vagyis úgy megszokta a Bandi ezt a megállót, hogy azóta se tud leszokni róla.

– Hát a jó bort szereti-e még az a Szomjas-Balogh? – firtatta tovább a ravasz utas.

– Nem löki el magától – volt a bölcs válasz.

Ennyi elég is volt a pénzügyőrnek, aki legközelebb már Szomjas-Balogh Jani bácsi szekerére kérezkedett fel illedelmesen. Jani bácsi mérsékelt lelkesedéssel adott helyet maga mellett a bakon, és nem ok nélkül. Mert alig hogy helyet adott, nagyot zökkent a szekér, a ló megállt. Jani bácsi visszagyűrt egy istentelen káromkodást és ostorral tessékelte tovább az ádáz paripát.

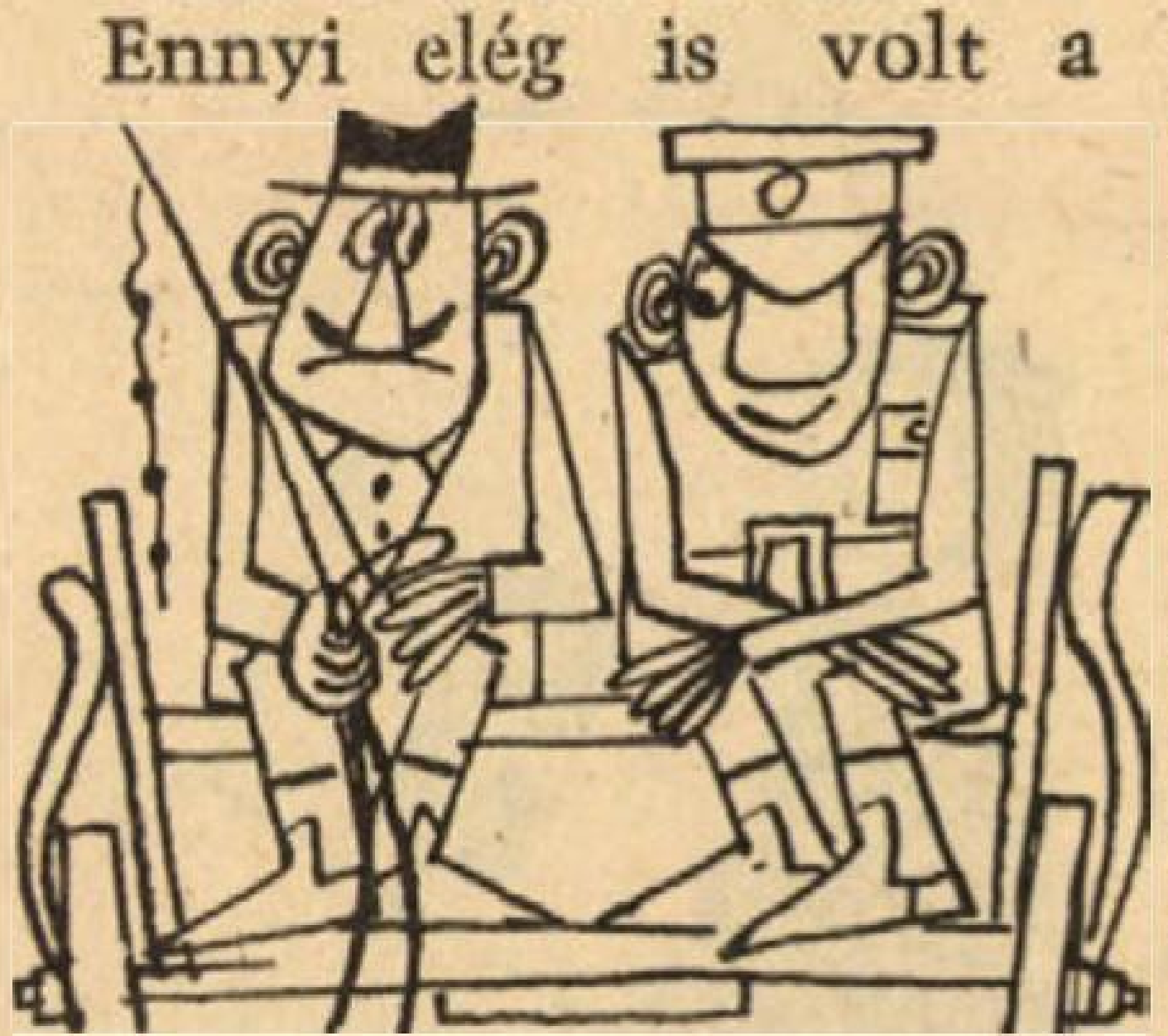

A továbbiakról csak annyit, hogy a ló éppen hatszor torpant meg, míg nagy istenkedések árán végigkecmeregtek a falun. A kéretlen utas végül is megköszönve az akadozó fuvart, leszállott, buzgó ásítozások közepette, mert Jani bácsi nem kis örömére, az egész utazás alatt szundikált a padon.

Másnap aztán kiderült, hogy a pénzügyőr csak színlelte az alvást, és az agyafúrt fickó a szemébe húzott tányérsapka alól jól kinézte magának a megállókat, és ahol kinézte, ott a bögrecsárdának befellegzett.

Szomjas-Balogh János pedig nagyot lépett előre a felvilágosodás útján, mikor másnap száraz torokkal hazaérve így szólt a fiához:

– Elismerem, hogy mégis neked volt igazad, fiam, a gép csakugyan megbízhatóbb, mint a ló. Mert a gép akkor áll meg, mikor én akarom, a ló meg akkor, amikor neki tetszik.

Fülöp György

Megint játszanak a tűzzel

Szűr-Szabó József rajza

A Berlini Reichstagban akarják üléseztetni az NSZK parlamentjét.

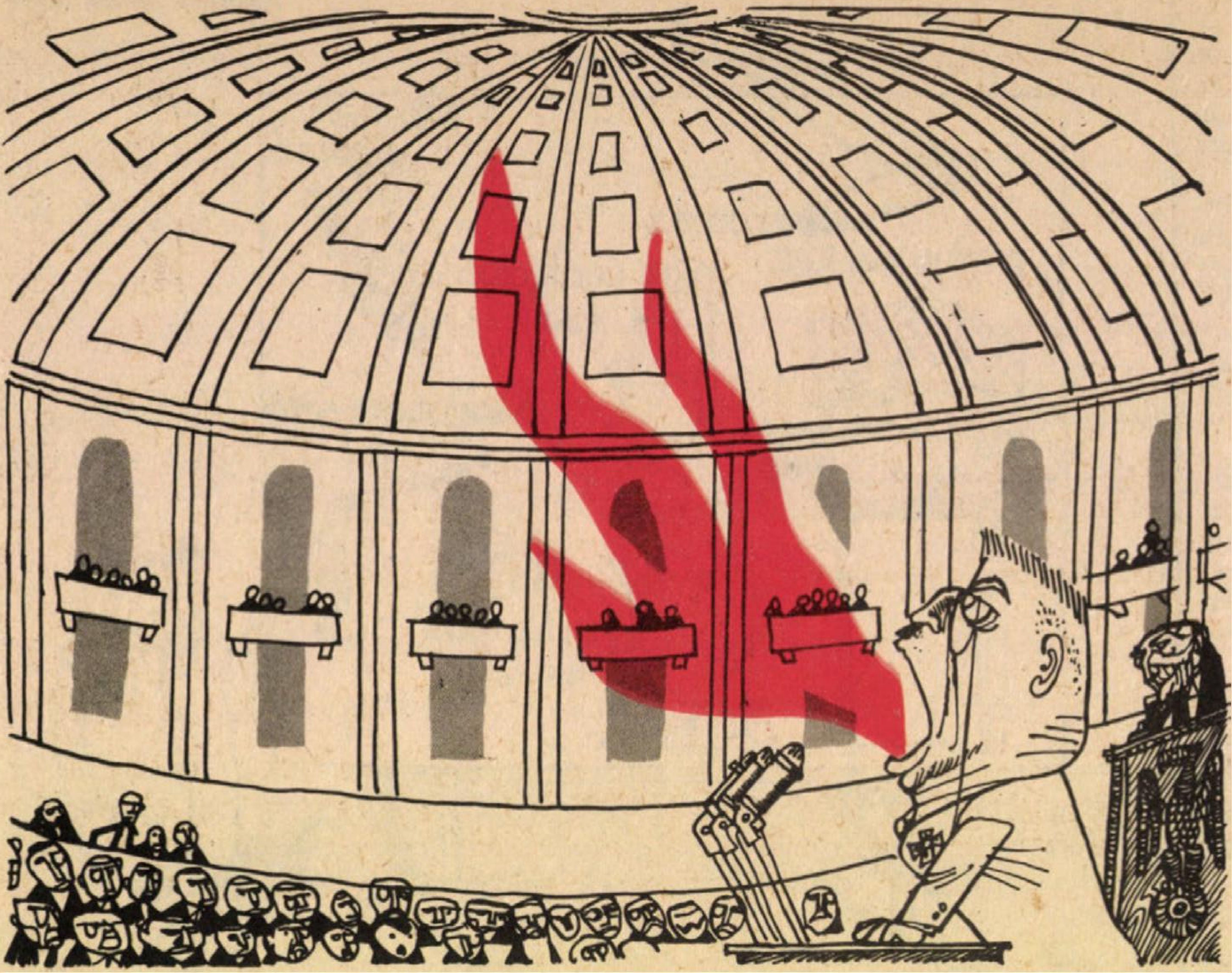

Váratlan vendég

Várnai György rajza

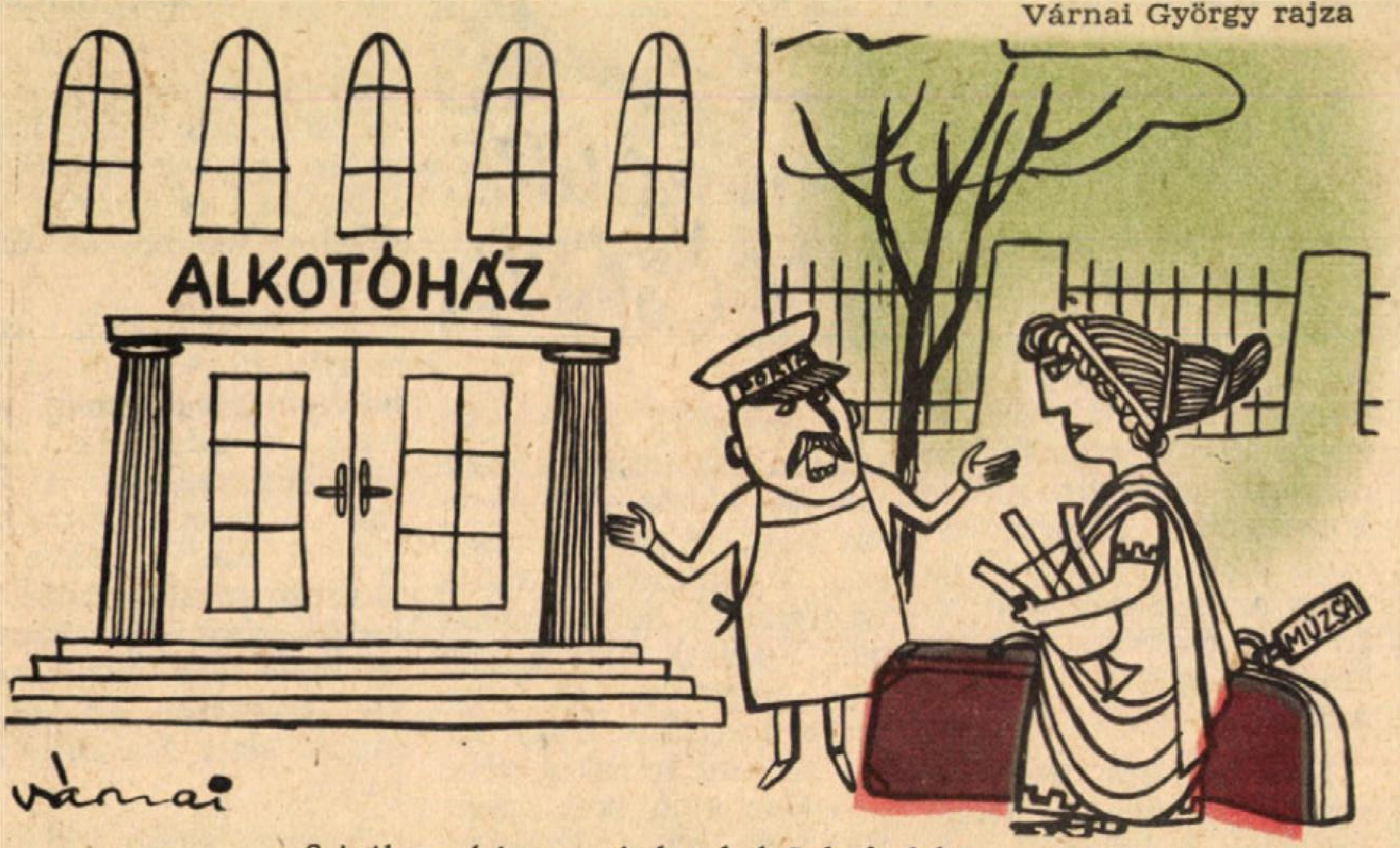
ALKOTÓHÁZ
PORTA
MÚZSA
várnai

– Sajnálom, kérem, minden helyünk foglalt...

Hogy jobban látható legyen...

Gerő Sándor rajza

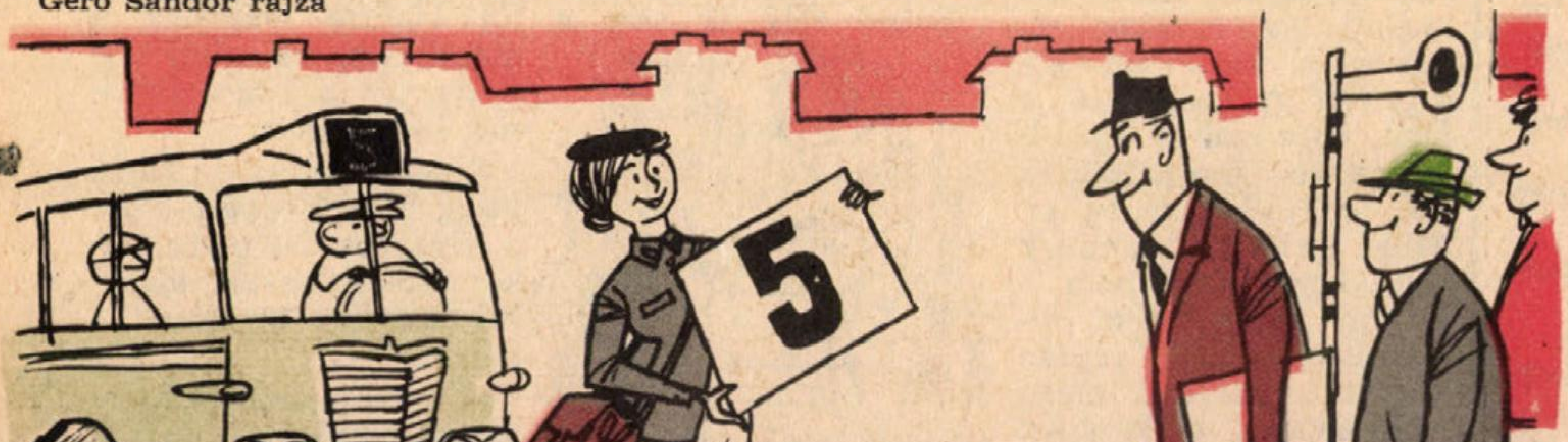

Javaslatunk: a szám-görl

E heti hirdetéseink:

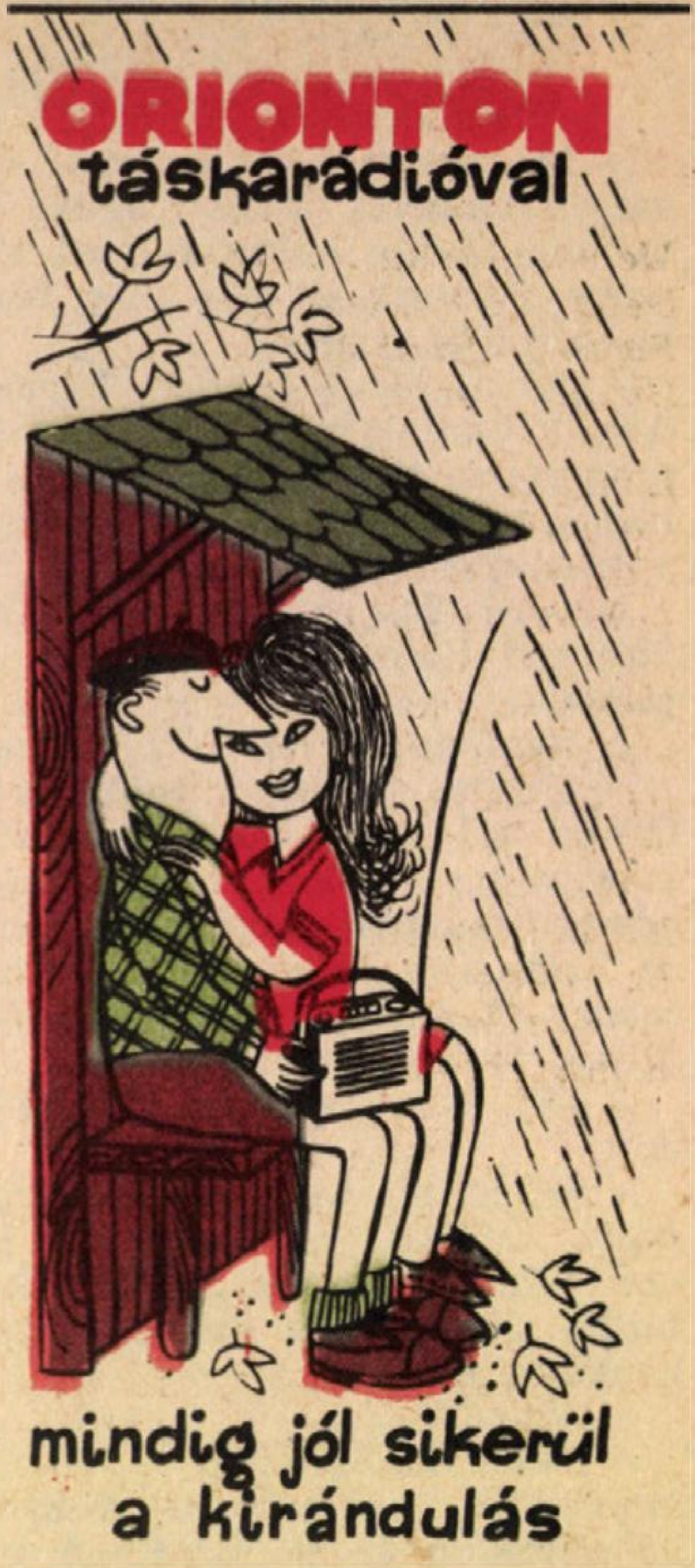
ORIONTON
táskarádióval
mindig jól sikerül
a kirándulás

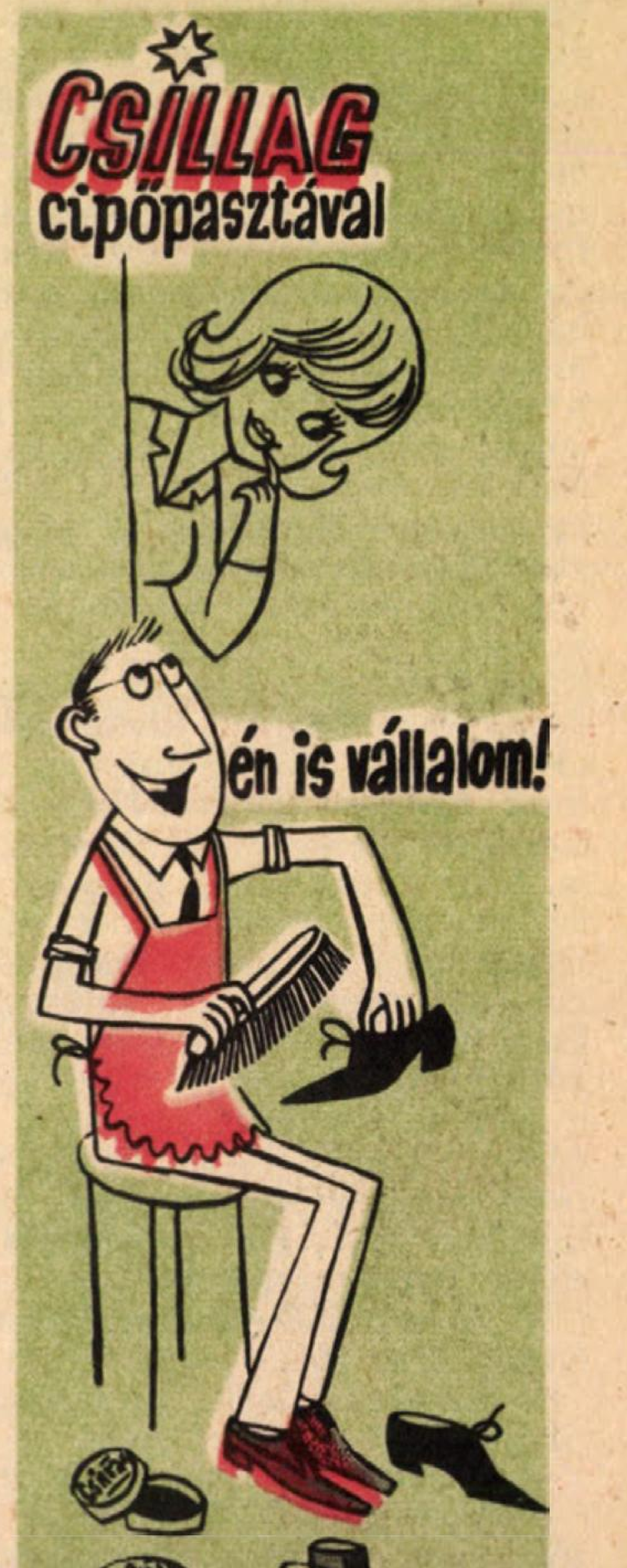
CSILLAG
cipőpasztával
én is vállalom!

Meleg Sorok

Melegem van, melegem,
De a TÜKER-telepen
Rajtam kívül állnak már
Bizony éppen elegen.

Lehet harminckét fok is,
De meleget fene mér,
Más dolgom van: izgulok
Már a téli szenemér'.

Télen nagyon hideg volt,
Fagyoskodtam eleget,
Nyári hőben szerzem be
A jó téli meleget.

Közben verítékezem,
Ez nekem nem izgalom,
A tüzelőm árát így
Könnyebben kiizzadom.

Hidvéghy Ferenc

Búcsú

Toncz Tibor rajza

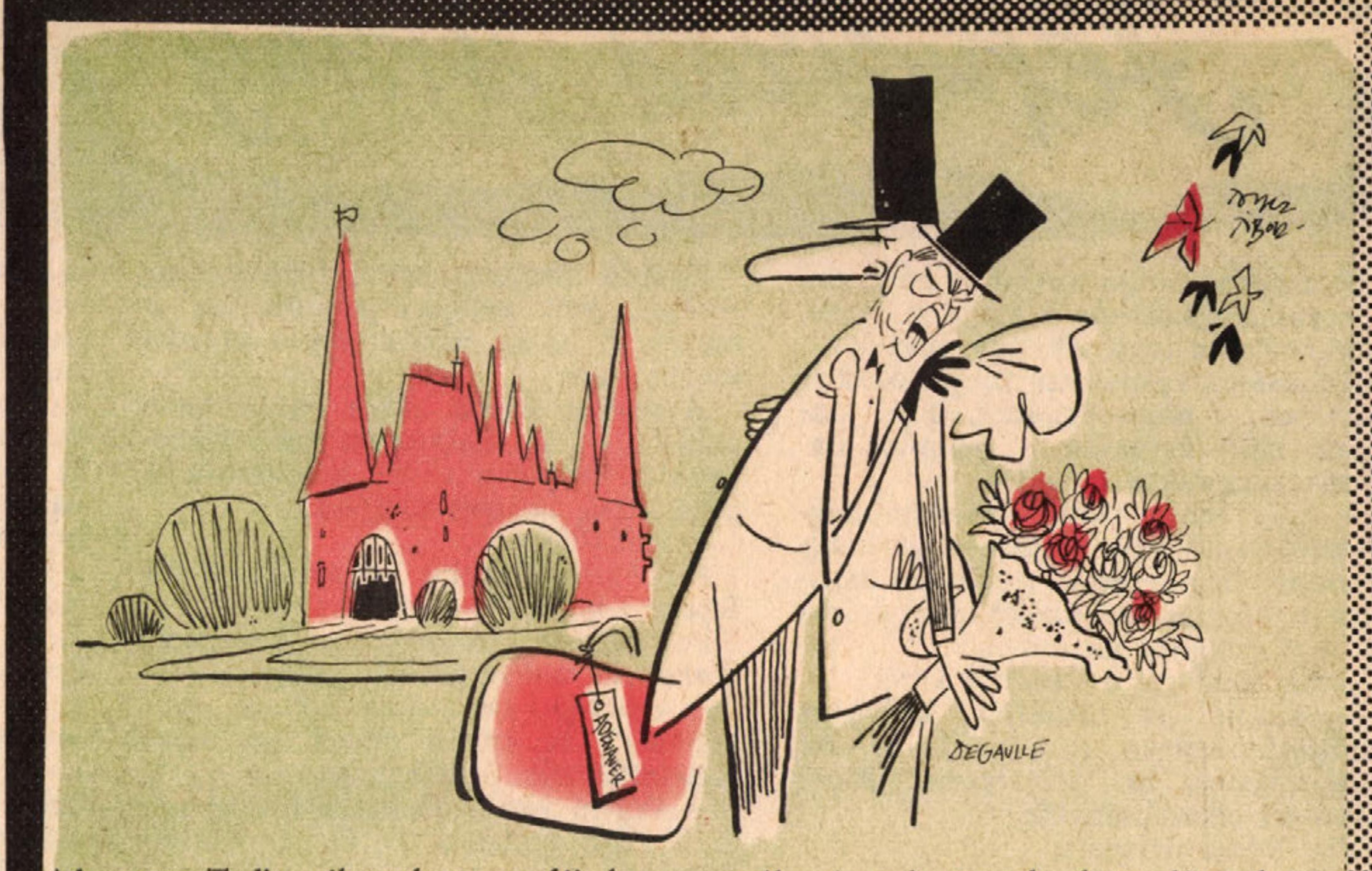
Toncz Tibor
ADENAUER
DEGAULLE

Adenauer: Tudja, tábornokom, az fáj, hogy ezentúl már csak maszek alapon látogathatom.

Dicsekvés

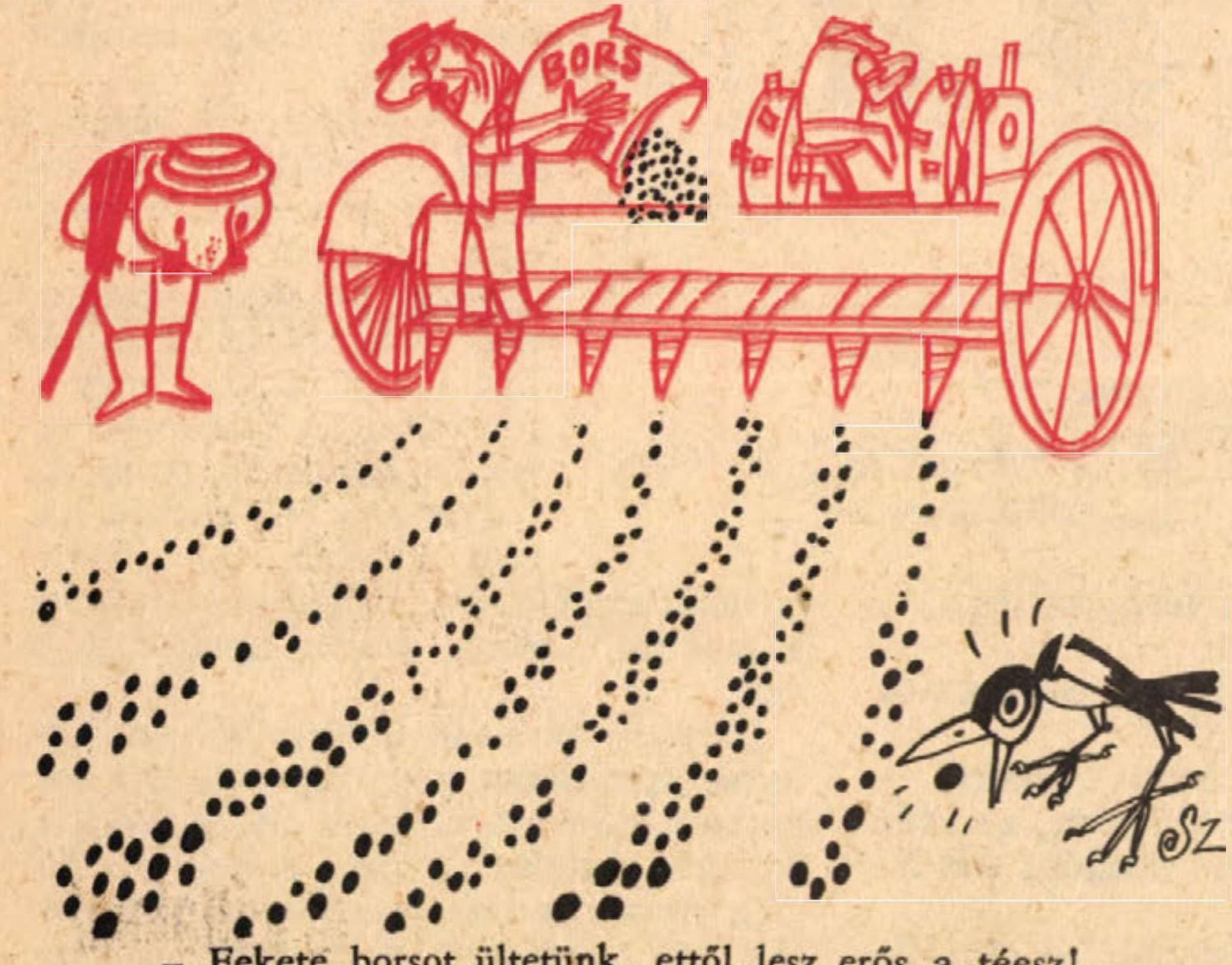

– Fekete borsot ültetünk, ettől lesz erős a téesz!

Változnak az idők

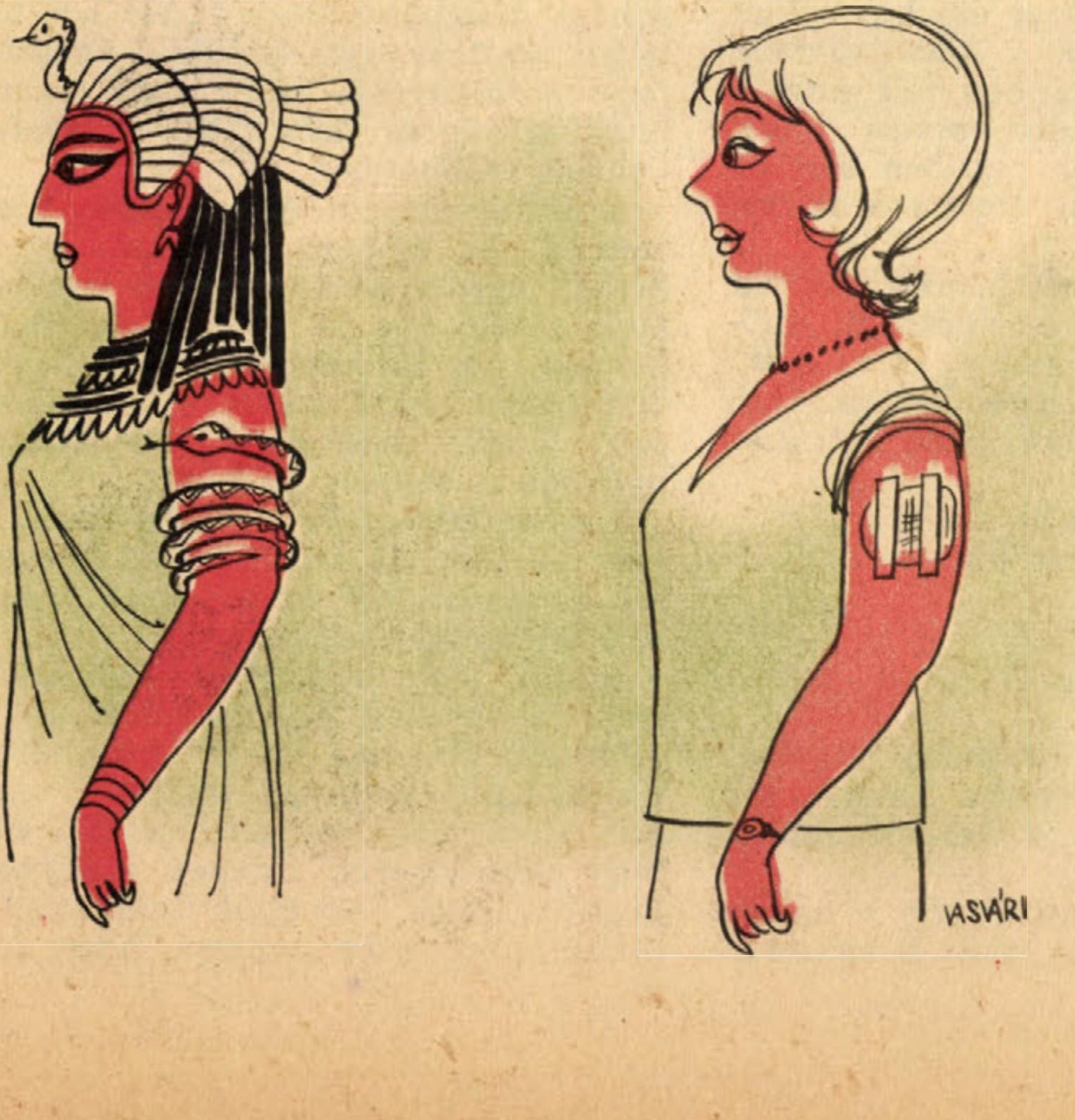

Női dolgok

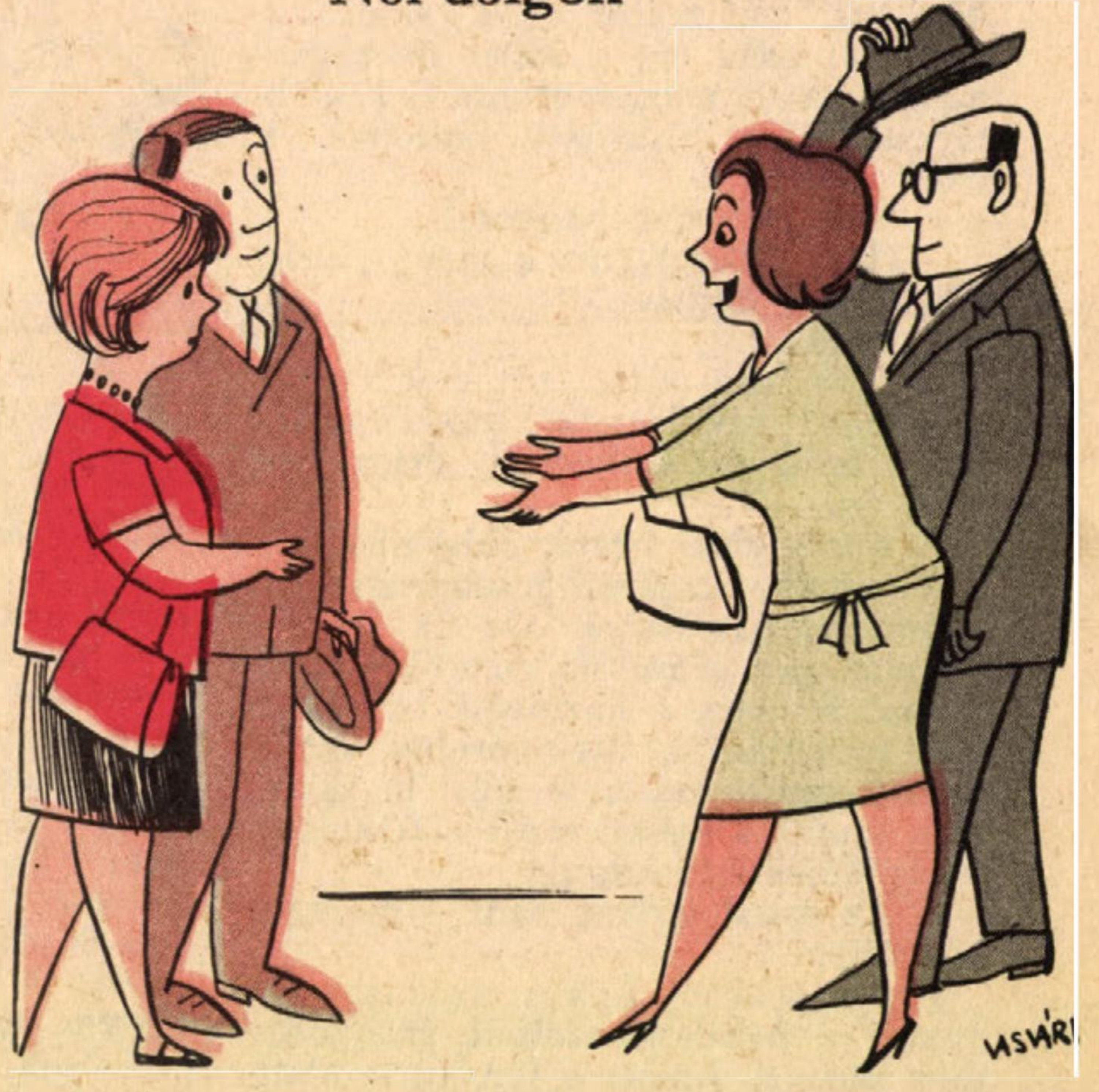

– Milyen jól tartod magadat! . . .

Az őszi szállítási rumliban

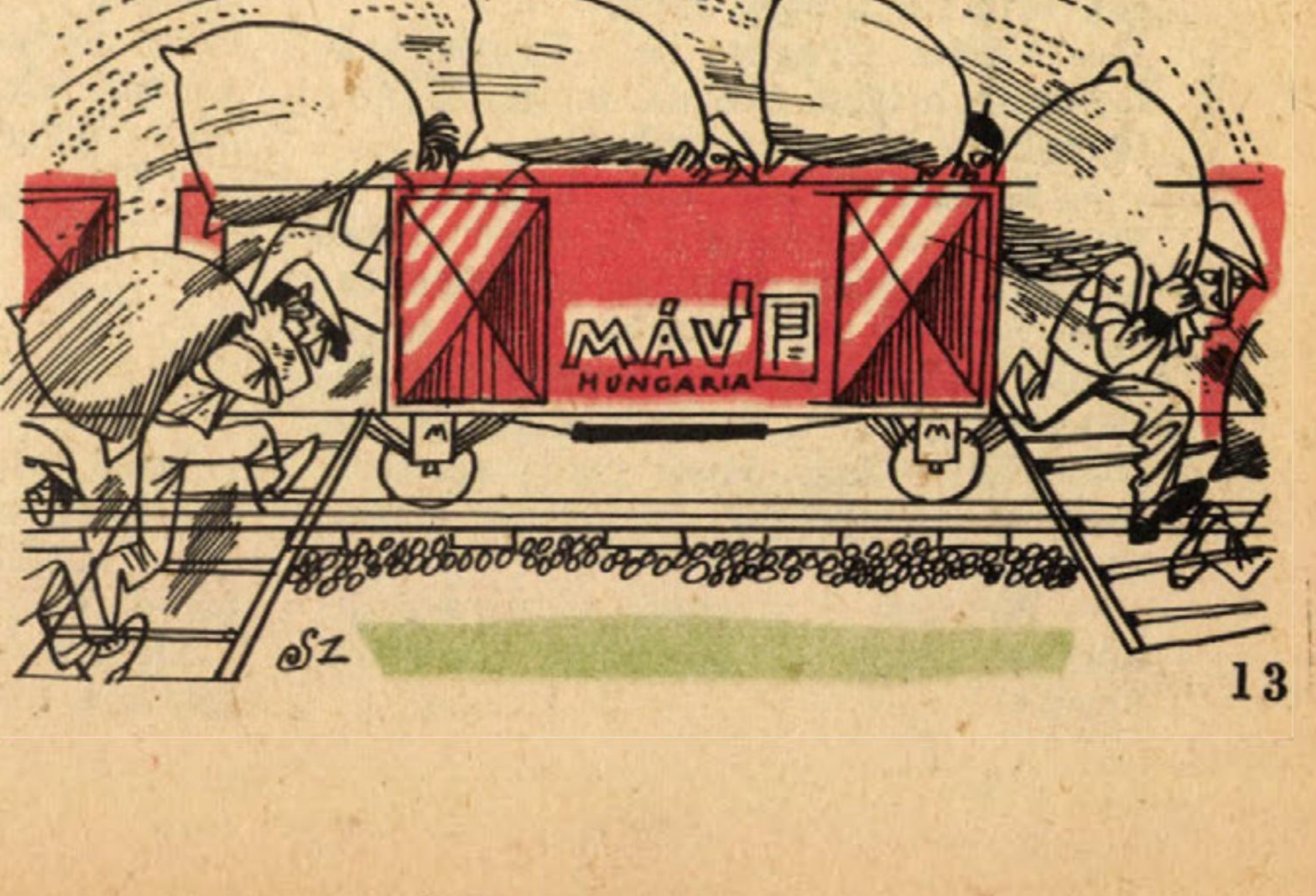
MÁV
HUNGARIA
SZ

Félmázsa arany

TÖRÖK REZSŐ
VIDÁM KISREGÉNYE

XIII.

A tanárnő furcsa zavarban hallgatta. A tegnapi előadáson ő maga is érezte, hogy nagyon szép. És úgy énekelt... szerencsésen választotta meg a dalokat is... és... nincs értelme, hogy önmaga előtt kerteljen... nagyon, nagyon szimpatikus ez a fiú.

– Azért haragudtam – mondta megbocsátó mosollyal –, mert a szerenádja miatt nem tudtam folytatni munkámat. Ugyanis az énekelmélet-dolgozatokat osztályozom éppen...

Géza megfogta a tanárnő kezét.

– Mindig azt mondják, kedvesen énekelek. Milyen aranyos lenne, ha meghallgatna. És osztályozna. Most mindjárt elkezdhetnénk.

Vas Rózsa nevetett:

– Most mindjárt? Itt az utcán?

– Igen, itt az utcán – felelte Géza lelkesen, aztán intett a cigányoknak és rázendített egy dalra.

Egy percig sem maradok tovább – gondolta magában a tanárnő, de nem mozdult. – Miért nem hagyod itt? – kérdezte önmagától. Az esze azt mondta: menj, de a szíve azt súgta: maradj. A fiú megnevettette és később táncba vitte. Csárdást táncoltak a nyílt utcán.

– Nos, milyen a hangom?

– Hát – mosolygott a lány –, még iskolázásra szorul...

– Elvállal?

A lány nem felelt. Azt mondogatta magában: úgy látszik, megbolondultam, mint ez a kedves, drága bolond fiú.

A környékbeli házak ablakaiból sokan nézték a tanárnő mulatozását az ismeretlen gazdásszal. De az ingyen előadás igazi bámulója nem ők voltak. Imént állt meg a harmadik ház előtt egy motorbicikli, zsákolóruhás, bikaszemű ember szállt le róla, és akkorára tátotta a száját, mint a Templom utcai Töpler-ház kapuja.

– Az asztal terítve van! – morgott bőszülten.

Egy kapualjból Birkás alhadnagy élvezte a hajcihőt, szélesre gyönyörödött pofával. Amott a lombos fa alatt motorkerékpárjával az ellenbanda sorakozott fel, míg egy mellékutcából éppen most baktatott elő a pofaszakállas Perlaki.

Francsek felugrott a gépére, elindult Bolla alezredes lakása felé. Szinte kéjjel gondolt arra, hogy legjobb álmából fogja felriasztani.

– Utána – bökte vesén Lonci a magas termetű motorvezetőt.

– Miért? – rúgott bele Tasziló kallantyúja helyett Szmuk mester lábába Gyuszi. – Ki ez az ember?

– Először is azt már hallottam – vicsorgott a vöröshajú –, hogy valaki az eget bőgőnek nézi, de a harmadostárs bokáját még senki nem nézte gyújtókallantyúnak. – Hatalmasan sípcsonton rúgta a hosszút, csak azután folytatta. – Másodszor pedig ne várd, hogy a csempészek idejönnek bemutatkozni.

– Fogadok – zizegett a szilvásgombóc –, hogy a bandához tartozik. Utána!

Tasziló megérezhette a helyzet fonákságát, mert gyorsan gyújtott, és a három jó barát eldübörgött a gyanús ember után.

A zenekar éppen akkor fejezte be a csárdást – egy határozott pricc-prácc-pruccal. És ugyanakkor hallatszott a pofaszakáll bőszült kiáltása:

– Hallatlan!

– A tanfelügyelő! – jajdult Géza fülébe a tanárnő. – Mi lesz ebből?!...

– Példátlan botrány!... – kiáltozott Perlaki, a nagyerkölcsű pedagógus. – Egy tanárnő, aki példát kellene mutasson... az utcán táncol egy ittas ismeretlennel... Felháborító!

– Végem van – sírdogált a tanárnő. – Ki fog dobatni... Ő a tanfelügyelő!...

– Ne féljen – vigasztalta a fiatalember –, keresek én annyit, amennyi kettőnknek szerényen elég. Ha megtisztel avval, hogy a feleségem lesz...

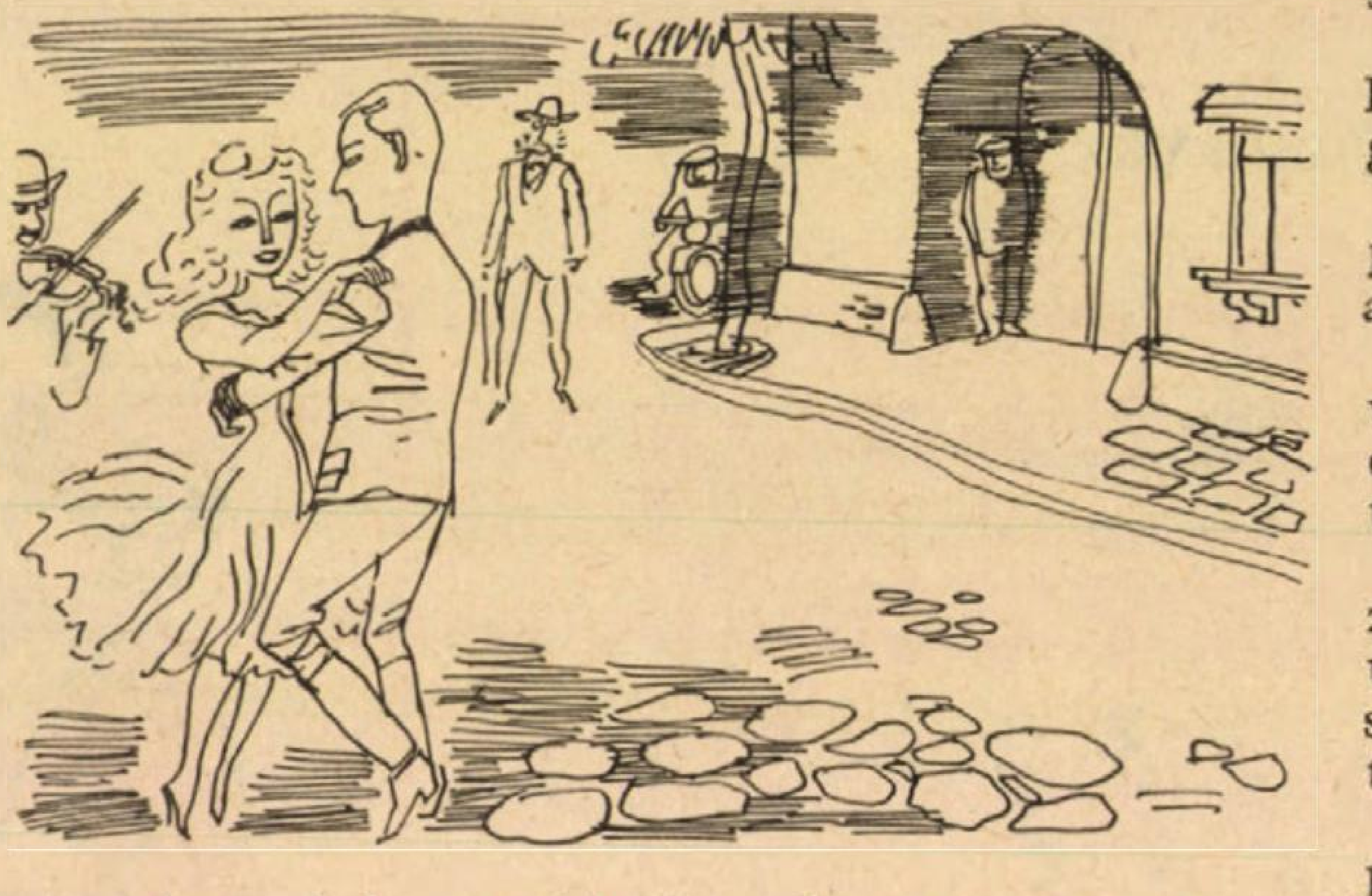

– Ma láttam először...

– Majd lát még eleget – simogatta meg Rózsa haját a fiú.

– Rendőr! – ordította Perlaki. – Rendőr! – de hiába ordítozott, rendőr nem volt a környéken. Elment keresni egyet.

– El akar venni feleségül? – csodálkozott a lány. – Leheljen rám! Azt hiszem, maga részeg...

– Nem vagyok részeg. Tökéletesen józan vagyok. Hatszor százhuszonhét az... egy pillanat... hétszázhatvan kettő. Beethoven 1827-ben halt meg. A hasnyálmirigy-gyulladás orvosi neve: pankreatitisz. Cortez 1521-ben tört be Mexikóba. Szeretem, legyen a feleségem!

Vas Rózsa maga elé bámult. Perlaki el fogja távolítani az állásából, elölről kell kezdenie mindent. És ez a fiú olyan kedves. Végtelenül kedves. Halványan elmosolyodott, majd a fiúhoz bújva így szólt:

– Hát... ha igazán akarja...

A cigánybanda tust húzott.

14.

Bolla alezredes hivatalos ügyben kocsizott két rendőrtiszt kartársával, így Francsek egymaga kezdett rendet csinálni Sopronban.

Először is lakat alá tétette a három motoros takonypócot, akik őt éppen a rendőrség kapuja előtt érték utol. Aztán a rendőrért kiáltozó Perlakit cipeltette az őrizetes zárkába, lefogatta a vak harmonikást, és előzetes letartóztatásba helyezte Herpay írót. Majd a Bagoly borozóhoz gurult, ahol ezekben az éjféli órákban – hétfő ide, hétfő oda – zsúfolt ház élvezte Kuszenda mester borait.

Francsek a délután folyamán végigszaglászta Sopront, személy szerint ismerte az ügy valamennyi szereplőjét. Éppen ezért nagyot csillant a szeme, mikor megpillantotta az egyik sarokasztaltól éppen felpattanó Stolpot.

– Szilágyi! – kiabált a határőr-nyomozó egy kövérkés, szőke főhadnagy után, aki akkor ment ki az ajtón, mikor Francsek belépett. – Szilágyi!

Nyargalt az ajtó felé, félrelökve egy útjába került vendéget, és teljes súlyával ráugorva az alezredes legfájdalmasabb tyúkszemére.

– Marha!! – jajdult fel Francsek. – Nem tud vigyázni??

– Mit mondott? – torpant meg a nagy termetű alhadnagy.

– Azt hiszi, a legelőn van? – emelgette az alezredes sziszegve a megtiport bütykét.

Stolp úr nem vitatkozott vele. Nagy hirtelen úgy szájon vágta, hogy a söntéspulton összecsörrentek a kimosott poharak.

Francsek sok pofont kapott életében, de ekkorára nem emlékezett. Állkapcsa kiugrott a helyéből, orrán, száján megindult a vér.

De már nem állt iménti helyén. Egy lépést tett hátra, aztán ugrott, és a rettenetes ökle belefúródott Stolp szájába. Az ütés darabokra törte a helybéli fogász mesterművét, a szerteröppent fogak úgy kopogtak a terített asztalokon, mint a hirtelen jött jégeső.

A polgári ruhás alhadnagyot levegőbe emelte az irtózatos ütés. Hátrazuhant, méghozzá négy pohár bor tetejére, amit az egyik asztalnál iszogató négy parasztember emelt fel éppen, hogy koccintva üdvözölje a tavalyi pompás szőlőtermést.

A szőlőtermelők, úgy látszik, nem szeretik, ha emberek hullanak a pohárba, mert a négy koccintó azonnal Stolp mellé állt az ismeretlen elleni harcban. Őt kivörösödött képű, bömbölő ember ugrott neki a zsákolóruhásnak, hogy tandíjmentes kioktatást nyújtson a soproni illemből.

Szerencsétlenségükre szűk volt a hely az asztalok között, a szövetségesek összeszorultak, nem tudták számbeli fölényüket értékesíteni.

Annál jobb helyzetben volt Francsek. Ahogyan a kuglizásnál is nehezebb eltalálni egy babát, mint ötöt, futball-labda nagyságú ökleinek minden ütése célba reccsent, és elhihető, hogy nem okozott örömet a soproni kuglibabáknak. Az egyik szőlősgazdát például úgy orron nyomta, hogy felborított egy asztalt, amire a vendéglős imént helyezett három tányér gőzölgő, forró pacalpörköltet.

Francsek a drabális ökleivel munkálkodva hátrált az ajtó felé. Kapott, de inkább adott igen tekintélyes ütlegeket. Főként Stolpnak adagolta ki a hatásosabbakat, mert nem tudta megbocsátani neki a bütyke elleni magánlaksértést.

Nagy előny volt számára, hogy a négy dalnok már eléggé beborozott állapotban volt, tehát nem tudott pontosan célozni, sem kezével, sem lábával. Így az egyik szőlész embertelenül fültövön találta a közbelépő kocsmárost, valamint hogy a legelöl buzgólkodó Stolp is kapott legizmosabb munkatársától egy rúgást az alsó lábszárcsontjába...

– Pardon – mondta a szövetséges.

De már későn volt. Stolp elhanyatlott, mint egy zsák krumpli, estében magával rántva a félig leszakított fülét tapogató Kuszendát.

Az alezredes mindezt nagy elégtétellel vette volna tudomásul, de nem volt rá ideje. Az utcáról visszajött Szilágyi főhadnagy ugyanis egy kurta ólomfütykössel hátulról többször és hatalmasan rádobolt a kopaszodó feje búbjára. Fordulni akart, hogy megnézze, ki dobol a fején, de közben elsötétült előtte a világ, és egy hördüléssel kizuhant az utcára, a gyalogjáró szélére, arccal a kanális felé.

Ebben a pillanatban ért az ajtó elé két rendőr. Az egyiket – mintegy üdvözlésképpen – állon találta és harcképtelenné tette egy szódásüveg, amit valamelyik harcos küldött a zsákolóruhás után. A másik, nagyon piros arcú, fiatal próbarendőr előrántotta a pisztolyát, kettőt a levegőbe lőtt, és ordított:

– Csend, mert lövök!

– Már lőtt, maga ló – korholta a szőke főhadnagy. – Idecsődíti az egész várost? Tartóztassa le ezt a verekedő vadembert, mutatott a földön fekvő véres batyura, akit tegnap még Francsek Balázs néven ismert a pesti rendőrség.

A próbaidős rendőr azon töprengett, hogyan tartóztasson le egy hullát, mikor autó fékezett vad csikorgással a gyalogjáró mellett. Három rendőrtiszt, meg egy rendőrsofőr ugrott le róla.

– Mit művelnek itt?? – bömbölt Bolla alezredes. (Hazafelé autózva meghallotta a lövések durrogását.) Megőrültek??

A próbaidős jelentette, hogy valaki megölte az itt mellékelt ismeretlen egyént.

– Kit öltek meg? – tápászkodott fel a vértócsából a halott.

– Francsek! – döbbent meg Bolla. – Mit csinálsz te itt?

– Ren... rendet – dadogott az alezredes. – Tartóztass le mindenkit, aki odabent van... mindenkit!...

Nem folytatta. Nekidőlt a falnak, és nagyokat fújt.

Akkor már nagy tömeg röffent össze a Bagoly előtt. Bolla dühösen szólt a próbaidőshöz:

– Oszlassa szét a bámészkodókat!

– Igenis! – A fiatal rendőr villogó szemekkel nézett körül, harsogva kiáltott. – Mindenki induljon oszlásnak!

– Hülye – szólt Francsek, és elájult.

(Folytatjuk)

Horgászlélek

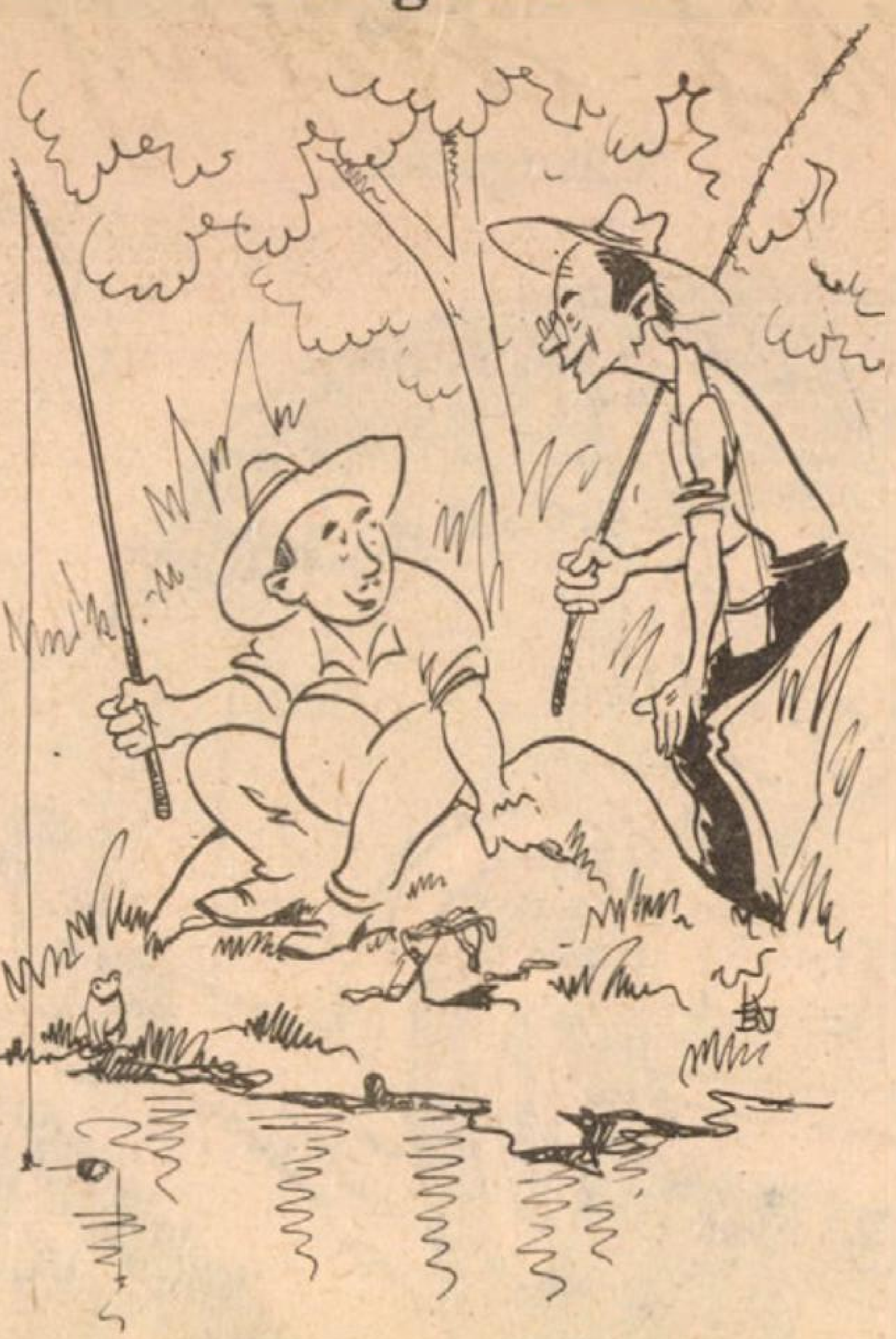

– Mondja, kartárs, van itt hal?
– Még nem tudom.
– Mióta horgászik itt?
– Két éve!

Nehéz kérdés

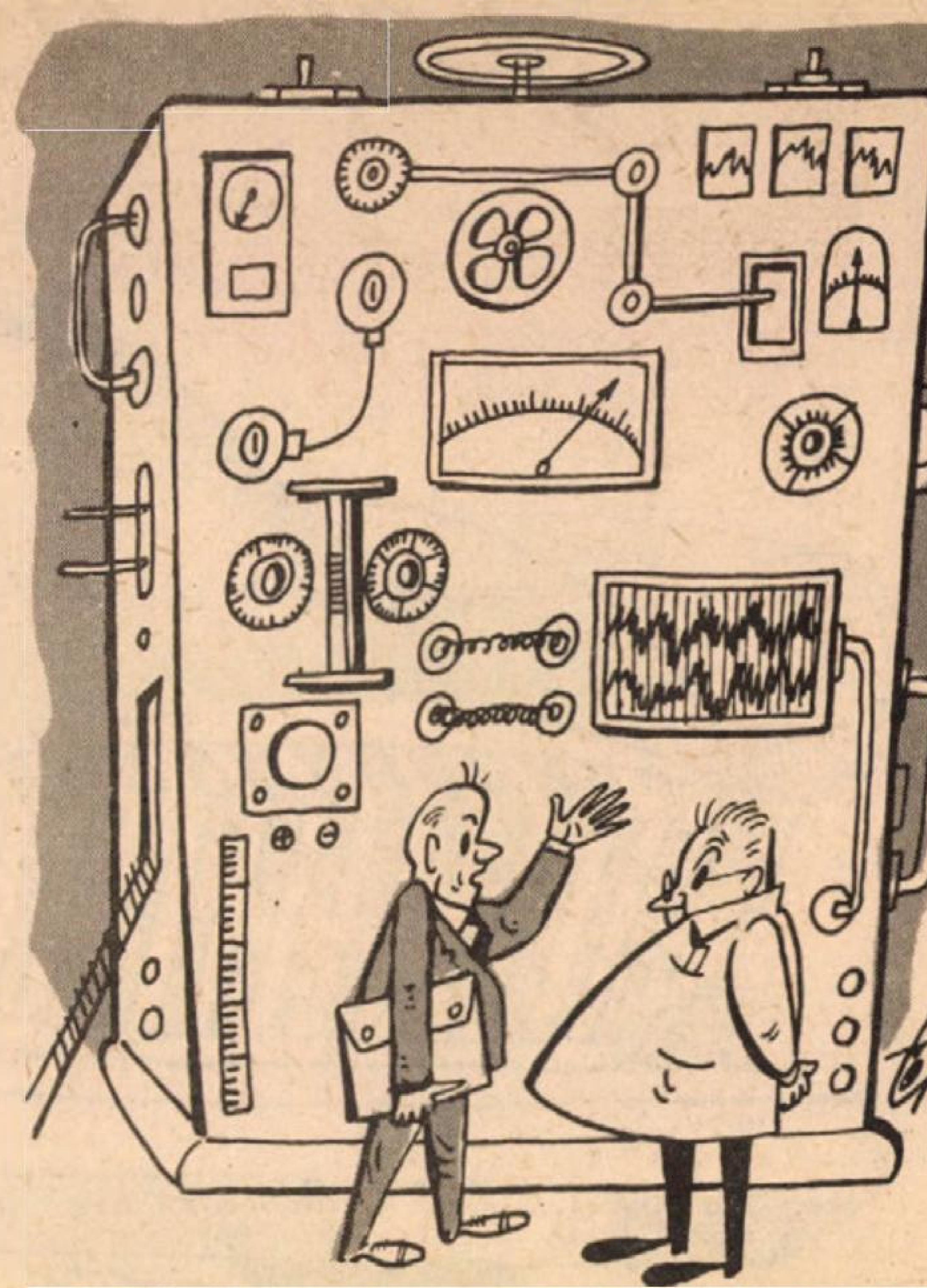

– Professzor úr, ez a gép tényleg tud gondolkozni?
– Tud bizony.
– És véleményt is tud változtatni?

A MAGYAR NYELV ORSZÁGOS REKORDJA

A magyar nyelv országos rekordjáról szeretnék hírt adni: e rekordnak ez év szeptember 16-án, déli tizenkettő tájban a 72-es trolibuszon voltam szem- és fültanúja.

Kocsink éppen a Rudas László utcát rótta, amikor egy utasnő szembeszegülve a „Kihajolni veszélyes" ősi aranyszabályával, nyakig, sőt majdnem kebelig kihajolva figyelte az utca életét. Az országos rekordot a kalauznő döntötte meg, amikor így szólt rá az utasnőre:

— *Mért nem vesszük be azt a fejet?*

Megtehetném, hogy hosszas és viszonylag komoly fejtegetésbe bocsátkozom, a rekord lélektani hátterét kutatva: *Budavárának bevételéből* és a *napi bevételből* milyen úton-módon lett a *fej bevétele,* továbbá, hogy a személytelenségnek milyen háromemeletes foka „a fej" (csak így általában a tulajdonos megjelölése nélkül), a kérdő forma (az egyszerű felszólítás helyett) és végül a többes szám első személy („vesszük", mintha a kalauznő és az utasnő közös fejéről vagy valami általános fejfogalomról volna szó). Kielemezhetném, hogy az udvariatlanság („Húzza be a fejét!") és a túlzott — mármint szerinte túlzott — udvariasság („Tessék" vagy „Szíveskedjék behúzni") között a kalauznő milyen mesterien találta meg azzal a bizonyos többes szám első személlyel a *senkiföldjét*... De mindezt nem teszem, hanem sporttudósítás formájában közlöm *a magyar nyelv országos rekordját.*

Radó György

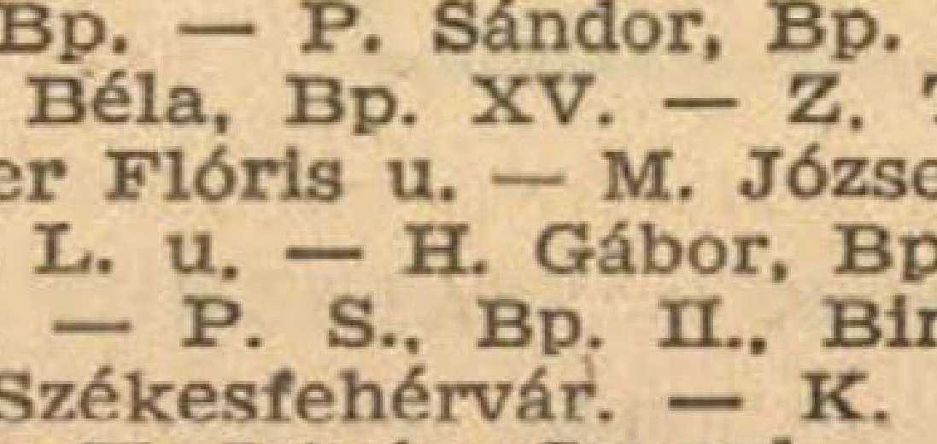

Nem közölhető kéziratot küldtek:

B. Ferenc, Budapest. — K. Bertalan, Bp. XXI. — B. László, Bp. VI., Népköztársaság útja. — B. József, Bp. V., Semmelweis u. — H. László, Bp. II., Bimbó u. — M. Istvánné, Bp. IV., Klapka Gy. u. — J. György, Bp. VIII., Mező Imre u. — Sz. B., Rákoscsaba. — L. László, Lenti. — T. László, Bp. VII., Dembinszky u. — V. Sándor, Bp. — P. Sándor, Bp. II., Garas u. — F. Béla, Bp. XV. — Z. Tibor, Bp. II., Rómer Flóris u. — M. József, Bp. II., Kelemen L. u. — H. Gábor, Bp. XI., Kanizsai u. — P. S., Bp. II., Bimbó u. — -éghy, Székesfehérvár. — K. Pál, Bp. XVIII., — K. István, Szeged. — T. Tibor, Makó. — T. Imre, Bp. XI., Dárczi u. — N. Lajos, Mátészalka. — G. István, Mezőtúr. — T. Sándor, Bp. XVI., Hársfa u. —

Őszi párbeszéd

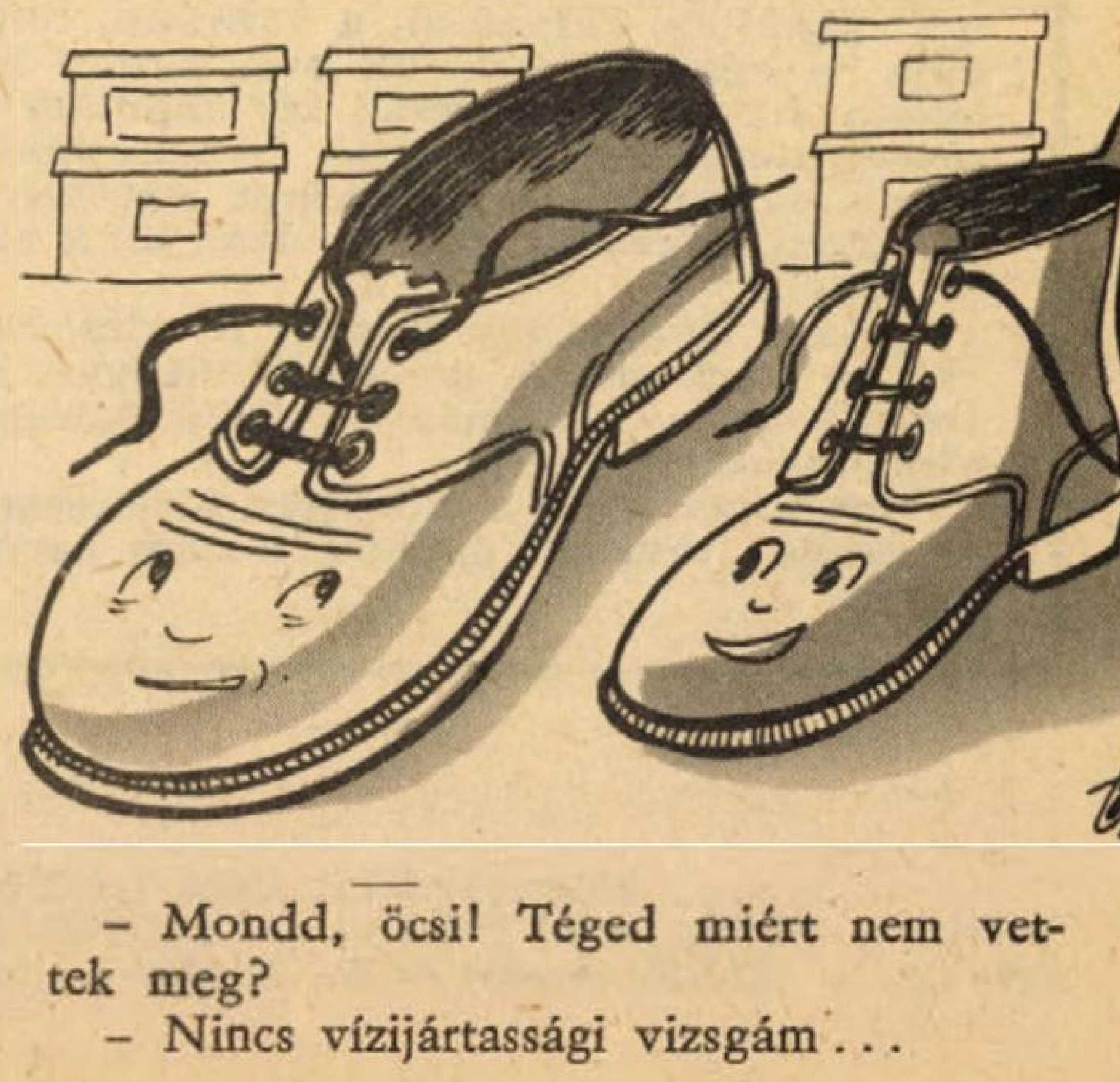

– Mondd, öcsi! Téged miért nem vettek meg?
– Nincs vízijártassági vizsgám...

Szűr-Szabó József rajza

Látogatás

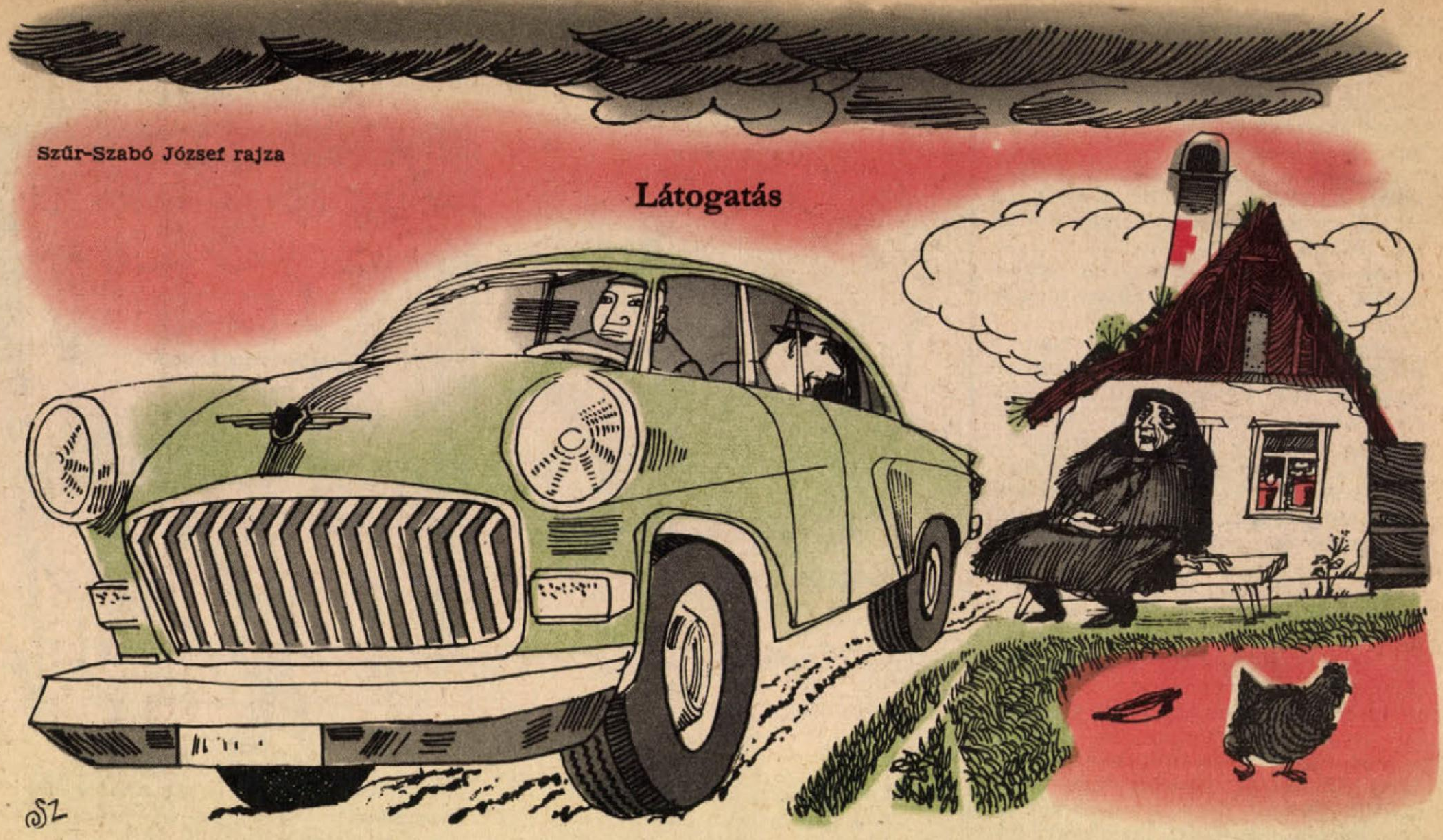

– Anyám, egyszer eljöhetne megnézni a lakásomat!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

„VIRÁGGAL AZ ORSZÁGÉPÍTÉSÉRT!"

Lillafüredi nyaralásom alkalmával eszembe jutottak azok az idők, amikor a zöldséges standra kiírta a kofa néni, hogy: „Szebb káposztával a békéért!" Bementem ugyanis Miskolcra, s ott a Miskolci Kertészetben vettem 11 forintért virágot. Nyugtát is kaptam a kifizetett összegről, ami helyes is. Nyugtát általában az ember nem szokott olvasni (volt elég más olvasnivalóm), de véletlenül mégis rávetődött a tekintetem, s meglepve olvastam rajta az igényes jelszót:

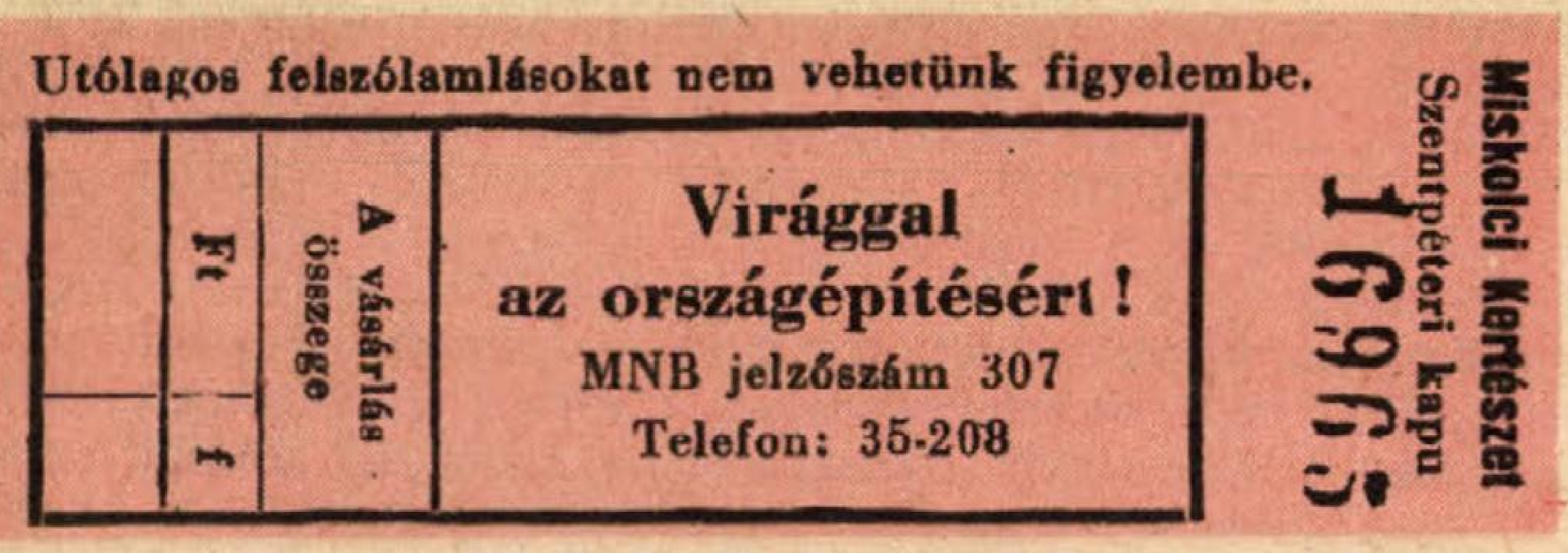

Utólagos felszólamlásokat nem vehetünk figyelembe.

Miskolci Kertészet
Szentpéteri kapu
16965

Virággal
az országépítésért!
MNB jelzőszám 307
Telefon: 35-208

A vásárlás összege
Ft
f

Azonnal egy fejjel magasabbnak éreztem magamat, elvégre ritkán épít az ember országot ilyen szerény eszközökkel. Sajnos, rövidesen elment a kedvem, mert a nyugtán még egy mondatot fedeztem fel: „Utólagos felszólamlásokat nem vehetünk figyelembe." Szóval, ha az én becsületesen megfizetett bokrétám ellenére sem épül az ország, hiába reklamálok.

Pogány Miklós
XIV., Kerepesi út 76.

NINCSEN RÓZSA HAJTŰ NÉLKÜL!

Régi vágású lovag lévén, rózsákat küldtem fel a minap egy hölgynek, másnap pedig alkalmam volt találkozni rózsáimmal. A látvány megdöbbentő volt. A tegnapi szép rózsaszálak ma száradtan hervadtak a vázában, miközben — csodák csodája — egyetlen szirmuk sem hullott le! Óvatosan megszemléltem e botanikai csodát, így találtam rá az okára: a kimúlt rózsabimbók ugyanis apró babahajtűkkel voltak preparálva, sziromleveleikkel a magházhoz szurkálva. Érthető, hogy a virág ilyen „kezelés" mellett órák alatt elpusztul, anélkül, hogy lehullana.

Aki a virágot így szereti, jó virágüzlet nem lehet. Vajon csak a Váci utca 9. sz. alatti Virágért alkalmazza ezt a módszert, vagy a „találmányt" széles körben bevezették már más virágos-boltokban is?

Szeretnénk, ha a Fővárosi Kertészeti Vállalat utána nézne az efféle „tövises" ügynek, s nem borítanák rá a feledés koszorúit . . .

(S–i)

A portán

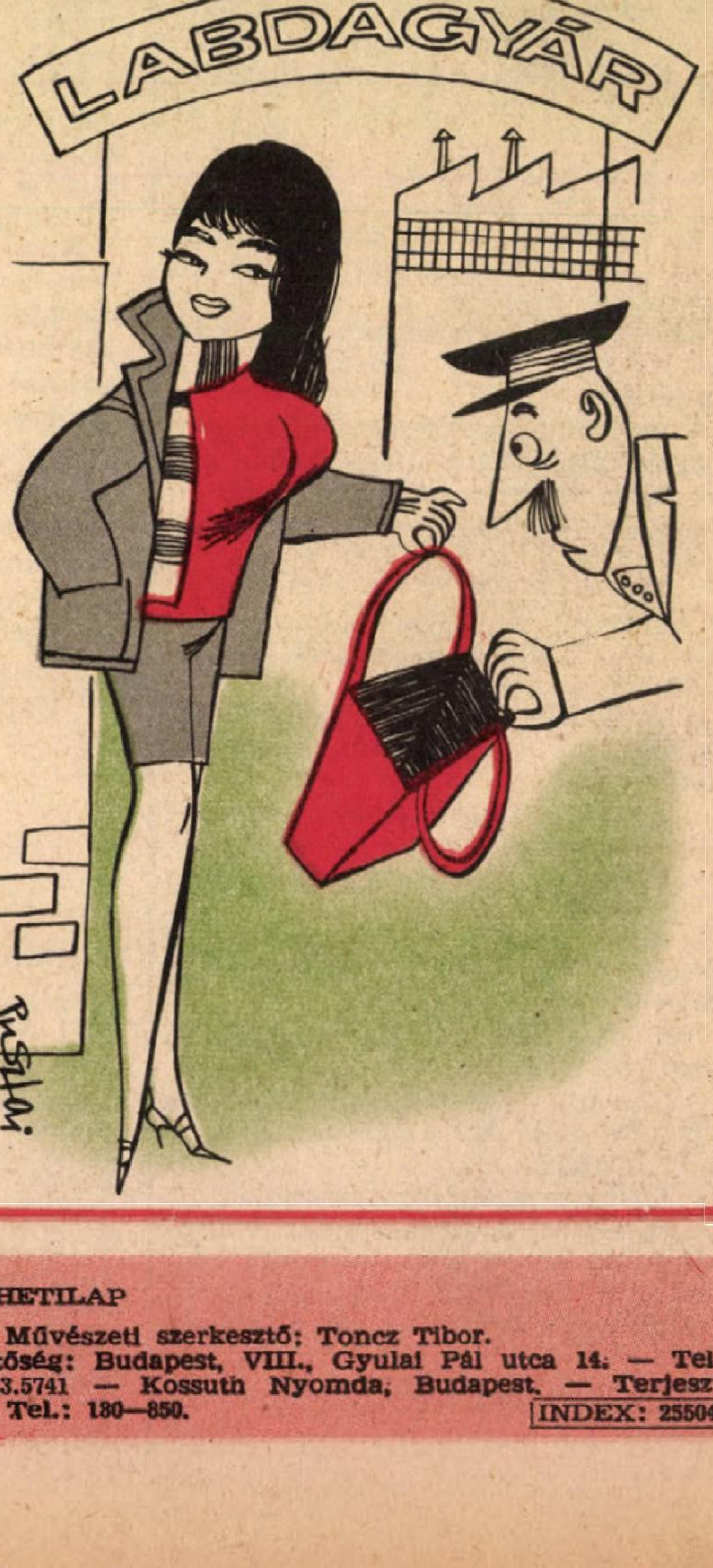

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220 — 63.5741 — Kossuth Nyomda, Budapest. — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850.
INDEX: 25504